

Thập Niên

Contents

Thập Niên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	20
4. Chương 4	30
5. Chương 5	39

Thập Niên

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, ngược luyến tàn tâm, cường công cường thụ..., HEĐộ dài: 10 chương + 1 phiên ngoạiBiên tập: ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nien>

1. Chương 1

Người dịch: Phong Bụi

“Cậu tên là Cao Úc hả ? Là Úc trong u úc (u buồn) hả ?

“Không, là Úc trong “úc úc thương thương” (buồn thương)”

Tôi mười năm trước, vừa lên năm thứ nhất cấp 3, trên lớp người quen đầu tiên tôi gặp được chính là Triệu Bình Xuyên, từng là bạn cùng lớp thời tiểu học, vì bạn học còn lại đều là những khuôn mặt mới tinh, không đến mấy ngày, chúng tôi đã nhanh chóng chơi thân với nhau. Bên cạnh tiểu tử này có cả một đám huynh đệ lớn, tên Lý Duy Sâm ngang ngạnh nhất kia, tên nghe khá là văn hóa, thể nhưng lúc khai giảng lại lững thững đến muộn, thậm chí người ta học hết một học kỳ rồi mới vác mặt đến lớp.

Lần đầu tiên gặp mặt hắn, tôi cảm thấy đáng ghét vô cùng, không còn lời nào để nói, bộ dạng không khác gì thằng côn đồ, lại còn đưa ra vẻ cợt nhả cười cười với tôi làm như quen biết từ lâu, càng không cần nói phía dưới lại bàn luận tướng mạo của tôi thể này thể kia, tôi trực giác không thích hắn, thấy nét mặt của Tiểu Xuyên cũng là không thèm so đo với hắn, nhưng trong lòng cũng đã đem hắn xếp vào danh sách đen, đáp lại lời hắn cũng đem theo một chút công kích. Vì vậy, mặc dù chúng tôi vẫn chơi đùa cùng đám người kia, nhưng tôi một mực không quá để ý đến hắn.

Nói đến u buồn, Tiểu Xuyên người này cũng có ít nhiều “đa sầu đa cảm”, bằng hữu cho dù có cả một đám, lại rất hay khoa trương, tôi lại chỉ thấy hắn làm bộ cười. Hắn giả bộ một chút, giả hoạt một chút, lại khiến bọn con gái cực kỳ yêu quý, nghe nói đường tình duyên của hắn từ năm mười ba tuổi đã bắt đầu, dĩ nhiên, về vụ đánh đấm, cũng tuyệt không thể coi thường hắn. Trong đám chúng tôi, bất luận là phiền phức của ai

cũng đều là cả đám giải quyết, một mình đánh với cả một đám đông không thành vấn đề.... Vào tuổi ấy, khí huyết của ai cũng có vẻ sung mãn, quá dư thừa, lại thêm khuôn mặt cũng coi như tạm được, ngoại trừ đồng thành tích loạn xôn ở ngoài, cũng coi như xuân phong đắc ý, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cho dù là tình trường hay là chiến trường.

Căn bản, chúng tôi có qua lại với nữ sinh, việc vượt quá lễ thói không dám làm thật, nhưng ôm ôm ấp ấp thì không thể thiếu, tụ tập lại một chỗ, cùng nhau bàn luận mấy bức ảnh cấp ba tâm đắc hoặc đã xem lén được là chuyện thú vị nhất. Miệng của mấy đứa rất bần, đặc biệt là những lúc như thế, chơi đùa chẳng kiêng kỵ bất cứ điều gì, thiên hôn địa ám, những tên có thể nói nhất chính là ba người chúng tôi. Có điều, Tiểu Xuyên có nói linh tinh thế nào tôi cũng đều cảm thấy chí đồng đạo hợp, nhưng chỉ cần Lý Duy Sâm mở miệng, tôi lập tức liền ngậm miệng, bộ dáng khẩu mật hoành phi (miệng nói bần ra toàn mưa xuân ^^) kia của hắn, không những đa ác tâm, tuyệt đối là ăn nói bậy bạ, cái gì mà đã đắc thủ rồi, bộ ngực của cô gái kia to thế nào, eo mềm ra sao, da trắng biết bao... Cuối cùng, có một lần chúng tôi giải quyết triệt để, cô bé xem phim cùng tôi đang bị hắn đeo đuổi, hắn lại dám đánh nhau với tôi ở ngoài phòng học, sau khi Tiểu Xuyên khuyên vài câu hắn mới ngừng tay, mắng tôi là đồ thần kinh, tôi vẫn cố ý không bỏ qua cho hắn. Tuy rằng tôi có thể thề với trời là bản thân hoàn toàn không biết chuyện gì giữa hắn và cô bé ấy, thế nhưng lúc đó tôi đã nhảy lên mắng hắn: “Ông đây không bỏ qua cho mày đâu, mày làm được cái quái chứ! Là cô ta chủ động hẹn tao, nếu không tao thêm mà nhìn đến đấy!”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, hắn liền đẩy Tiểu Xuyên qua một bên, lao thẳng về phía tôi, trải qua một phen ác chiến, cả hai đều bị thương, ngay cả vài người ra khuyên can cũng không tránh khỏi ăn đòn oan, kế tiếp, khóa kéo hay khuy đồng gì đó trên quần áo hắn rạch một vết thương rất dài trên mặt tôi, thừa dịp tôi đang đau đớn dữ dội lại đem cả người tôi dẫm tui bực. Kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết, hắn thắng, còn tôi thì thảm không nỡ nhìn. Lúc hắn đắc ý bước đi, còn không quên bỏ lại một câu độc địa: “Muốn thắng tao, cả đời này đừng có mơ!”

Thầy giáo nghe việc chạy đến ép hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi tỏ ra vô lễ

“Chuyện giang hồ, giang hồ lo” một câu quy củ. Lời này dĩ nhiên không thể nào dễ dàng cho qua, nhưng với trí tuệ hữu hạn của thầy giáo đó, rốt cục cũng vô kế khả thi.

Tôi từ chối sự diu dờ của Tiểu Xuyên, trốn học về thẳng nhà, nằm ở trên giường càng nghĩ càng giận, con mẹ nó Lý Duy Sâm, đánh thắng ta bằng vũ khí hèn hạ còn dám coi là anh hùng!

Đang lúc nguyên rửa mười tám đời tổ tông của hắn ở trong lòng, bỗng tôi đã tan sở về nhà, mắng nhiếc trong phòng khách một lúc lâu mới vào phòng của tôi, thấy tôi cả người thâm hại, cư nhiên lại thưởng cho tôi một bài giáo huấn trước nay chưa từng có, về mặt kỹ lệ chưa từng thấy – mờ mịt, ngẩn ngơ, hoàn toàn mất đi thần thái trước kia, ngồi ở trong phòng tôi thật lâu không nói câu nào.

Đến tận lúc tôi run run rẩy rẩy huých ổng một cái, ổng mới lấy lại tinh thần, sau đó nói cho tôi một chuyện vô cùng bất ngờ: “Mẹ của mày... bà ấy đi mất rồi.”

Tôi lúc ấy không kịp phản ứng, thuận miệng buông một câu: “Đi đâu cơ?”

“Tao không biết... Bà ấy nói, bà ấy sẽ không quay trở lại nữa, cũng sẽ không trở về cái nhà này nữa... Bà ấy cái gì cũng mang đi cả rồi, quần áo, giấy tờ, mỹ phẩm... Chỉ để lại một phong thư... ngày hôm qua vẫn còn yên ổn cơ mà...”

Ông bố thì thào tự nói suốt khiến tôi thấy sợ, trong lòng càng lo sợ hơn, không nghe tiếp, tôi liền vọt tới phòng hai ông bà, mở toang tủ quần áo, quả nhiên... Không thấy quần áo của mẹ, bình lọ linh kinh trên chiếc tủ đầu giường cũng biến mất hoàn toàn.

Sự thật đã vô cùng rõ ràng, bà mẹ xinh đẹp kia của tôi đã không còn cần chúng tôi nữa, hơn nữa một chút diêm báo trước cũng không có..... Không, có lẽ ngày hôm qua bà ấy cho tôi mua giấy thể thao hàng hiệu chính là dấu hiệu duy nhất, thật sự là gọn ghẽ a, dùng một đôi giày để đền bù cho tôi sao.....

Tôi không hận bà ấy, mãi cho đến bây giờ cũng vẫn như vậy, tôi chỉ là hiểu rõ một điều... Cái thế giới này dĩ nhiên lại thiện biến như vậy, vô thường như vậy, không có bất cứ cái gì ổn định không thay đổi, cho dù có là cái biểu hiện giả dối có điều kiện tạo thành nhất, ngôi nhà đã sinh ra và dưỡng dục tôi kia.

Từ hôm đó tôi xin nghỉ liên tục ba ngày liền, ở nhà chỉ ngủ rồi lại ngủ, nếu như vết thương trên người đau nhức đến tỉnh cả ngủ, thì lại ngồi dậy xem bữa vài quyển sách, điện thoại đến thì không thèm tiếp. Trong suốt ba ngày đó tôi không nhỏ lấy một giọt nước mắt, nhưng ngoại trừ uống chút nước thì tôi không bỏ bụng bất cứ thứ gì, vì bố không nấu nướng gì cả. Ông ấy ngày ngày chăm chỉ đi làm, thế nhưng tan ca liền gần người, đối mặt với ông ấy còn khó chịu hơn cả việc bị đói, gần như là cái cảm giác rất thiếu dưỡng khí, hít thở không thông, vì vậy, sang buổi sáng ngày thứ tư, tôi tắm tã một chút, thay một bộ quần áo mới, sau đó lấy một ít tiền trong ngăn kéo của nhà, đến trường học.

Vừa đến trường học, Tiểu Xuyên đã lo lắng hỏi tôi mấy ngày nay đi đâu, nhà lại không có ai, tôi thần nhiên nói “Chả đi đâu cả”, sau đó kéo hân bởi tôi đi ăn sáng.

Hôm đó khẩu vị của tôi quả nhiên không tệ, ăn liền hai bát mì to lại cộng thêm hai cái bánh bao, Tiểu Xuyên lăm bằm dư thừa gì đó đều bị chặn đứng cả lại “Trời đất, mày mấy hôm chưa ăn cơm rồi hả?”

“Ba ngày.”

“Cái gì! Vậy đã uống thuốc chưa?”

“Không cần, tao chả làm sao cả, chỉ là muốn ngủ thôi.”

“Chuyện đó... Duy Sâm nó...”

“Là anh em nhau đừng nhắc đến cái tên đó, tao còn muốn ăn nhiều hơn một chút, đừng giúp tao giảm béo chứ.”

“Không phải... nó đồng ý nói lời xin lỗi với mày, thằng dở đó cũng thật quá đáng mà...”

“Không cần phải thế! Ai cần mấy người can thiệp vào! Nói xin lỗi á? Tao cóc thèm!”

Tôi gầm lên khiến bánh bao chưa ăn xong bị văng ra ngoài: “Mày đa sự vậy? Đây là chuyện của tao và nó, chả liên quan gì đến mày hết!”

Tiểu Xuyên mặt đầy ủy khuất giải thích: “Nhưng chúng mày đều là anh em của tao... sao lại không liên quan gì đến tao được chứ...”

Về mặt đáng thương sinh động của hân khiến tôi không thể nào tức giận nổi nữa, cư nhiên lại quên mất tất cả vận đen từ mấy hôm nay, cười to: “Mày làm gì thế? Diễn kịch kém thế này ai thèm xem?”

“Tao nói thật đấy, mày không tha cho nó được sao?”

“Bảo tao tha cho nó? Hừ, là nó tha cho tao thì có?” Thanh âm của tôi thấp xuống, chỉ còn lại một chút oán khí: “Người khác còn chưa biết nó giỏi như thế nào chắc, kỳ thực chẳng qua chỉ đến thế là cùng...”

“A... a nó cũng bị thương không nhẹ đâu, hai đứa chúng mày không ai thua ai hết... ai cũng thắng cả... A... a...”

Tên Tiểu Xuyên này còn dám cười, đem ta ra làm trò cười hả? “Con mẹ nó, mày cười cái gì hả? Khó coi như vậy, trông giả muốn chết! Được rồi, chuyện này tao cho qua, đưa ra cái bộ mặt bình thường một chút có được không?”

“Thật sao? Tốt quá, tao yêu mày nhất! Nào... Hôn một cái nào!”

Tiểu Xuyên mặt mày tươi tỉnh đưa môi đến trước mặt tôi, tôi nhần mày hung hăng đẩy hân ra, nhưng trên mặt vẫn nhin không được cười: “Mày ác tâm phải không? Đừng làm rộn nữa!”

“Ai nha, tao thật đau lòng a... Tao thật lòng mà!” Tiếng Tiểu Xuyên kêu to khiến nhiều người chú ý, tôi đỏ mặt cho hân một quyền: “Hô hoán cái gì a ? Người khác lại cho rằng tao mày bị biến thái!”

“Biến thái thì biến thái, bọn họ cũng có người biến thái mà! Ha ha...” Nụ cười vô tư của Tiểu Xuyên xóa đi sự mất tự nhiên trong lòng tôi, đúng vậy, đùa giỡn thì có cái gì to tát chứ?

Tôi lúc đó căn bản không hề nghĩ rằng đồng tính có cái gì ám muội, thế giới khác lạ xa xôi kia giống như sinh vật ngoài hành tinh, ngay cả khái niệm rõ ràng cũng không có, chẳng qua là trộm thấy trong mấy quyển tiểu thuyết tình cảm cổ điển có chút ẩn tượng mơ hồ, lẽ lẽ về điều này, nhiều hơn cũng chỉ là biết qua một

chút về loại hành vi luyến ái này. Thế nhưng một thời gian sau đó không lâu, tôi nhận thấy được một sự thật rõ ràng như ban ngày: Tôi, Cao Úc, cả đời này sẽ phải gắn liền với cái từ ngữ vừa nhục nhã vừa tội lỗi đó.

Tôi khi trở lại cuộc sống học đường, không hề nói với bất cứ ai về việc đó, cho dù có là Tiểu Xuyên, tôi không thích nhìn thấy, hay nghe thấy, thậm chí là nghĩ tới về mặt thương hại của người khác, tôi chỉ cần sống sao cho giống trước kia là được. Tôi cũng không quá để bụng chuyện với Lý Duy Sâm nữa, có hai nguyên nhân, thứ nhất, tránh khiến cho Tiểu Xuyên khó xử; hai là, ngày đó lúc gặp phải hắn ở trong phòng học, hai cái mặt vết bầm tím vẫn chưa phai mờ, vừa đụng độ nhau, liền cùng lúc cười ầm lên, rất có không khí “cười một tiếng xóa tan hận thù”, cẩn thận giấu lại, người ta cũng không có gì là đắc tội với mình, lại thêm tên này hết sức chủ động chạy đến xin lỗi, khiến tôi được nở mày nở mặt, còn lý do gì khiến mình hẹp hòi được đây?

Hôm đấy, trên đường tan học về nhà, tôi mua cả đồng nào là bánh mì, đồ ăn vặt và mít, sau khi vào cửa, thuận tay ném một ít cho ông bố vẫn đang ngồi thẩn thờ, sau đó không nói câu nào liền tắm rửa rồi trèo lên giường, phải mất rất nhiều thời gian tôi mới ăn xong được đám thực phẩm khó nuốt đó. Ngày hôm sau tỉnh dậy, bàn trà trong phòng khách thiếu đi một ít đồ ăn, lại nhiều hơn một tờ báo: “Tan học về sớm một chút nhé, tao nấu cơm đợi mày.”

Thế là, ngày thứ năm sau khi mẹ tôi đi mất, cuộc sống của chúng tôi đã trở lại như bình thường, chỉ là chúng tôi hai người không một ai đề cập đến chuyện đó nữa, nó đã trở thành bí mật chung giữa tôi và bố, một vết sẹo nhanh chóng lụi vào dĩ vãng. Tôi trong trường học cùng với đám bạn bè qua lại càng ngày càng thân thiết, bao gồm cả tên Lý Duy Sâm đó, dần dần sau một thời gian, tôi cảm thấy tên này cũng không phải quá đáng ghét đến thế, có điều hơi phù phiếm một chút, cũng hơi ngạo mạn một chút, lúc nào cũng có thể lấy việc trêu chọc nữ sinh làm trò vui, kỳ thực Tiểu Xuyên cũng có cái tật xấu này, huống chi... tôi cũng không tốt hơn hắn là bao. Ngoại trừ những sai lầm của trực giác, ba đứa chúng tôi quả thực là những bằng hữu tốt nhất của nhau, ngày nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng.

Một sự thay đổi duy nhất đáng nói mà chuyện đó mang lại cho tôi, có thể chính là đột nhiên trở nên sợ con gái hơn, tôi vĩnh viễn không biết được trong lòng bọn họ đang nghĩ cái gì, hơn nữa, lời bọn họ nói, thần thái của họ tôi cũng không còn tin tưởng, ở cùng bọn họ trở nên vô cùng mệt mỏi, do vậy, rất nhanh, đối với khuôn mặt sạch sẽ cùng giọng nói ngọt ngào của họ, tôi đã mất đi nhiệt tình như trước. Cho nên, tôi nói lời có ý chia tay với cô nàng mình đang hẹn hò, dưới ánh mắt phẫn nộ của cô, tôi không cách nào giải thích được, chỉ có thể nói “Nị*”, cái từ “nị” đó đổi ngay lấy một cái bạt tai như trời giáng, tôi cảm thấy hết sức may mắn vì cô không khóc, nếu không tôi thật không biết phải làm thế nào.

*Nị (): 1/ chán, ngấy. 2/ bần (là cái nào thì cũng bị ăn tát cả ٩٩)

Cái gọi là mối tình đầu đó, lại chỉ kết thúc đơn giản như vậy, tôi không hề có chút cảm giác tiếc nuối hay khổ sở nào hết, có thể vì tôi không thực sự thích cô; cũng có thể là vì tôi căn bản là một tên trời sinh tuyệt tình, ngoại trừ đối với bằng hữu của mình. Tình bạn của con trai, không thể nói rõ ràng, có khi chỉ vì mặt mũi của nhau mà đem cả tính mạng ra đặt cược, những điều này, cũng là việc đám con gái vĩnh viễn không thể thực sự hiểu nổi.

Mặc dù tôi vẫn giấu bọn họ bí mật thuộc về riêng mình, nhưng điều đó cũng không làm trở ngại đến sự thân thiết giữa chúng tôi, chúng tôi đây mười người tập hợp thành một tiểu đoàn thể, thậm chí còn khiến cho phòng giáo đạo trường nghi ngờ, mới có gió thổi cỏ động, đã khéo dẫn dắt: “Em còn nhỏ, ngàn vạn lần đừng đi sai đường, đừng để bị lôi kéo vào mấy bang hội gì đó...”

Đối với cục diện như vậy, chúng tôi không cảm thấy có cái gì không tốt, ngược lại có chút tự hào, điều đó chứng minh rằng chúng tôi có “thực lực”. Quả thật là còn quá trẻ, chúng tôi đã hưởng thụ được hư vinh được người khác coi trọng, mặc kệ cái sự coi trọng đó rốt cục xuất phát từ lý do gì. Chúng tôi đối với sự miệt thị của giáo viên cũng là hoàn toàn vô lý, trêu chọc bọn họ liền trở thành trò chơi thú vị nhất, cho đến tận sau này, vài người trong chúng tôi không hẹn mà cùng cảm thốt làm thầy, mới cảm thán sự ngây thơ năm đó, nhưng học sinh thời nay so với chúng tôi trước kia càng khó bảo hơn, khiến bọn họ đau cả đầu.

Dĩ nhiên, chúng tôi khi ấy không hề có lấy một chút xấu hổ trước hành vi của bản thân, tôi, Tiểu Xuyên và Lý Duy Sâm căn bản không đời nào chịu có mặt trong tiết tự học buổi chiều, trốn rất nhiều rồi, ngay cả

thầy giáo cũng lười không quản, dứt khoát mặc kệ muốn làm gì thì làm, chỉ chờ chúng tôi làm thế nào cho chóng qua mấy năm cấp ba này, rồi thì bọn họ coi như cũng hết trách nhiệm.

Khoảnh khắc đã đem đến vận mệnh cô độc của tôi, chính là vào một lần trốn buổi tự học ban đêm “thường quy” (như mọi khi), Lý Duy Sâm đêm đó không giống như mọi ngày, hắn uống rất nhiều bia, hút rất nhiều thuốc, thế nhưng lại không hề nói một câu nào. Tôi đưa mắt ra hiệu với Tiểu Xuyên: Chuyện gì vậy? Tiểu Xuyên liền kéo tôi ra ngoài cùng đi vệ sinh, tại nơi hôi thối đó, tôi đã biết được bí mật của Lý Duy Sâm.

Hắn vẫn luôn thầm mến một cô gái, từ hai năm trước rồi, cho đến nay vẫn chưa từng một lần thổ lộ, nhưng vẫn chuẩn bị không ít quà cáp, có điều cũng chưa từng tặng đi cái nào, mà đến hôm nay rốt cục hắn cũng đã nói ra, nhận được câu trả lời là “không”, buổi tối hắn canh giữ trên con đường về nhà cô gái đó, lặng lẽ nhìn cô đi.

“Sau đó thì sao?” tôi vô cùng ngốc nghếch hỏi Tiểu Xuyên, trong lòng vẫn không thể nào tin nổi, Lý Duy Sâm, con người phù phiếm như vậy, lại có thể thật lòng với một người con gái sao?

Tiểu Xuyên dùng ngữ điệu không tương xứng gì hết với vẻ bề ngoài, thở dài một cái: “Sau đó ư? Không có sau đó nữa đâu, nó nói nó còn có tự tôn của mình, sẽ không chạy theo dây dưa, cứ kết thúc như vậy ngược lại lại là chuyện tốt.”

“...Vậy sao?” Trong lòng tôi có một cảm giác kỳ lạ, tên kia chín chắn sớm thật nhỉ? Mười ba tuổi đã đem lòng yêu người ta? Vậy cái bộ dạng lúc bình thường đó đều là giả cả sao? Lần đó hắn còn vì một đứa con gái mà trở mặt với tôi cơ mà... Nhưng chính tôi cũng có bí mật chôn giấu thật sâu trong đáy lòng, tôi cũng đang ngụy trang mà thôi, làm ra vẻ bình thần cáo biệt người đã từng rất quan trọng đối với mình, trong thời khắc đó, tôi chợt cảm thấy hắn sao lại giống mình đến thế, chúng tôi, là cùng một loại người.

Rất nhiều năm về sau, tôi mới phát hiện ra bản thân đã rất sai lầm, nhưng, đã trễ mất rồi, ảo giác kéo dài quá lâu không thể nào một gạt là có thể xóa nhòa, lại có thể dễ dàng khiến cuộc đời của tôi trở lại từ đầu.

Quay lại quán bar, không thấy Lý Duy Sâm ở đâu, chúng tôi vội vàng ra ngoài tìm, bên kia đường sáng rực ánh đèn, hắn lặng lẽ ngồi trên bậc thang của một cửa hàng lớn, ánh mắt đuổi theo hình bóng vừa lướt qua kia.

Chúng tôi không sang đường, chỉ đứng ở bên này đường, cách khoảng cách chiều rộng của con đường, tôi vẫn trông thấy rõ khuôn mặt hắn: Đường như không có một vẻ mặt cụ thể, chỉ còn lại là nét cô đơn thuần túy, trống rỗng, giống hệt như tôi đêm hôm đó đã từng ép buộc chính bản thân mình phải quên đi bà ấy, trong gương phản chiếu lại một khuôn mặt thật giống vậy.

Cái cảm giác kỳ lạ này lại xuất hiện nữa rồi, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt, tôi đứng nơi đó, vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm hắn, Tiểu Xuyên bên cạnh nói gì đó tôi cũng không còn nghe rõ, trong cái thế giới tên là “Cô đơn” đó, chỉ có tôi, và hắn.

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, hắn đứng lên, đi đến gần chúng tôi, hai tay khoác lên hai vai chúng tôi: “Bạn tốt, có nghĩa khí lắm, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Xuyên vừa đi vừa hỏi hắn: “Không sao rồi chứ?”

“Chẳng sao hết, chúng ta...” hắn mỉm cười, ôm chúng tôi chặt hơn: “Tiếp theo đi ăn khuya thôi!”

Tiểu Xuyên cười, gãi gãi: “Thế này còn là vừa phải!”

Còn tôi lại không thể cười nổi, bởi vì tim tôi đột nhiên đập thật nhanh, nhanh chưa từng thấy. Độ ẩm truyền đến từ cánh tay hắn cánh tay gần như làm tôi bị phỏng, tôi không hiểu bản thân tại sao lại như vậy, lại vô cùng, vô cùng sợ hãi, giọng nói của hắn không khác trước kia, nhưng lại không hề giống nhau, mặt của tôi cùng hai tai phút chốc nóng bừng, tôi nghĩ, mình nhất định bị cảm mất rồi.

Thứ tình cảm ngay từ đầu đã biết là tuyệt vọng kia, sau vài tuần sau không thể nào dùng cái từ “cảm mạo” để giải thích nữa, quả thực là như vậy, tôi đã không thể chống lại ánh mắt của hắn, bởi vì tôi nhất định sẽ đỏ mặt, chỉ cần hắn chạm đến tôi một chút cũng có thể khiến tôi vô cùng ngượng ngịu và khó xử, nói với tên đó một câu thôi cũng có thể khiến tôi nghe thấy được tiếng trống ngực của chính mình... Tất cả những

điều đó làm cho tôi gần như thấy ngày tận thế đến nơi, thì ra tôi không phải là bị cảm mạo, mà là điên mất rồi!

Đúng vậy, ngoại trừ điên, tôi không biết nên dùng từ nào khác để giải thích, giống như... phản ứng khi nhìn thấy một cô bé xinh đẹp nào đó ngày trước, không... hơn cả thế nữa, tôi chưa từng thất thố trước mặt bất cứ một cô gái nào, vậy nên tôi bắt đầu lạnh lùng đối với tên kia, hơn nữa càng trở nên nhiệt tình hơn đối với những người khác... tôi sợ sẽ bị một ai đó nhìn ra bệnh trạng điên khùng của mình. Nhưng mỗi khi không ai chú ý, tôi đều dùng khoe mắt lạng lẽ nhìn trộm người đó, sau đó ở trong không gian riêng của bản thân chậm rãi nhớ lại từng chi tiết, tôi ở trong thời gian rất ngắn trở nên trầm mặc đến cực đoan, rồi lại vô cùng ồn ào huyền ảo.

Tiểu Xuyên và hấn rất thông minh, tất nhiên đều phát hiện ra tôi không như bình thường, Tiểu Xuyên không chỉ một lần dò hỏi liệu có phải tôi vẫn còn để bụng việc hai đứa đánh nhau ngày đó hay không, hấn cũng không ít lần chất vấn tôi: “Có gì thì cứ nói thẳng ra đi, mày đang nghĩ gì vậy hả?”

Tôi có thể nói gì đây? Tôi có thể làm gì đây? Sau khi suy nghĩ miên man tôi nói với bọn họ: “Tao chẳng sao hết, chỉ là tâm tình không ổn định thôi... sau hai ngày là ổn ngay ấy mà.”

Tôi đối với bản thân, cũng nói y như vậy – sau hai ngày là ổn ngay thôi, điều này không hề bình thường, mày biết rõ mà! Mày không thể cứ như vậy! Mày phải giống như trước kia, hấn là bạn mày, là anh em của mày, mày không được phát điên lên như thế! Cho dù có phải đóng kịch, mày cũng phải đóng!

Ngụy trang, đối với tôi mà nói, không quá khó, chỉ cần tiếng tim đập dừng để bị nghe thấy, mặt đỏ cũng dần dần có thể khắc chế, trong đám bạn bè đông đảo tôi cố gắng hồi phục vẻ mặt sáng sủa, nói đùa, nói bậy đều y như trước, gặp chuyện cần đánh nhau càng trở nên dũng mãnh hơn hấn, tại những lúc như vậy dường như tôi đã quên hấn đi sự bất bình thường của bản thân. Lúc đối mặt với hấn, tôi cố gắng ổn định ánh mắt không để cho nó trôi nổi, giọng lúc nói chuyện cũng không chế bình tĩnh, tự nhiên, mặc dù lòng bàn tay vẫn không ngừng đổ mồ hôi ròng ròng.

Điều đó quả thật là một cuộc đấu tranh hết sức gian khổ, kẻ địch duy nhất chính là bản thân tôi, mỗi đêm trước khi đi ngủ tôi đều phải thực hiện một loạt hành vi giáo dục tư tưởng, sau đó thả lỏng bản thân một chút, dùng một chút thời gian hồi tưởng lại giọng nói, động tác, thần thái... của người đó.

Hội khỏe mùa đông của trường, tôi không báo danh tham gia chạy tiếp sức mà chọn việc chạy đường dài ba nghìn mét, thứ mà bình thường ngay cả luyện tập tôi cũng chẳng tự nguyện, giáo viên chủ nhiệm cười mãi không đóng nổi miệng – tôi đã giúp ông ấy giải quyết một vấn đề hết sức nan giải.

Bạn bè đều hỏi tôi có phải bị bệnh rồi hay không, tôi cười lớn trả lời chúng nó: “Đúng đấy, chúng mày có muốn theo bồi tao không?”

Việc tập chạy trước cuộc thi thật dài biết bao, ngày nào tôi cũng dùng đặc quyền miễn buổi tự học buổi sáng được chủ nhiệm lớp cho phép, trong lúc sắc trời còn mịt mù chạy liền qua mấy con đường, chạy một mạch cho đến khi hô hấp khó khăn, thần trí mơ hồ, toàn thân mệt mỏi, thân thể không đủ sức bền lần lượt thấm vào từng chi, thế nhưng đáy lòng ngược lại đạt được một sự an bình vô cùng lặng lẽ. Tiểu Xuyên phụ trách bồi chạy hai buổi tập, cuối cùng bị tôi bỏ lại xa lắc xa lơ ở sau lưng; Lý Duy Sâm khôn khéo hơn hấn, đạp xe đạp đi theo bên cạnh tôi, trên đường không dứt lời kêu ca bên tai: “Mày thẳng khí gió này thật đúng là điên... nghỉ ngơi một chút thì chết người à?”

Nhưng tôi chỉ chạy, chạy một mạch, nơi trước mặt không nhìn được điểm cuối kia chính là đích đến của tôi. Cuối cùng, trong hội thao, tôi chạy về đích một lần, đứng thứ hai toàn trường.

Khoảnh khắc lao tới đích đó, hai người họ vây lấy hai bên tôi, tôi nặng nề thở hổn hển mỉm cười với bọn họ.

Tiểu Xuyên nhảy dựng lên cho tôi một đám: “Tao biết mày sẽ làm được mà!”

Lý Duy Sâm, người mà tôi vẫn sợ phải đối mặt, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lẫn nghi hoặc: “Thật không ngờ... Lần này coi như tao phục mày rồi đấy nha, tiểu tử!”

Từ đó, tôi có được một sức bền kinh người, trong những ngày về sau này của cuộc sống, nó giúp tôi trải qua rất nhiều lần cận kề với bến bờ của sự tuyệt vọng.

Thời gian, quả là một thứ rất kỳ diệu, nó có thể biến nguy trang thành thói quen, cũng có thể biến sợ hãi trở nên vô hình.

Ngày này qua ngày khác, đấu tranh với bản thân, tôi dần dần chấp nhận một sự thật tàn khốc, tôi không thể nào thắng được bóng ma tội ác tận sâu trong tim, do vậy không thể thừa nhận rằng tôi thật sự rất thích hẳn, một người có cùng giới tính với mình.

Tôi không còn sợ hãi nữa, bởi vì tôi có đủ lòng tin đối với khuôn mặt giả mạo của mình, sẽ không thể có một người nào khác biết được, tôi tuyệt đối được an toàn, chỉ có điều cần phải tốn nhiều sức lực để áp chế những lo lắng cùng muôn phiền trong lòng.

Đối với hẳn, tôi không những không trốn tránh, ngược lại rất vui vẻ đến gần, ôm ấp một giấc ngộ tử vong đi chia sẻ một chút mùi vị của hẳn, có thể thể nghiệm được khoái cảm chân thật lại vô cùng tuyệt vọng, trong tế bào thần kinh của tôi hết lần này đến lần khác hiện lên cái từ kia – biến thái. Không cần phải liều mạng lãng quên nó, tôi chính là loại người như thế đó, coi như phủ nhận cũng chỉ là một loại nguy trang, ở trước mặt hẳn tôi đã giả bộ đủ rồi, một mỗi đến độ không còn sức lực đi lừa gạt chính bản thân nữa rồi.

Có điều, mỗi lần đọc được trong sách hoặc xem phim truyền hình mơ hồ đề cập đến loại người như tôi, đều không hề ngoại lệ bị bôi xấu một cách cực đoan, tận sâu trong thân thể tôi lại có một cảm giác như bị kim đâm. Loại đàn ông giống đàn bà, đại danh từ hết sức độc địa, việc bắn thủ, hạ lưu nhất... chính là đánh giá của xã hội đối với loại người như tôi, rốt cục là vì cái gì cơ chứ? Kỳ thực tôi hiểu rất rõ lý do của họ, thế nhưng vẫn không kìm được mà hét to lên trong lòng: “Tại sao? Tại sao!”

Dĩ nhiên, không ai trả lời tôi, tôi cũng không có dũng khí hỏi sự thật trước mặt bất cứ một ai, tôi vẫn chưa muốn bị thế giới vứt bỏ, hãy để tất cả duy trì bộ dạng giả mạo đó đi, có thể hy sinh thân mình, lên núi xuống biển... Bởi vì chúng ta là bạn tốt, chúng ta là anh em mà, thật giống như không có bất cứ sự sai khác nào, duy chỉ có câu nói nào đó, ánh mắt nào đó nhất định phải ẩn giấu tại địa vực âm u, cho tới tận khi sinh mạng kết thúc.

Chỉ như vậy thôi cũng rất tốt rồi, tôi ở trong cuộc đời hẳn vẫn có một vị trí nhất định, nếu như không có gì sai sót, tôi sẽ vĩnh viễn là bạn tốt của hẳn, bên cạnh giúp đỡ hẳn đi qua con đường dài.

Ngày trời đông năm mười lăm tuổi, tôi bước qua lam đồ (kế hoạch tương lai) sớm đã vạch sẵn ra cho mình, từng được mong ước nhất, trong đó có tôi, có Tiểu Xuyên, có hẳn.

Nghỉ đông, chúng tôi vẫn ở bên nhau, mua đồ, xem đĩa rồi cùng nói chuyện phiếm, uống rượu, việc gì tôi cũng hòa theo cùng với bọn họ, ngoại trừ việc ở nhà hẳn xem đĩa phim cấp 3. Nhìn mông ngực trên màn hình, nghe những tiếng dục của nam nữ diễn viên, tôi lẳng lặng không nói một lời, mỗi một bộ phận của cơ thể, còn có đại não, đều đang ngủ say, không hề có một chút phản ứng nên có nào của tầm tuổi đó. Tôi nghĩ, mình vĩnh viễn không thể có phản ứng với con gái được nữa rồi. Thế nhưng mấy tên ngồi bên cạnh tôi lúc đó, nhịp hô hấp rõ ràng càng lúc càng trở nên gấp gáp, bàn tay nắm lấy góc áo hoặc ống quần để giảm bớt phản ứng của cơ thể. Chúng nó cho dù bụng dưới liên tục bị khuấy đảo, vẫn phải làm ra vẻ bình tĩnh, giọng điệu bình thản mà đùa cợt.

Lúc đó, tôi cũng sẽ phối hợp với chúng, nói ra những điều bắn thủ, giống như đã học thuộc lòng, do vậy mà khiến cho chúng nó sinh ra liên tưởng lung tung, không tranh nhau vào WC không được. Sau khi đi ra, đôi bên không hẹn mà cùng cười cười, liền hóa giải đi sự khó xử nhỏ nhỏ. Trong loại trò chơi liên quan đến giới tính này, tôi vẫn luôn là người chiến thắng, “khả năng nhẫn nại siêu cường” của tôi là điều mà chúng nó mãi mãi không thể đạt đến được, tất nhiên, cuối cùng tôi cũng sẽ vào WC một lần, tránh khiến cho bọn họ hoài nghi. Tôi nhìn bản thân mình trong gương, lộ ra một nụ cười giễu cợt, cậu bé trong gương vẽ mặt bình thản, ánh mặt lại hết sức u ám.

Mỗi lần, giữa tôi và hẳn vẫn còn có Tiểu Xuyên ngăn cách, như vậy có thể bảo đảm rằng bản thân sẽ không sinh ra ý niệm tà ác nào đó trong đầu, bọn họ cũng không hề một lần để ý đến cách sắp xếp chỗ ngồi một cách cố định, chẳng bao giờ thay đổi này, tôi cũng phải khắc chế cơn sóng dục vọng từ tận đáy lòng mình, không để vượt qua ranh giới mình đã gắng sức duy trì kia. Tôi không cho phép bản thân mình làm hẳn, cho dù có trong tưởng tượng cũng không thể được, bởi vì... hẳn chính là người tôi thích.

Tôi tình nguyện đem tất cả tình dục bị đè nén giải phóng bằng phương thức khác, như hút thuốc, uống

rượu, hay cuồng hoan bạo lực và mấy cuốn sách đẹp mắt hay vô vị nào đó. Tôi không chỉ một lần vì những lý do vô cùng nhỏ mà động thủ với mấy người xa lạ, cho đến khi bọn họ nhìn thấy không thuận mắt mà kéo tôi ra, lúc bọn họ hỏi tôi rằng đã xảy ra chuyện gì, tôi nói chẳng có gì hết, trong lúc đó lửa giận lớn hơn, ăn nguyên một nồi lẩu.

Những ngày không có bọn họ bên cạnh, tôi vẫn quen đi dạo một mình không mục đích, đi từ đầu này đến đầu kia của con đường, từ khu chợ này đến khu chợ khác. Vô tình tôi kiếm được một quyển tiểu thuyết trong hiệu sách, cho dù là tên sách hay nội dung đều làm cho tôi khiếp sợ, quyển sách kia có tựa đề là [Lời tự thú của chiếc mặt nạ], tác giả là người Nhật Bản.

Tôi quả thực không thể tin, quyển sách này cư nhiên lại đường hoàng bày trên giá sách, bìa sách trình bày nhã nhặn, bên trong có hình chụp đen trắng của tác giả, là một khuôn mặt trẻ tuổi vừa thanh tú, vừa đoan chính. Trong lời nói đầu đã giới thiệu anh “Chết trong lúc được phẫu thuật bụng” – anh ta đã chết? Người vạch trần bí mật nội tâm tôi đã chết? Thế nhưng tôi rất cục cựa cũng biết, trong những “người như thế” có một người kiệt xuất như vậy, cái thể giới này đã thừa nhận anh. Tôi không có lý do gì lại không mau mau mua ngay quyển sách này, nó là sách thuộc về tôi. Hôm đó trên đường về nhà, tôi suốt quãng đường vẫn cứ ôm thật chặt nó vào trong lòng mình.

Từ ngày đó trở đi, tôi không ngừng bồi hồi trong các tiệm sách toàn thành phố, một quyển rồi một quyển tỉ mỉ lật giở, đứng suốt mấy tiếng đồng hồ, khao khát tìm kiếm từng chút từng chút mọi thông tin về những người như chúng tôi, nhưng cuối cùng chỉ miễn cưỡng mua được một bộ [Nụ hôn của nhện cái], hơn nữa sau khi xem xong lại khổ sở nói không nên lời – “đàn ông chân chính chỉ nên yêu đàn bà chân chính”, đây quả là một câu nói quá mức tàn nhẫn, tôi lặng lẽ đem quyển sách nhét vào tận sâu góc ngăn bàn, tự thề với bản thân sẽ không bao giờ mở nó ra lần nữa.

Mười hai giờ đêm ba mươi Tết, Tiểu Xuyên gọi điện cho tôi: “Năm mới vui vẻ nha!”

Tiếng pháo rộn rã bên ngoài khiến cho màng nhĩ tôi ong ong, tên này sao lại trở nên ngốc nghếch như vậy? Ngoài trừ Lý Duy Sâm và hần, những bạn bè khác đã gọi điện chúc mừng từ lâu.

Tôi gần như nói to ra bốn chữ tương tự như vậy, Tiểu Xuyên bên đó “hắc hắc” cười quái dị, tôi mới tỉnh ngộ: “Thằng quỷ này! Cố ý chỉnh tao phải không?”

Cẩn rằng nghiêng lợi cúp điện thoại, tiếp tục phụng bồi ông bố đi xem hội đêm giao thừa, mặc dù tiết mục cũng coi như đặc sắc, về mặt của ông ấy lại trống rỗng muốn chết, tôi biết ông ấy đang suy nghĩ chuyện gì, đành quay ra nói với ông ấy: “Ba, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai con đưa bố đi trực ban.” Ông bố bị chọn đi trực ban vào đúng dịp một Tết, thật sự là vô cùng cô đơn.

Sau khi bố đi ngủ, tôi bó gối ở trên giường, mãi do dự suốt hai tiếng đồng hồ, vừa định cầm lấy điện thoại thì nó liền vang lên, giọng nói tôi chờ đợi suốt cả đêm từ đầu dây bên kia truyền đến thật rõ ràng: “Đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa... mà cũng chưa ngủ à?”

“...Không ngủ được, muốn đi ra ngoài một chút.” Giọng nói của hần thật trầm thấp, nghe như một đại nhân.

“Đừng có ngốc, trên đường một mống cũng không có.”

“Vây... nói chuyện một chút đi.”

“Ồ.”

“Kỳ thật... cũng không có gì đáng nói, chỉ là muốn trò chuyện một chút thôi.”

“Nói đi, tùy tiện nói cái gì cũng được mà.”

“...Nga, quên mất không nói chúc mừng năm mới này.”

“Chúc mừng năm mới nhé.” Tôi ngu ngu đáp lại hần, vô số lời không dám nói ra đều bị ngăn lại trong lồng ngực.

“... Cao Úc, mà có chuyện gì đó phải không? Từ lâu tao đã cảm thấy mày đối với tao không được bình thường cho lắm.”

“... Vậy trong lòng mày cũng có tâm sự phải không? Vẫn nhớ cô ấy?”

“A, bị mày nhìn thấu rồi? Mày còn lợi hại hơn tao a.” Dùng giọng điệu như thể đang đùa cợt mà cho qua, hần làm như không có chuyện gì, tiếp tục: “Nói chuyện của mày một chút đi, rốt cục là sao vậy?”

“Tao chẳng sao cả, có khi... bố mẹ sắp li dị rồi.” Tôi chỉ có thể nói ra cái bí mật này để giấu giếm một bí mật lớn hơn.

“Cái gì? Cái miệng của mày cũng thật là chặt quá cơ, chuyện từ lúc nào thế?” Trong giọng nói bình thản của hần tôi có thể nghe ra sự quan tâm, thế đã là đủ lắm rồi.

“Từ lâu rồi, yên tâm đi, tao không sao cả, có điều bố tao đau lòng nhiều lắm.”

“Mày nói lời này tao không tin nổi đâu, có điều, mày chịu đựng quả thật rất giỏi a, không tệ đâu...” Ngừ thanh hơi dừng lại, tôi nghe được một tiếng vang thanh thúy, giống như phát ra từ chiếc bật lửa đồng của hần, tôi cũng rất tự nhiên móc từ dưới gối ra hộp thuốc lá cùng bật lửa.

Mới phun ra một ngụm khói, giọng nói của hần lại truyền đến: “....Mày cũng đang hút thuốc đấy à?”

“Ồ.”

“Vậy... tao mày nói chuyện tiếp đi, nói đến chỗ nào rồi ấy nhỉ? À, chuyện trong nhà, mày đừng quá nghĩ ngợi, lúc nào rảnh rồi cứ ra tìm bọn tao chơi.”

“... Biết rồi, ừ tao sẽ tìm bọn mày.”

“Mày nói ít như vậy, có phải muốn ngủ rồi hay không?”

“....Đâu có đâu, tinh thần tao vẫn còn tốt lắm mà, quây suốt đêm cũng không thành vấn đề.”

“.....”

Cứ chuyện trò mãi, tôi đột nhiên nghe được một câu như vậy: “Thật là kỳ quái, mấy ngày không gặp đã thấy hơi hơi nhớ mày rồi.”

Thần kinh tôi ngừng hoạt động trong nháy mắt, biết rõ hần không có ý tứ gì khác, vẫn không nhận được bắt đầu suy diễn, tưởng tượng lung tung, sau khi trầm mặc suốt 30 giây tôi mới cất lên lời, dùng giọng điệu không thể bình tĩnh nổi nhạo báng hần:

“.... A a, cái quỷ gì buồn nôn kinh, tao choáng váng đến nơi rồi...”

“Vẫn còn chuyện buồn nôn hơn nữa, có muốn nghe không?”

“Dĩ nhiên... không muốn!”

Sau đó cả đêm tôi đều không thể ngủ được, lăn qua lộn lại, nhớ lại âm điệu và tiết tấu câu nói kia của hần, đồng thời không ngừng nhắc nhở bản thân: không được nhớ đến nữa, không được phép nhớ đến nữa... Tàn thuốc trong gạt tàn càng lúc càng nhiều, trong căn phòng tối đen mỗi chốc lại sẽ lóe ra ánh sáng hồng nho nhỏ, việc thiêu đốt bí mật liên tục lặp đi lặp lại, cuối cùng chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Tôi cứ như vậy thao thức suốt một đêm trên giường, hút hết sạch một bao 555, nhãn hiệu thuốc này cả tôi và hần đều thích, không biết là do vô tình trùng hợp hay là do tôi vô ý chọn. Có thể vì hút quá nhiều thuốc, sáng sớm dậy đầu óc tôi quay cuồng, đánh răng đánh đến mức buồn nôn, thân thể mềm nhũn, lại nặng nề vô cùng, mỗi bước đi cứ như muốn lún sâu xuống đất.

Cảm giác mê muội như thế, mệt chết đi cũng thấy rất thoải mái, nhưng bố nhìn thấy tôi thì bị dọa cho đứng tim: “Tiểu Úc a, có phải bị bệnh không đấy con? Sắc mặt khó coi như vậy?”

“Không mà... chỉ là... ngủ muộn một chút thôi.” Tôi vừa đáp lại bố vừa chậm rãi ngồi xuống sô pha, cổ họng khô rát chỉ muốn ho khan, nhưng tôi liều mạng nhịn xuống.

“Giọng nói cũng làm sao ấy? Mày thẳng thắn này thiệt là, làm gì mà lại ngủ trễ như vậy? Hôm nay mày đừng đi đâu nữa, ở nhà ngủ một giấc đi!”

“Con muốn đi... đã nói với người ta rồi...”

“Tắm nước nóng một cái rồi hãy lên giường, tao sẽ cố gắng về sớm.”

Bố hoàn toàn không nghe tôi nói cái gì đã xềnh xệch lôi tôi vào phòng tắm: “Tao để quần áo may ở cửa, tự lấy nhé.”

“Phanh” một tiếng, cửa phòng tắm bị đóng lại, tôi đành bất đắc dĩ mở vòi ngoan ngoãn tắm rửa, đem tất cả tâm tình lờ mờ tạm thời vứt lại đằng sau.

Dưới sức nóng của vòi nước, cơn buồn ngủ dần dần nẩy lên, tôi tranh thủ thời gian tắm rửa qua loa để chạy ngay lên giường. Chiêu này của ông bố quả nhiên hữu hiệu, được bao bọc trong chăn bông ấm áp tôi nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, ngày sau nhớ tới, tôi nghĩ rằng phải chăng bố thường xuyên mất ngủ mới nghĩ ra cách hay ho thế này.

Ngày hôm đó tôi ngủ mơ thấy: Mẹ đang ở trong bếp làm đồ ăn, còn tôi thì chỉ chăm chăm ăn vụng, chọc cho bà tức phát điên: “Có cơm ngay đây, ăn vụng cái gì a! Mau tránh ra!”

Tôi cười du côn, kêu to: “Nhưng thích ăn vụng hơn! Ba! Mau tới giúp con một tay! Mẹ tức điên lên rồi!”

Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, cũng chẳng có gì khác những ngày tháng trước đây, chỉ là những ngày tháng như thế không thể quay trở lại nữa rồi, cũng giống như cái tôi trước kia vô ưu vô tư đã hoàn toàn không còn tồn tại.

2. Chương 2

Người dịch: Phong Bụi

“Cậu vẫn đang đi học à?”

“Vâng.”

“Cậu... tuổi tác cũng xấp xỉ con trai tôi, xin lỗi.”

“Không sao.”

“VẬY... Tôi có thể biết tên của cậu không?”

“... Tôi phải về nhà rồi, tạm biệt.”

Học kỳ mới không lâu đã bắt đầu, cuộc sống trong khuôn viên trường học của chúng tôi vẫn lặng lẽ trôi qua, chỉ là sở thích của tôi càng lúc càng giảm, không còn giống như trước kia việc gì cũng làm, không cảm thấy bất cứ điều gì. Trước kia, những việc tôi thích rất nhiều, nhưng hiện tại chỉ còn lại vài thứ đại loại như: Hát hò, xem sách, luyện chữ.

Đối với tất cả các hoạt động thể thao tôi đều không còn hứng thú nữa, luôn là không có tâm tình chạy nhảy, thể nhưng luyện chữ thì tôi có thể kiên trì ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ không bị phân tâm, chép lại một đoạn tiểu thuyết dài hoặc thậm chí cả bài học trên lớp. Nghe đi nghe lại một băng nhạc, viết những chữ vô nghĩa hết tờ này lại đến tờ khác, đốt đi thời gian dài vô tận hết ngày này qua ngày khác, là có thể ức chế sự nhớ nhung khôn cùng cho dù gần trong gang tấc.

Cho dù hần đang ở bên cạnh tôi, tôi vẫn tâm tình nhớ nhung nhìn hần, đáy lòng không ngừng vang lên một giọng nói, thông thả ngân nga trong đầu vô số lần —

Yêu thì ra chính là do tương kiến.

Lại không hề chia lìa.

Nếu có một loại yêu vĩnh viễn không thể.

Gặp lại.

Vĩnh viễn không thể nói ra.

Như vậy là có thể vĩnh viễn không thể bị thổi bùng lên.

Một loại lửa cô độc.

Ngắm nhìn bầu trời tối đen.

Nỗi lòng sâu kín dần sinh trưởng thành một khu rừng màu lam, ở trong đó bồi hồi đi lại chỉ có mình tôi, ngoại trừ nhẩn nại, vẫn chỉ là nhẩn nại, chép lại quá nhiều rồi, tôi bắt đầu thử viết lách, xem như cũng là một con đường để phát tiết nỗi lòng. Đến ngay cả việc đi học tôi cũng quy củ rất nhiều, bởi vì chăm chú nghe giảng thật sự là một biện pháp bổ khuyết chỗ trống rất hiệu quả, những bài tập phức tạp có thể làm cho tôi vắt hết óc, nhờ vậy suy nghĩ linh tinh cũng ít đi.

Thành tích học tập của tôi nhanh chóng tiến bộ, đặc biệt là môn văn lấy học bằng cách thuộc lòng là chính. Cứ mỗi lần kiểm tra xong, tôi lại khiến cho đám bằng hữu một phen nở mày nở mặt, hoàn toàn xóa tan những đánh giá “Vô dụng”, “Gỗ mục” của chủ nhiệm lớp về chúng tôi, vì chuyện này chúng tôi còn đặc biệt ăn một chút “Bữa Khánh công”, trả tiền tất nhiên là Tiểu Xuyên, bởi vì trong đám chúng tôi hắn là người giàu nhất.

Tôi trong lúc ăn khuyên bọn họ suy nghĩ một chút cho tương lai, dù sao cũng phải tiếp tục học lên, mọi người đa phần đều tràn đầy đồng cảm, tối thiểu “Học lên đại học có thể chơi bởi thêm vài năm, lại có thể kiếm được một cái văn bằng.....”, Tiểu Xuyên còn tại chỗ lập hạ chí nguyện to lớn: “Tao nhất định phải thi lên, không dựa dẫm vào gia đình!”

Chỉ có hắn không cho là đúng cười, mở miệng: “Tao thì không được rồi, trời sinh đã là một thằng dã tính, muốn tao học còn không bằng giết tao đi, tao cũng không tin, không bằng cấp lại có thể chết đói.”

Tôi hỏi hắn “Vậy mày tương lai muốn làm gì?”, hắn không hề nghĩ ngợi liền thốt ra: “Làm gì cũng không sao, kiếm được tiền là được, có tiền rồi chẳng phải sợ cái gì sắt.”

“Nếu là chuyện phạm pháp thì sao?”

“Chỉ cần không phải ngồi tù, thì chẳng sao cả, ha ha, làm một tên bại hoại khẳng định còn sướng hơn.”

Hắn vừa nói những lời này, chúng tôi liền cười ầm lên:

“A, lá gan không nhỏ a.....”

“Tương lai phát tài rồi không được quên bọn tao đấy.....”

Hắn nghiêm trang đứng lên nâng chén: “Đương nhiên sẽ không, dù như thế nào cũng không thể quên huynh đệ được, nào, tao kính chúng mày một ly!”

Mọi người đều cạn chén sau đó lại tiếp tục cười:

“Mày thực sự nghĩ rằng mày sẽ thành triệu phú đấy à.....”

“Về sau mày có ngồi tù bọn tao nhất định sẽ đi thăm!”

Tôi tuy rằng vẫn đang cười, lại không biết vì sao lại có chút lo lắng, những lời này của hắn nghe có vẻ rất tùy tiện, nhưng lại không giống như là nói đùa.

Ngày hôm sau ở trường học, tôi nhìn không được kéo hắn đến một bên truy vấn:

“Những gì mày nói hôm qua, có phải thật hay không?”

“Nói cái gì?”

“Chính là chuyện tương lai định làm gì đó.”

“Đầu đất! Đấy không phải nói đùa sao? Mày nghĩ là thật à?”

Bị hắn dễ dàng mắng một tiếng “Đầu đất”, ngay cả tôi cũng cảm thấy mình buồn cười – lo lắng không đâu cái gì, không phải chỉ là nói hươu nói vượn trên bàn rượu thôi sao?

Từ lần kiểm tra đó về sau, đám Tiểu Xuyên cũng để chút tâm tư đến việc học tập, thường thường theo tôi cùng nhau làm bài tập về nhà, xem sách giáo khoa,... thành ra Lý Duy Sâm thở ngắn than dài, chán muốn chết, bất tri bất giác cùng vài tên đệ tử lớp bên cạnh chơi cùng nhau.

Đại khái qua khoảng hai tháng, hần đột nhiên có một hôm cả ngày không đến lớp, cách vách một nam sinh truyền lời cho chúng tôi: “Nó đem qua gặp chuyện, bị bắt đi cùng mấy đứa lớp tao rồi.”

Chấn động, chúng tôi vội vàng gọi điện thoại đến nhà hần, nhưng không có ai bắt máy, chỉ có thể sau khi tan học đến nhà xem sao. Thật may, hần đã trở về nhà, đang bị cha mẹ mắng cho té tát, chúng tôi đến đúng lúc giải cứu hần.

Ở trong phòng hần, chúng tôi biết được sự việc đã xảy ra, kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là đánh nhau một trận, xui xẻo là trong khoảng thời gian này cả nước trên dưới đều đang nghiêm cấm đánh nhau, cho nên chưa kịp đánh đã bị lôi đi. May mắn hai bên đều chưa bị thương, hơn nữa tuổi lại nhỏ, nhà bỏ ra ba ngàn đồng tiền là có thể đi ra.

Hần liên tiếp thâm oán bản thân vận khí không tốt, nhiều người đánh nhau như vậy mà chỉ bắt có vài tên, mà trong đó còn có hần. Chúng tôi vừa an ủi, vừa khuyên hần chịu nhịn một chút, dù sao cũng không thể để đến tốt nghiệp trung học cũng không xong.

Lần này hần xem như nghe lọt tai, bị trường học ghi lại lỗi nặng liền bắt đầu an phận thủ thường mà học, đem toàn bộ tinh lực dồn vào những môn thể thao hần thích. Hần vốn ở trong đội bóng đá, hiện tại lại mê bóng rổ, bóng bàn, cầu lông thậm chí bi-a, trở thành một loài động vật chỉ biết đến “cầu” (bóng). Nếu trên người có tiền, hần còn muốn chúng tôi đi đánh bowling, tóm lại chính là không chịu nổi nhàn rỗi.

Trải qua học kỳ này chiều cao của hần phát triển mạnh mẽ, tôi và Tiểu Xuyên tuy rằng đang ở trong thời kỳ nhỏ giò, nhưng tốc độ so với hần vẫn chậm hơn, gần lúc nghỉ hè hần vừa được một mét bảy mươi bảy, đối với một học sinh sắp vào năm thứ hai (lớp 11) mà nói thật sự có điểm dọa người, tôi cùng Tiểu Xuyên thì dừng tại khoảng trên dưới một mét bảy hai bồi hồi, đây là chuyện khiến hần khoái trá giễu cợt chúng tôi nhất: “Xem ra hai đứa chúng mày toàn là con ngoan trò giỏi, học đến nỗi không cao nổi nữa rồi, ha ha!”

Ngoài vận động ra, hần cũng nghe nhạc trẻ, có lẽ đây là sở thích chung của tất cả các học sinh trung học, không phân biệt tính cách cũng chẳng phân biệt nam nữ, hơn nữa cũng rất thịnh hành. Chúng tôi đều thích ban nhạc BEYOND, ngoài điều này ra thì sở thích đều rất khác nhau. Sau này ngoài ý muốn mà đến Hoàng Gia Cầu, chúng tôi ở phòng karaoke nào đó hát một đêm ca khúc của ban nhạc đó, bài hát “Quý tích màu xám” gần như đã trở thành tượng trưng trong trí nhớ thời niên thiếu của chúng tôi.

Học kỳ đó tôi nghe rất nhiều bài hát, bất kể là của ai cũng đều nghe, những ca từ không hoàn chỉnh lưu xuyên nơi nơi trong ý thức, nương theo những giai điệu bi thương hoặc u buồn này, chúng cùng cái tôi chân chính quện vào chặt chẽ, không tách rời.

“Nỗi nhớ em phẳng phất như một mảnh mây trắng trôi đi trên bầu trời, không có bầu trời không có mặt đất cũng chẳng có bốn mùa, càng không tìm thấy chân trời; Nỗi nhớ em như một tiếng thở dài là tâm tình thế nào, tính không rõ lần thứ bao nhiêu trong đêm tối tiếng của tôi cất lên.....”

“Tâm, lưu lại một chút cảm giác, trong hồn tôi tồn ngàn vạn mảnh mối, vẫn như con ngài kia mù quáng lao vào ngọn lửa đỏ, sáng lạn trong nháy mắt đã không còn cách nào tỉnh lại khỏi giấc mộng.....”

“Đêm đã khuya, thắm như một tấm màn đen, ngăn cách hết niềm vui chỉ để lại nỗi cô quạnh, bầu trời lạnh lẽo, cảm giác nhiệt tình đóng băng, làm cho lòng ta, cùng gió lạnh, giống nhau tiêu điều.....”

Ta nghe được chính là nỗi lòng của chính mình, ở trong đêm tối cô độc nở rộ, mục rỗng cùng đời bại.

Ta viết một bài thơ [hạt cát] cư nhiên lại được chủ nhiệm lớp ưu ái, muốn đăng lên tờ báo của địa phương, ông ấy nói với tôi “Hành văn không tệ, có điều còn phải sửa chữa lại một chút, lạc quan hơn một chút, sáng sửa hơn một chút.....”, tôi nói không sửa được, dứt khoát không đăng lên nữa, ông ta nghĩ thế nào lại định giúp tôi sửa chữa, bị tôi ném thẳng một câu chống đối không nhe: “Đã nói với thầy là không sửa được, không bằng thầy tự viết một bài mà đăng báo!”

Những lời này khiến cho chủ nhiệm lớp đáng thương tức giận đến á khẩu không trả lời được, phẩy tay áo bỏ đi, từ đó về sau cũng không dám đề cử tác phẩm của học trò nữa.

Còn tôi ở lại trong phòng học, nhận được lời nhắc nhở của Tiểu Xuyên: “Oa, có cá tính như vậy, cẩn thận ông ấy chỉnh mày!”

Hắn đang chọc ghẹo đám con gái cũng lại đây, cướp lấy bản thảo trên tay tôi xem, tôi mặc hắn xem, trong lòng không có một chút xấu hổ, cho dù mấy thứ này là vì hắn mà viết, cũng tuyệt đối không thể bị nhìn ra điều gì.

Có điều hắn vẫn rất thông minh hỏi tôi: “Di, tiểu tử ngươi có người mình yêu rồi hả? Hơn nữa thật sự là loại đó sao? Bọn tao thế nào lại chưa từng phát hiện a!”

Tiểu Xuyên thực nghĩa khí nói giúp tôi: “Không thể nào! Bọn mình không phải cả ngày đều ở cùng nó hay sao? Nó ngay cả mắt cũng chưa từng liếc đến nữ sinh!”

“Mày quá ngu ngốc, đương nhiên không phát hiện được. Cao Úc!” Hắn thực nghiêm túc gọi tôi một tiếng: “Thành thật nói ra, có hay không?”

“..... Cứ cho là có đi.” tôi hàm hồ trả lời hắn.

“Thế cũng chẳng khác là bao, còn những điều khác là bí mật của mày, để cho mày chút mặt mũi đấy!” Hắn mỉm cười đem tờ giấy bản thảo trả lại cho tôi, tiếp tục nói năng ngọt xớt cùng nữ sinh; Tiểu Xuyên lại quần lấy tôi không tha, ép tôi phải nói ra cô gái kia là ai, tôi bị bức cho bất đắc dĩ đành nói là một cô bạn cùng học hồi cấp hai.

“Mày sao lại giống Lý Duy Sâm trưởng thành sớm a, cô ấy tên là gì?”

Cái này tôi thật sự không biết phải làm thế nào nữa, không thể bịa ra, cuối cùng đành phải nói cô ấy không phải ở lớp mình, ngay cả tên cũng không biết, tốt nghiệp rồi cũng không còn gặp nhau nữa. Tiểu Xuyên suy nghĩ đơn thuần lập tức khuyên tôi “Tao giúp mày tìm cô ấy, mày cứ chuẩn bị thổ lộ cho tốt là ok rồi”, ông trời ơi..... Tuy rằng tôi xem như đã lừa hắn, ông cũng không cần phải chỉnh tôi như vậy a!

Cuối cùng của cuối cùng, tôi “cảm khái ngàn vạn” nói cho hắn, đó đã là chuyện của quá khứ rồi, hiện tại tôi một chút cũng không thích cô ta, “Một, chút, cũng, không!”

Bốn chữ được nhấn mạnh rất cực đánh tiêu nhiệt tình của Tiểu Xuyên, nhưng sau đó hắn lại bắt đầu “khích lệ” tôi không ngừng:

“Đất rộng trời cao..... à ờ..... nơi nào lại không có cỏ, biết không?”

“Biết rồi.”

“Liều ám hoa minh hựu nhất thôn.....”

“Cũng biết.”

“Trời sinh ta tài tất.....”

Ta mau mau chóng chóng ngắt lời hắn: “Tiểu Xuyên a, tao hôm nay mới phát hiện mày rất có khiếu văn chương đấy!”

“Thế hả? Ha ha, thật đấy hả?”

“Đúng vậy, bọn mình thảo luận một chút đi?”

“Ha ha, được.....”

“.....”

Sau khi bên mình đã yên tĩnh, tôi xem lại bài thơ đã mang lại tai nạn nho nhỏ kia, trong lòng bắt đầu dâng lên tự giễu nhàn nhạt:

[Hạt cát]-

Nằm trên bến bờ lạnh lẽo

Ngắm gió biển dâng lớp lớp sóng trào

Sau đó
Lại lớp lớp
Rút đi
Cứ như vậy lặng lẽ đưa mắt nhìn a
Thật giống như đã giăng co suốt mấy thế kỷ
Cho dù chỉ có thể mãi nằm bất động nơi đây
Để cho nhiệt tình tràn ngập vùi trong lòng đất
Chỉ có thể ảo tưởng
Có một ngày được gió biển thổi lên
Dẫn thân vào trong lòng cơn sóng
Coi như ở rất gần Người
Lại dường như cách xa nhau vạn dặm
Tại sao nước mắt tôi không thể hòa vào với nước biển
Chẳng lẽ chỉ vì khoảng cách giữa lục địa và hải dương
Có lẽ sẽ có một ngày
Tôi sẽ được thổi vào khóm mắt một ai đó
Rồi có một
Vận mệnh hoàn toàn khác biệt
Nhưng
Tôi tình nguyện vĩnh viễn
Trầm mặc nằm nơi đây.

Tôi một lần đã nghĩ, tôi có thể duy trì một tình cảm tinh thuần, mặc dù như vậy cực kỳ khổ sở, nhưng cuối cùng tôi vẫn chống cự không được thú tính bản năng.

Trước nghỉ hè vài tuần lễ, thời tiết trở nên vô cùng nóng bức, tất cả mọi người đều là quần áo mặc càng lúc càng ít, mồ hôi chảy càng lúc càng nhiều, tình dục bị tôi đè nén sâu trong thân thể dần dần thức tỉnh. Mặc kệ tôi cố ý tránh né như thế nào, da thịt phơi ra bên ngoài đều ít nhiều đụng chạm, mà cho dù chỉ là nhìn thấy mái tóc cùng đôi mắt đen láy của hắn, tôi cũng có thể cảm thấy nổi phần khích không tên, hướng chỉ thời gian chúng tôi ở bên nhau thật sự rất nhiều.

Khó khăn nhất mỗi giờ học thể dục đầu tuần, tôi không thể giống bọn con gái có đặc quyền gì đó mỗi tháng, sau khi vận động kịch liệt không thể không tránh được, hắn cùng Tiểu Xuyên thường xuyên tựa vào tôi, áo T-shirt bị mồ hôi làm ướt sũng sớm không giấu được nhiệt độ cơ thể nóng cháy, da thịt khỏe mạnh cùng hơi thở phun ở trên mặt tôi khi nói chuyện của hắn làm tôi mê muội, một làn sóng nhiệt từ bụng dưới nhanh chóng dâng lên, rơi vào tình thế nguy hiểm như thế tôi không chỉ một lần cực đoan quần bách mược có tránh ra, rồi sau đó dùng hết tất cả các phương pháp để làm cho bản thân bình tĩnh trở lại.

Nhưng dục vọng cái thứ này, người càng đè nén nó lại càng mãnh liệt, về sau tôi cả đêm mơ thấy mây mây giấc mộng liên quan đến thân thể đồng tính, trong những giấc mộng kia tôi quả thực hoang đường hạ lưu tới cực điểm, đem mây trò hề vốn xem được trong những băng phim sắc tình tất cả đều làm hết, chỉ là đối tượng tôi làm những việc này đổi thành con trai. Từ lâu trước lúc nhận thấy được tâm tình của mình, tôi chỉ biết hai nam nhân làm việc này như thế nào, này cũng là nhờ mấy quyển tiểu thuyết đồng tính từng xem qua, khi đó tôi cảm thấy vô cùng ghê tởm, thế nhưng hiện tại tôi lại hoàn toàn vô sỉ, ghê tởm cũng được, dơ bẩn cũng được, tôi dám ở trong mộng đại kiêu đặc kiêu, may sao người trong mộng diện mạo không thấy rõ, ít nhiều giảm bớt một chút cảm giác tội lỗi.

Sáng sớm sau khi rời giường chuyện thứ nhất không hề là đánh răng rửa mặt, mà là nhanh chóng thay chiếc quần lót dính ẩm, tôi vừa dùng sức chà xát giặt vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi chính mình, vừa đến ban đêm lại lặp lại giấc mơ y như thế.

Bố đương nhiên phát hiện tình trạng này, thế nhưng ông chưa từng mắng tôi, thậm chí còn nói cho tôi biết “Đây là chuyện bình thường, không cần sợ hãi cũng không cần xấu hổ.....”, tôi chỉ có thể dùng vẻ mặt hồn nhiên bộ dáng ngoan ngoãn nghe ông nói, nếu ông biết con của ông rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, không chừng sẽ học máu mà chết.

Điểm tốt duy nhất của những cơn quái mộng này, chính là làm giảm nhẹ tình trạng thâm thâm của tôi khi đối mặt với hắn, mệt mỏi cả một ngày cộng thêm cố gắng khắc chế của bản thân, cuối cùng tôi cũng đợi được đến nghỉ hè.

Tháng bảy nóng bức, tôi ở nhà ngoại trừ nghe nhạc, luyện chữ, làm thơ, mất ngủ, còn không ngừng hút thuốc và tự an ủi, nguyên bản trong lúc lơ đãng hút thuốc càng lúc càng nhiều, rốt cục thành nghiện, rõ ràng biết có hại cho sức khỏe, nhưng vẫn cứ mãi trầm luân, cũng không khác gì tình cảm quái dị, khiến người khác sợ hãi của bản thân.

Gian phòng âm u thậm chí ban ngày cũng bị kéo kín màn gió, tôi không còn quan tâm bản thân đã sa đoạ đến mức nào, dù sao kia cũng chỉ là chuyện của riêng mình tôi, cái cách nghĩ trước đây vốn chỉ là lừa mình dối người mà thôi, tôi loại người thế này còn nói cái gì mà “Tinh thuần”? Thứ tình cảm này vốn đã là một loại tội lỗi, có thể đảm bảo trong cuộc sống không dần thêm một bước vào lối trì đã là cố hết sức, không muốn ô nhiễm hần nhưng lại không làm được, những tưởng tượng dâm uế của tôi trong một tháng ngắn ngủn nhiều đến đủ để phán một câu “Trảm lập quyết” (xử ngay lập tức), người cầm súng xử bắn tốt nhất nên là hắn.

Vẫn như cũ có một chút thời gian cùng bọn họ ở bên nhau, nói chuyện phiếm uống rượu ca hát chơi game, hết thấy đều diễn ra hết sức tự nhiên, chỉ là thường thường có cảm giác đang đặt mình ở ngoài cuộc, tên tiểu tử cười ngu ngốc kia không giống tôi chút nào, ngoài trừ khuôn mặt quen thuộc.

Bọn họ muốn chơi cái gì, tôi đều chiều, chỉ có bơi lội là tuyệt đối không được, cho dù bị cưỡng quyết lôi đi tôi cũng tuyệt đối không xuống nước, lấy cớ rất đơn giản: “Tôi không biết bơi.”

Tiểu Xuyên và hắn đều tranh nhau muốn dạy tôi, bị tôi một câu làm tiêu tan ý định trong đầu: “Tôi trời sinh có thói xấu sợ nước, lúc điên lên bên cạnh có ai là túm người đó.”

Nhưng mặc dù không xuống nước, tôi vẫn phải trải qua khảo nghiệm hết sức thống khổ, hắn chỉ mặc một cái quần bơi kiểu dáng có lực sát thương rất lớn, thân thể trong gian đoạn trở mã hơi gầy gò cũng không ảnh hưởng đến cốt cách gợi cảm vốn có, từ tứ chi thon dài đến eo lưng gầy, còn có một làn da màu lúa mạch bóng loáng, nơi nơi đều khiến cho tôi có cảm giác say nắng nguy hiểm, nhất là lúc hắn từ trong nước trồi lên, mái tóc ướt đầm dán trên cổ, từng giọt nước theo đường cong thân thể nhanh chóng chảy xuống, dù hoặc thị giác cực đoan này làm cho tôi không thể không nhắm mắt lại.

Từ lần đó về sau, vô luận bọn họ uy hiếp dụ dỗ thế nào tôi cũng không chịu đến hồ bơi, tôi sợ bản thân một ngày nào đó trở thành trò hề trước công chúng.

Cũng có hôm tôi đi xem phim một mình, ở trong rạp chiếu phim « Tiểu miêu hai ba con » ngồi đơ ra cả buổi sáng, tình tiết nội dung tương tự nhau xoay đi xoay lại, cái tốt là có điều hòa ngủ rất thoải mái, cả đêm trước không ngủ vừa hay có thể bù lại trong này, hơn nữa cực kỳ thoải mái. Bất tri bất giác ngủ thẳng đến giờ về nhà, vừa lúc ăn cơm chiều.

Ngày hai mươi tháng bảy là sinh nhật của tôi, bố đi làm từ sáng sớm, tôi biết ông cho tới bây giờ cũng không nhớ rõ được những việc nhỏ như thế này. Kỳ quái là tôi lại nhận được một phong thư không ghi tên người gửi, bên trong có một tấm thiệp nho nhỏ: “Thực xin lỗi, Tiểu Úc, sinh nhật vui vẻ.”

Mẹ lúc nào cũng là người nhớ rõ, mỗi một năm trước kia, cho dù là hiện tại, nhưng tôi vẫn không tưởng tượng ra được vẻ mặt của bà khi gửi cho tôi phong thư này. Tôi đem tấm thiệp cùng bì thư kia bỏ vào trong ngăn kéo khóa lại, để tránh cho bố thấy được lại nghĩ ngợi lung tung.

Ngồi ở nhà hai tiếng, ăn uống tùy tiện vài thứ, chỗ duy nhất tôi có thể đi là rạp chiếu phim có thể dùng như phòng điều hòa cho thuê kia.

Không hề ngoại lệ, nơi này vẫn chỉ có vài người, tôi chọn một góc tối nhất để chớp mắt, lại lần nữa xem xem một chút liên ngữ gặt.

Vốn trong mộng trống không, đột nhiên xuất hiện những hình ảnh tình dục, dường như có bàn tay của một ai đó đang di động trên thân mình..... Vô cùng chân thật, ngay cả thân nhiệt của đối phương cũng có thể nhận thấy, bàn tay kia chậm rãi đi xuống, ôn nhu thăm dò, cho đến khi chạm đến đũng quần có khóa kéo kia, tôi rốt cục cũng tỉnh lại.

Ngồi ở ghế bên cạnh là một người đàn ông không nhìn thấy rõ khuôn mặt, lúc tôi tỉnh lại động tác trên tay hắn cũng cứng đờ. Tôi có chút kinh ngạc nhìn kỹ hắn, ánh sáng từ màn ảnh phát ra chiếu rõ ánh mắt phức tạp: Hèn mọn, sợ hãi, cầu xin, trong đó còn trộn lẫn tia tình dục nóng bỏng, xuyên qua ghế ngồi tôi có thể cảm nhận thấy sự run rẩy của người đó, mà bàn tay vẫn đặt trên bộ vị đã có chút phản ứng của tôi.

Ta định hỏi ông đang làm cái gì thế, nhưng vẫn không thể hỏi ra miệng, do dự vài giây, tôi đành nhắm hai mắt lại.

Tay hắn lại bắt đầu trượt đi, hơn nữa còn kéo tôi gần vào lòng hắn hơn một chút, sức lực của hắn rất lớn, động tác cũng hết sức lão luyện, tôi cắn chặt môi dưới mới có thể không chế không phát ra tiếng. Đầu óc tôi trở nên tê dại vô cùng, tay cũng bị đưa đến chỗ tương tự của hắn.

Nhiệt độ rất rõ ràng, còn có xúc cảm cứng rắn gần trong gang tấc, hết thấy những điều này thực sự đang xảy ra, tôi cùng một người đàn ông xa lạ dùng tư thế ám muội cọ sát lẫn nhau mà phần chấn, không còn rõ bản thân rốt cục là may mắn hay bị ai.

Hô hấp của hắn cũng giống tôi, nóng rực, gấp gáp, trên người hắn mang mùi vị khói thuốc quen thuộc mà thân thiết, đồng thời dục niệm nhanh chóng lấn át, tôi hiểu rằng đến giờ phút này không phải chỉ có một mình tôi cô độc, không biết tại sao lại nhớ tới quyển sách kia, chúng tôi đều khoác lên một khuôn mặt giả tạo tồn tại trong thế giới thực, cái thuộc về chính mình chỉ có không gian tâm tối này mà thôi.

Trong một lúc im ắng tôi và hắn mới có thể nghe thấy tiếng ngậm nhẹ, tôi bắn ra chất lỏng nóng bỏng, dính bắn tay hắn cùng quần áo cả hai, nhưng tôi không còn sức lực đi để ý những điều này nữa. Ý thức tôi trống rỗng bay bổng trong không gian không tên, rồi sau đó chậm rãi rơi xuống, rơi vào vòng ôm ấp của người đó.

Chốc lát sau hắn cũng phóng ra trong tay tôi, cũng lâu như thế, đè nén thở dốc, chúng tôi vẫn không nhúc nhích chờ đợi làn sóng triều kia tan đi.....

Trước khi bộ phim kết thúc, hắn hôn lên mặt tôi, ấm áp, mềm mại, thoáng mang một chút đau đớn, một khắc đó tôi dường như rơi lệ nhưng rốt cuộc lại không, tôi vẫn cứ trầm mặc như vậy, cái gì cũng không nói.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu tôi nhìn rõ diện mạo của hắn: Tuổi trên dưới bốn mươi, ngũ quan khá đoan chính, ăn mặc cũng rất tử tế.

Sau khi nhìn rõ mặt tôi, trong nháy mắt sắc mặt hắn tựa hồ thay đổi, tôi nghĩ có thể đã đoán sai tuổi của tôi. Đi theo sau tôi một đoạn đường ngắn, hắn rốt cục mở miệng nói với tôi, một giọng nói rất êm tai, chín chắn mà trầm thấp.

Tôi đương nhiên sẽ không hối hận, nhưng cũng không muốn quen biết hắn, sau khi nói mấy câu liên xoay người rồi đi, hắn ở phía sau lưng tôi nói: “Cậu rất đẹp, thật đấy.”

Những lời này không phải lần đầu nghe thấy, nhưng bước chân vẫn không nhịn được dừng lại một chút, những lời nói tương tự trong miệng đám con trai thường chỉ là ác ý trêu chọc, bây giờ thì không phải, ánh mắt hắn nhìn tôi cũng giống như ánh mắt tôi từng nhìn người đó. Nếu người đó có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, hạnh phúc sẽ lớn đến nhường nào? Dù biết đó chỉ là vọng tưởng không thể nào thành sự thật, nhưng tại sao lại vẫn mong muốn như vậy?

Về nhà ăn cơm, bố đã lên giường ngủ từ sớm, tôi không có việc gì làm, ngo ngoáy đến mười hai giờ, cửa đột nhiên bị người nào đó dùng sức đập vang, tôi thậm chí còn có chút cho rằng là người đàn ông đó. Nhưng

sau đó truyền đến tiếng gọi khiến tôi yên tâm — Tiểu Xuyên không ngừng gọi to tên của tôi, như sợ người khác không biết hắn tồn tại, Cái thằng chết giẫm này!

Cửa vừa mở ra, một cái bánh ngọt khá to chình ình trước mắt, phía sau là một đám bằng hữu đang nhún nhử cười.

“Ha ha, cho là bọn này quên rồi phải không? Chúng tao không có tuyệt tình như vậy đâu!”

“Đi, đi ra ngoài ăn khuya!”

Kiểm chế sự cảm động nho nhỏ trong lòng, tôi cũng mỉm cười đáp lại: “Còn cái bánh ngọt kia?”

“Mang theo luôn a! Để cho ai ai cũng biết hôm nay là sinh nhật của Cao Úc!”

“Mau khóa cửa đi theo chúng tao.....”

Bánh ngọt với thịt nướng, còn có cả một đồng bia, chúng tôi cứ thế làm náo loạn ở mấy quán ven đường cho đến hơn hai giờ đêm, tất cả mọi người đều lấm lem, trên người dính đầy kem bánh, tôi là nhân vật chính đêm nay bị mọi người chúc đến chóng cả mặt, đi đứng không vững, may mắn Tiểu Xuyên cùng hắn đỡ giúp tôi không ít, nếu không nhất định phun ngay tại chỗ. Tôi không còn nhớ rõ cuối cùng sao lại có thể đứng lên được, hay còn đến chỗ nào, sáng sớm tỉnh lại trong cơn đau đầu người đầu tiên nhìn thấy khiến tôi bay cả hồn vía.

Tôi đã ngủ..... trên giường Tiểu Xuyên, khuôn mặt bên trái là hắn, khuôn mặt bên phải là Tiểu Xuyên, tôi cả người bị bọn họ kẹp ở giữa chặt đến không thở nổi..... Vấn đề quan trọng là, tôi rất sợ rằng bản thân đêm qua nói ra hoặc làm ra chuyện gì đó quá đáng.

Tôi vừa động dậy một chút, hắn dường như cũng đã tỉnh, lời nói lúc mắt nhắm mắt mở đó khiến tôi sợ tới mức ngay cả cơn đau đầu cũng thiếu chút nữa quên sạch: “..... Mày đó..... Hôm qua còn không chẹt tao gần chết.....”

Tôi đột nhiên ngồi dậy: “Tao đã làm gì?”

“..... Sau khi trở về..... Mày ới ra đến mấy lần..... Cái tên kia lại ngủ như lợn chết..... Mày không biết mày nặng đến mức nào đâu..... Mệt chết tao.....”

Vẫn may..... tôi hồn vía đã trở lại, xuống giường, hỏi hắn có muốn ăn bữa sáng không.

“..... Đương nhiên là muốn rồi..... Mày phải bồi thường tổn thất thể lực của tao chứ..... Nhanh đi mua! Hừ, nửa đêm nửa hôm còn phải giúp mày tắm rửa, tao xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ!” Hắn cũng đã hoàn toàn tỉnh táo, tư thái lười biếng ngồi dậy tựa vào đầu giường: “Tao cũng đến gần sáng mới được ngủ.....”

Cái gì? Cái gì! Tôi đứng ở tại chỗ ngơ ngẩn vài phút liền mới chạy như bay vào phòng tắm, trong gương khuôn mặt của tôi tựa như một mảnh vải đỏ..... Hắn giúp tôi tắm rửa?

Rất nhanh đã vào năm học mới, phòng học của chúng tôi chuyển tới lầu hai, Tiểu Xuyên trải qua một phen “hoạt động” cũng đã ngồi cùng bàn với tôi, Lý Duy Sâm thì ngồi cùng một cô gái ở ngay phía sau hai đứa.

Ngày ngày cuộc sống bình thản không sóng gió, phong hoa tuyết nguyệt rồi thêm học tập. Tiểu Xuyên lại có bạn gái mới, kỳ thật ngây thơ tận xương — ôm ấp cũng phải tắm qua một chút, hôn môi cũng phải nhắm mắt lại, “Tình yêu” của hắn giống hệt tiểu hài tử, đồ chơi đẹp thì sẽ thích, không có bất kỳ động cơ nào khác. Hôn môi mà hắn thể nghiệm qua, bất quá là môi kề môi: “Mềm mềm, thơm thơm, rất dễ chịu.....”

Tôi nửa đùa nửa thật hỏi hắn: “Chẳng lẽ không thấy «Ấm ướt»? ”

Hắn sợ run một chút mới đỏ mặt lại nhún mày: “Thôi ngay! Bẩn như vậy, tao mới không muốn nghĩ đến!”

Đương nhiên, chỉ có hai người mới thấy mặt này của hắn, trong những lúc mọi người tụ tập hắn không ngừng ba hoa chích choè, quả thực là dân ma chuyển thể, tôi cùng Lý Duy Sâm cố gắng nhin xuống trận cười sặc sụa, chỉ nhìn nhau cười — thật sự là cái tên dở hơi!

Lý Duy Sâm cũng vẫn như xưa, cả ngày cùng nữ sinh cười cười nói nói, vui đùa vẫn có chút ái muội, không chỉ một lần đi học bị thầy giáo gọi tên cảnh cáo “Lý Duy Sâm! Không được nói chuyện riêng!”

Các giáo viên với hẳn đều chất chứa oán hận rất sâu, nhất là thầy giáo dạy toán trẻ tuổi đó, có một lần đang giờ học toán hẳn bởi vì quá nhàm chán mà lấy tai nghe điện thoại ra nghe nhạc, nghe nghe liền hát lên thật to, giọng lớn đến cả bên ngoài phòng học cũng nghe thấy. Thừa cơ thầy giáo khiếp sợ đến quên cả phản ứng, tôi xoay người gõ một cái thật đau vào đầu hẳn, hẳn ngạc nhiên lớn tiếng hỏi tôi: “Sao mày cốc đầu tao?”

Cả lớp trầm mặc mất ba giây, sau đó đồng loạt cười ồm lên, hẳn lúc này mới tỉnh táo bỏ tai nghe điện thoại xuống “kiểm điểm”: “Em thật sự không cố ý!”

Thầy giáo tuổi còn trẻ hai mắt ngân ngấn muốn khóc: “Em! Em! Em..... tôi dạy không nổi nữa!”

Thầy giáo cứ thế bỏ dạy mà đi, để lại một lớp học sinh cá biệt, nghe nói ông ta nói với giáo viên chủ nhiệm như thế này: “Dù thế nào đi nữa tôi cũng không bao giờ dạy cái lớp này nữa! Tể bào thần kinh của tôi sắp chết hết cả rồi!”

Nhưng cuối cùng ông ấy dưới sự khuyên bảo của thầy giáo chủ nhiệm giàu kinh nghiệm vẫn quay lại lớp chúng tôi, đáng thương là ông ta không hề biết mình từ nay về sau có thêm một biệt hiệu: “Tử tể bào” (Tể bào chết).

Về phần Lý Duy Sâm đã bị chú ý, vì việc này thiếu chút nữa bị đuổi học, làm hại chúng tôi cũng phải lo lắng đề phòng cho hẳn. Bố hẳn đánh cho một trận tơi bời, đem hẳn mặt mũi bầm dập đến trước mặt hiệu trưởng, hơn nữa cả nhà thay nhau quấy rầy, làm phiền hiệu trưởng, thật vất vả mới có thể giữ hẳn lại trường, chờ đến về sau gió yên sóng lặng hẳn cười khổ tự than thở bản thân xui xẻo: “Thật không ngờ ổng lại ra tay mạnh như vậy, nếu không phải bố tao, tao nhất định không để yên rồi!”

Tôi nói bố của mày còn không phải là vì mày sao, hẳn thở dài ra vẻ dửng dưng nói nữa: “..... Ai, tao biết rồi.”

Trải qua trận phong ba này, hẳn so với trước kia già dặn hơn một chút, hết thấy sự hăng hái đều giảm đi rất nhiều, cũng không qua bao nhiêu ngày cảm xúc của hẳn lại phần chần như xưa, lý do rất đơn giản: Hẳn bắt đầu si mê một cô bé trường khác.

Cô bé kia là em gái sinh đôi của một bạn học cùng lớp, chúng tôi đều đã gặp qua, đáng vẻ xinh đẹp lại rất chất phác, nói cũng không nhiều, không có tật xấu thích lú lú của đại đa số con gái, thành tích học tập rất tốt, thái độ đối nhân lễ phép mà rụt rè, là nữ sinh hết sức tuyệt vời, Lý Duy Sâm thích cô ấy cũng không có gì là lạ.

Thời điểm hẳn nói cho chúng tôi biết chuyện này, tôi không có một chút tư cách mà ghen tỵ, có điều không tự chủ được nhớ tới nữ sinh hẳn từng lưu luyến si mê suốt hai năm kia, có phải yêu như thế nào rồi cũng sẽ qua đi? Sự thật vốn nên là như thế, như vậy tôi cũng có thể chứ? Bớt ra khỏi mối tình vô vọng, quên đi, rồi đi tìm bến đỗ kế tiếp?

Mà nếu quả thật là như vậy, “yêu” rốt cuộc là gì? Nhất thời tâm huyết dâng trào? Nhất thời trong lòng luẩn quẩn? Rất có thể đấy chứ.

Lý Duy Sâm đã từng nói: “Mặc kệ sau này có thế nào, tao hiện tại mới là thật.”

Có lẽ đây là tâm trạng đúng nhất khi yêu một người, gồm cả bố mẹ của tôi, bọn họ nhất định cũng đã từng thật lòng đối với nhau, nếu không đã không có tôi, tôi không thể biết từ khi nào tình yêu của hai người thay đổi, nhưng thực sự họ cũng đã từng yêu nhau.

Điều duy nhất không giống đó là, loại tình cảm không bình thường này của tôi không thể chờ đợi để có những ký ức rằng đã từng tương ái, cũng có thể bởi vậy mà tôi sẽ càng trầm mê thêm lâu, “không bình thường”, ba chữ này có thể khái quát hiện tại cùng tương lai của tôi, một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm..... Đều khó có thể tháo gỡ những khúc mắc tình cảm trong lòng tôi, con đường này đã bước một bước là ấn định cả đời, bởi vì tôi cũng không hy vọng bản thân trở lại “bình thường”. So với nhất thời “Đi ngã ba đường”, loại tâm tình này của tôi mới là biến thái chẳng?

Bắt đầu từ buổi chiều trong rạp chiếu phim kia, tôi liền nhận định ra những điều này, khát vọng chân chính của tôi chỉ có thể đến từ sự ôm ấp, ve vuốt của người cùng giới tính, cho dù có là một người xa lạ, cũng có thể cho tôi sự thỏa mãn ngấn ngủ mà rõ ràng, không liên quan đến tình cảm, chỉ xuất phát trực tiếp từ nhu cầu. Được là chính mình, ngay cả chỉ có thể ở trong một góc tối tăm, tất cả những thứ khác trên thế

gian đều không so được với thời khắc tự do kia, cho dù là vĩnh viễn không được cho phép, thứ tự do ăn cắp được từ thế giới bình thường.

Sau khi hấn bỏ ra rất nhiều thời gian cùng sức lực, rốt cục cũng cửa đổ được cô gái ưu tú kia, trong lòng tôi chỉ thấy tràn ngập bình yên. Đối với hấn, đã chuẩn bị cả đời chỉ coi như bằng hữu, điều thích hợp nhất tôi làm chính là cùng Tiểu Xuyên cười giễu hấn: “Thì ra người đẹp quả thực sẽ đi yêu quái vật a!”

“Quái vật thì quái vật, sao nào? Hâm mộ à?”

“..... Mẹ! Mà cái thằng không biết xấu hổ!”

“Ha ha ha..... Với mị lực của tao, nữ sinh nào có thể không ngã gục dưới khổ hạ!”

Vui đùa luôn không kiêng kỵ cái gì, nhưng tình cảm của hấn đối với cô gái đó ai cũng có thể nhìn ra. Quà hấn tặng cho cô ấy bao giờ cũng chọn đi chọn lại, cho dù là một tấm thiệp rất bình thường cũng muốn tự tay mình làm, nói là “Tặng đồ có thể mua ở bất cứ chỗ nào, không có ý nghĩa.....”

Một mùa rét buốt lại đến, hấn cùng bạn gái đã thân thiết như keo như sơn, thường xuyên mang cô ấy đến cùng chơi với chúng tôi, xem chúng tôi cả đám bên cạnh mà như không người, hai người nhìn nhau, đầu mày cuối mắt đều chỉ thấy vô cùng thân thiết người khác chen chân không nổi, Tiểu Xuyên cũng rất ít khi trong lúc nhóm bọn tôi tụ tập mà mang cô bé đang quen đến: “Hử, tao không giống mấy người nào đó, trọng sắc khinh bạn!”

Tiểu Xuyên mỗi khi nói những lời này luôn “ánh mắt u oán”, liếc về phía hai cái người đang khinh khinh ta ta kia, Lý Duy Sâm hoặc là làm bộ như không nghe thấy, hoặc là một lúc lâu mới trả lời một câu ngắn gọn: “Điều này thể hiện tao chuyên tình.....”, rồi sau đó quay sang hỏi bạn gái: “Phải không?” Cô bạn gái rụt rè kia của hấn chỉ mỉm cười mắng: “Buồn nôn!”

Mấy đứa bạn khác cũng cảm thấy khó chịu, con trai trong lúc tụ tập có thêm nữ sinh sẽ không tự do thoải mái, nói chuyện không thể quá trốn, cử chỉ không thể quá thô lỗ, ngay cả thuốc cũng không thể hút nhiều, sợ cô gái kia để ý, nhưng mọi người vẫn chịu đựng được, ai biểu huynh đệ của mình yêu cô ấy? Chúng tôi đều gọi cô gái đó là “chị dâu”, mới đầu cô ấy hết sức quẫn bách, sau quen rồi cũng không sao, cô thông minh biết chúng tôi gọi như vậy không phải xuất phát từ trêu đùa, ngược lại là một loại thừa nhận, cũng là tôn trọng.

Đêm trước kỳ thi cuối kỳ, thời tiết trở nên lạnh khác thường, sau đó trận tuyết đầu đông bắt đầu rơi, Lý Duy Sâm tạm thời quay lại làm người cô đơn, bởi vì bạn gái vội vàng ôn tập trước kỳ thi. Buổi tối hôm sau, sau khi tuyết ngừng rơi, ba người chúng tôi cùng đến con đê lớn phía bờ sông.

Tuyết chỗ này vẫn rất nguyên vẹn, bởi vì không ai giống mấy thằng điên chúng tôi dưới trời đông giá rét còn chạy tới đây hóng gió.

Ánh trăng chiếu rọi xuống tuyết một màu trắng bạc, đẹp dễ như không có thực, chúng tôi cười đùa giữa đồng tuyết lưu lại vô số dấu chân, thi nhau đẩy đứa kia từ trên đê cao xuống, còn trượt xuống cả cánh rừng phía dưới chân đê, thể nghiệm khoái cảm tốc độ trong sự bảo vệ của tuyết, sau đó lại vất vả chạy lên trên một lượt. Chơi đùa kiểu này có tính nguy hiểm nhất định nhưng mà lại có sức lôi cuốn rất lớn, chúng tôi sung sướng kêu lên chơi lại lần nữa.

Đến sau khi cả ba người đều mệt thở hơi tai, chúng tôi mồ hôi nhễ nhại, cùng ngã xuống. Tôi ngửa đầu nhìn khoảng trời xanh thẫm, trên trời còn có một vài ngôi sao, xem ra ngày mai sẽ là ngày nắng.

“Thật đẹp.....” Giọng điệu của Tiểu Xuyên liền giống như có một tầng sương mù, tôi tiếc hận cười đồng ý: “Đúng vậy, rất đẹp, đáng tiếc ngày mai sẽ bị hòa tan.....”

“..... Lý Duy Sâm, mày ngắm nghía khuôn mặt của Cao Úc một chút đi, nó với bạn gái của mày ai có vẻ xinh đẹp hơn?”

Tôi mới kịp phản ứng, vừa quay đầu liền đối mặt với ánh mắt của Tiểu Xuyên và hấn, hai người bọn họ đều chăm chăm nhìn thẳng vào tôi, Tiểu Xuyên miệng vẫn không dừng lại: “Tao thấy ấy, mày nếu là con gái thì có thể tham gia nữ sinh thanh lịch trường được rồi, khuôn mặt xinh đẹp như vậy, mắt lại to, quả thực là người yêu trong mộng..... Tao nói có đúng không?” Mấy chữ cuối cùng này là hấn nói với Lý Duy Sâm.

“..... Mày hỏi hai vấn đề, tao biết trả lời cái nào trước đây?” Lý Duy Sâm ra vẻ nghiêm túc cùng hấn kể tung người hứng, tôi chỉ biết cầm nắm tuyết ném mạnh về phía bọn họ: “Không đùa nữa!”

Bọn họ cười hì hì né tránh, tiếp tục cuộc hỏi đáp khiến người khác phát điên:

“Trước tiên trả lời câu thứ hai đi.”

“Đúng vậy, lần đó tao vừa nhìn thấy nó liền cảm thấy kỳ lạ, sao lại có thể có nam sinh với diện mạo như vậy, đáng tiếc vô cùng!”

“..... Còn câu thứ nhất.”

“Cái này..... Rất khó nói, không hơn kém nhau là mấy. Có điều bạn gái tao là hình mẫu thanh lịch, Cao Úc..... Ha ha, là hình mẫu bốc lửa! Mối duyên như vậy, vừa thấy chính là hình mẫu rất thích hợp hôn môi.....”

“Bọn chúng mày đi chết hết đi!” tôi tức giận đến đứng lên đá loạn tuyết dưới chân, từng vốc tuyết đều đánh hết lên trên mặt cùng trên người bọn họ.

“Ha ha, thật là độc ác..... tao chết đây!” Tiểu Xuyên vì muốn tôi hết giận, liền té trên mặt đất nằm bất động; Lý Duy Sâm lại bắt lấy chân của tôi dùng sức kéo, thừa dịp tôi ngã xuống, áp cả người lên: “Không được phép nhúc nhích, mày thua rồi!”

“..... Buông ra! Mày buông ra!” Luồng khí ấm nóng hấn phả lên mặt khiến tôi bối rối giãy giụa, mặt của hấn đang ở quá gần.

“Làm sao vậy? Vẻ mặt dọa người như vậy..... Quên đi, về nhà thôi!” Sau khi giằng co vài giây hấn buông tôi ra, thuận tiện kéo Tiểu Xuyên: “Còn chưa giả bộ đủ a? Nó giận thật rồi đấy.”

Trên đường về nhà, tôi len lén nhìn sắc mặt của hấn, cố ý cười nói chuyện cùng hai người bọn họ, tôi thực sợ hãi vừa rồi có phải đã phá hủy cái gì hay không. Vẫn may, hai người bọn họ giống như đang cố ý lấy lòng tôi, lúc đó ba người chúng tôi rất nhanh đã quay lại không khí thân mật.

3. Chương 3

“Tình yêu..... Rốt cuộc là cái mẹ gì?”

“..... Là chân thành.”

“A..... Vậy tao đây không bao giờ chân thành nữa, tuyệt đối không bao giờ!”

Những năm tháng năm lớp 11 dần trôi qua trong tiếng cười đùa của chúng tôi, chuyện tình cảm giữa Lý Duy Sâm và bạn gái coi như ổn định; Tiểu Xuyên đổi đi đổi lại vẫn không có gì mới mẻ, nữ sinh kết giao tất cả đều cùng một loại hình: tiểu muội muội tóc dài, mắt to, đáng yêu như búp bê; còn tôi thì rất lạnh nhạt với con gái, có nhận được thư từ kỳ quái gì đó hoặc lời tỏ tình trực tiếp cũng chỉ trả lời một câu: “Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi.”

Trên thực tế, cô gái tôi có thể gọi là « bằng hữu » chỉ có một, chính là người mà tôi gọi là “chị dâu” kia, thời gian dài cô ở bên cạnh, đối với mỗi người chúng tôi đều trở nên rất quen thuộc, khi rảnh rỗi cũng thường tìm đến tôi. Chủ đề chúng tôi vẫn nói thường thường là những chuyện lúc cô ở bên Lý Duy Sâm không thể nói tới, tỷ như dự định trong tương lai, nhà thơ nhà văn xuất sắc nào đó, còn nói rất nhiều về chuyện của hấn.

Cô nói không biết bản thân yêu hấn chỗ nào, nhưng chỉ biết là yêu; Rõ ràng nói chuyện với tôi rất hợp, nhưng vẫn không thể nảy sinh tình yêu, tôi cười cười trả lời cô: “Yêu một người là một chuyện khó nói rõ nhất trên đời này, bất luận ai cũng đều như vậy.”

Cô nói tôi thật sự trưởng thành rất sớm, thường con trai bao giờ cũng trưởng thành chậm hơn con gái, bao gồm cả đầu óc, tôi vẫn cười trả lời cô: “Trưởng thành sớm hay muộn không thể dựa trên giới tính, hoàn cảnh cụ thể của mỗi người vốn không giống nhau.”

Chủ đề chúng tôi có thể nói với nhau rất nhiều, có lẽ bởi vì chúng tôi thích cùng một người, tình bạn kỳ lạ này thậm chí còn dẫn đến vài lời đồn đại, nhưng Lý Duy Sâm chưa từng hỏi, không biết là tin tưởng tôi hay là tin tưởng cô ấy.

Hắn không nói, tôi cũng không đề cập tới, những lời đồn đãi lại càng phi thường càn rỡ, thậm chí Tiểu Xuyên cũng lên khuyên tôi: “Mày giải thích với nó một chút đi.”

Tôi nói mày muốn tao giải thích thế nào, nói có thì bảo là thú nhận bộc trực; Nói không có thì bảo giấu đầu hở đuôi, không nói gì hết mới có thể miễn cưỡng gọi là vô tội.

Tiểu Xuyên gãi đầu hết sức buồn rầu: “Đường như cũng chỉ có thể như vậy.”

Chuyện này cũng giống như một khảo nghiệm tình bạn cùng tình yêu dành cho hắn, may mà hắn rất cục bảo toàn mặt mũi ba người chúng tôi, có lẽ hắn cũng từng hoài nghi nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra, tính cách đó của hắn cũng rất đáng mặt nam nhi. Nhìn tình yêu giữa hắn cùng cô gái kia trải qua được thử thách gian nan đến vậy, tôi từng nghĩ bọn họ có thể sẽ bên nhau đến trọn đời, cái ngày thơ của tôi chính là ở chỗ chỉ nghĩ đến lòng người nhưng lại không nghĩ đến sự thật.

Thời điểm lên lớp 12 cũng gần với tết Nguyên Đán, cả lớp cùng nhau âm mưu bày ra vũ hội, sau khi đã thuyết phục được thầy chủ nhiệm, mọi người đều vội vàng tìm bạn nhảy của mình.

Tiểu Xuyên đương nhiên không thiếu đối tượng, còn rất nhiệt tình muốn giới thiệu cô gái dạy tôi khiêu vũ, đương nhiên bị tôi từ chối ngay tắp lự; bạn gái của Lý Duy Sâm, bạn tốt của tôi tất nhiên còn phải bận bịu với việc học, chỉ có thể bỏ ra một chút thời gian rảnh vào đúng ngày đó.

Hắn vừa không muốn tìm cô gái khác, lại càng không muốn ngày hôm đó bị xấu mặt, suy qua tính lại rất cục lại bám lấy tôi không tha, cầm cuốn sách bại hoại bảo tôi giúp hắn tập nhảy, bày ra nào là thủ đoạn cường bức lợi dụ cộng thêm cầu xin, quả thực không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, tôi cuối cùng chỉ có thể khuất phục dưới tay hắn. Bộ dáng khốc lóc thương tâm của hắn làm cho tôi không thể không mềm lòng, cho dù biết rõ là hắn đang giả bộ cũng ngoan ngoãn mắc mưu.

Quả nhiên, tôi vừa gạt đầu một cái hắn liền tươi cười ngay được, tan học hôm đó liền đi theo tôi về nhà – nhà hắn quản thúc hắn nghiêm khắc đến đáng sợ, căn bản không thể làm mấy chuyện không liên quan gì đến học hành như thế này.

Vốn tể bào vận động rất phát triển nên trong phương diện vũ đạo hắn cũng có chút thiên phú, ngược lại sự căng thẳng và tối dạ của tôi khiến hắn cười không nể nang, trong điệu nhảy thô tục, tôi đi tới đi lui cũng không tìm ra mấu chốt, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm xuống sàn.

“Thật không ngờ, trông mày thông minh như thế, lúc nhảy lại ngốc như vậy..... Ngẩng đầu lên nhìn tao!”

Thanh âm quen thuộc gần trong gang tấc, hơi thở của hắn phả lên tai tôi, có chút ngứa ngáy..... Mê muội cùng quẩn bách còn nhiều hơn, tay của tôi nắm lấy tay hắn, thắt lưng cứng ngắc cũng bị hắn nắm giữ, cánh tay tôi khoác trên vai hắn kia không biết nên làm sao bây giờ..... Cho nên tôi cũng nghe không rõ lời hắn nói.

“Mày rốt cuộc làm sao thế!” Cùng với câu nói thiếu kiên nhẫn này, tay hắn đặt ở trên lưng tôi dùng sức kéo lại, ngực chúng tôi va vào nhau sinh ra cảm giác đau nhức, tôi đột nhiên ngẩng đầu kêu lên: “A..... Mày làm gì thế?”

Cách hai tấc, ánh mắt hung ác của hắn khóa chặt tôi: “Bảo mày ngẩng đầu mày không nghe a! Mày cứ như vậy không nhảy tốt được!”

“..... À.....”

“À cái gì à! Nhìn tao! Nghe tao đếm này, một, hai, ba, bốn.....”

Hắn dẫn dắt tôi di chuyển lại một lần, giẫm đi giẫm lại một đồng bước nhảy khó nhớ, chỉ là những bước nhảy chậm hết sức đơn giản mà thôi, tôi lại lãng phí quá nhiều thời gian..... tôi luôn luôn lo lắng, khoảng cách gần như vậy, hắn có thể nghe thấy nhịp tim bình bình cùng hô hấp dồn dập của tôi hay không.

Suốt cả một tuần giữa trưa, hoàng hôn cùng giờ tự học buổi tối về sau, chúng tôi lặp lại luyện tập vài loại nhảy chậm để học nhất, tôi rất cực cũng đã quen xoay tròn cùng hắn trong dòng nhạc, nhưng mà đây là một thói quen đáng sợ đến thế nào, bởi vì tôi bắt đầu cảm nhận được vui sướng, ôn nhu, ái muội nhưng lại biết rõ không thể nào vui vẻ được mãi.

Ta sợ hãi sự ăn ý chúng tôi truyền trong ánh mắt, dường như chúng tôi đã có một loại liên hệ nào đó mật thiết, không thể tách rời; tôi sợ hãi cái mỉm cười, dùng khẩu hình ám chỉ tôi nên bước ra bước nào của hắn; tôi sợ hắn tùy thời đều có thể vươn tay cù tôi, sau đó cười lớn đem tôi đè trên giường không thể động đậy..... Hết thấy những điều này đều làm cho tôi lại lần nữa tiến vào vô số tưởng tượng không trong sáng, chỉ có thể dựa vào quần áo dày trên người để che giấu phản ứng thân thể.

Duy nhất không thể che giấu được là mặt, nhưng tôi càng đỏ mặt hắn lại càng thích trêu chọc tôi, sau mỗi lần trêu chọc đến tình bì lực tận hắn cười tôi: “Mày thật đúng là ngây thơ bỏ mẹ, bị tao trêu chút xíu mà đã thành ra như vậy, vậy lúc cùng nhau xem băng..... tao còn tưởng mày đã trải qua chuyện đó rồi đó chứ.....”

Tôi vừa thở vừa mở miệng: “..... Cái này..... Nói không chính xác.....”

“Cái gì? Còn giả vờ?” Hắn như mãnh thú bổ nhào lên người tôi làm ra vẻ muốn cởi quần của tôi, tôi sợ tới mức đưa một quyền vào mặt hắn, đang lúc hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết thì một giọng còn vang dội hơn cả chuông đồng từ ngoài cửa truyền đến: “Chúng mày làm gì thế hả? Ổn ào như vậy!”

Bố tôi? Tôi dùng sức che miệng tên kia, cố gắng cười lớn tiếng trả lời ông: “Không có việc gì đâu bố, đùa giỡn thôi!”

Đến lúc tiếng bước chân của bố rời xa cửa phòng, tôi mới buông Lý Duy Sâm ra, trên hốc mắt của tên tiểu tử này hiện ra một cái vòng tròn màu tím thật to, nhỏ giọng rên rỉ mắng ta: “..... A..... Mẹ mày, xuống tay nặng như vậy.....”

“..... Ha ha..... Do sức chống cự của mày mạnh quá thôi!”

“Mày để tao đánh một quyền thử xem xem..... Ow..... Đau quá.....”

Giả vờ khóc thét vài tiếng, hắn lại sinh long hoạt hổ quần quít lấy tôi tiếp tục luyện tập, tôi nói: “Mày không đau à?”

“Đau cũng phải luyện..... Chỉ còn ba ngày, đến lúc đó tao cũng không thể để bị xấu mặt trước mặt cô ấy được! Hừ, nếu vết bầm trên mặt không khỏi được tao không để mày yên đâu!”

“..... À.....” Nghe câu nói đó, sự vui vẻ của tôi nháy mắt trôi đi, đồng thời tôi cảm thấy bản thân xấu xí như vậy, vì cái gì lại thất vọng chứ? Vốn..... Chính là vì ngày đó mà hắn mới có thể cố gắng a, mày còn tưởng bỏ cái gì?

“Mày lại ‘À’? Tao hay nói giỡn, mày nghĩ rằng tao sẽ đánh mày thật à? Ngụ!”

“Không có..... Chúng ta tập tiếp đi.”

Sáu giờ chiều ngày ba mươi tháng mười hai, trong phòng tôi, chúng tôi nhảy điệu nhảy cuối cùng, trong tiết tấu thông thả tôi nhìn ngắm khuôn mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng cảm thấy hết sức hạnh phúc, hạnh phúc vô cùng, cả đời này, tôi nghĩ tôi sẽ vĩnh viễn nhớ mãi giờ khắc này.

Hắn di chuyển theo giai điệu nhẹ nhàng kia, tôi làm càn đưa đầu gần sát mặt hắn, chúng tôi đều hút thuốc, vị ba số năm, còn có hương xà phòng thoang thoang, trộn vào cùng nhau, chính là người tôi thích, Lý Duy Sâm.

Cầm hắn càng lúc càng thấp, đến khi hoàn toàn để tựa vào vai tôi, cánh tay thả xuống, từ phía sau ôm quanh eo tôi, chúng tôi đã không còn đang khiêu vũ, mà là di chuyển thật chậm, thân thể chúng tôi dính sát vào nhau thân mật như làm một.

“Đến lúc đó, tao sẽ nhảy như vậy, dù sao cũng không có giáo viên.....”

Giọng nói mơ hồ của hắn truyền vào trong tai, tôi đột nhiên tỉnh táo lại hiểu được ý tứ của hắn. Cao Úc, mày đang suy nghĩ cái gì? Mày ngu ngốc biết bao!

Động tác tránh né nhẹ nhàng của tôi khiến cho hắn bất mãn: “..... Đừng nhúc nhích nữa..... Để tao dựa vào một chút.....”

Dường như là ngữ khí bốc đồng, làm nũng, dễ dàng ngăn trở tôi, tôi lại bình tĩnh trở lại đi theo bước chân của hắn, cho dù biết rõ bản thân nhu nhược biết bao..... Cả đời này, tôi đều không thắng được hắn – chân lý hắn trong lúc vô ý bóc trần, vận mệnh của tôi đã sớm được quyết định.

Bây giờ, vũ hội bắt đầu, đại đa số bạn học đều là từng đôi từng đôi, tôi ngồi ở góc tường thản nhiên chiêm một điệu thuốc, hội trường được trang trí thô sơ giản lược phát ra những ngọn đèn xinh đẹp, khiến cho mỗi người xem ra đều bắt mắt hơn rất nhiều.

Hắn cùng cô ấy, quả nhiên ôm chặt lấy nhau như vậy mà khiêu vũ, còn thân thiết nhỏ giọng nói gì đó, bạn nhảy của Tiểu Xuyên thay đổi hết người này lại người khác, nữ sinh xinh đẹp trong trường đều qua lại bên người hắn, mọi người đều hết sức vui vẻ.

Một điệu rồi lại một điệu nữa, trong thế giới đầy sương khói dần dần không còn nhìn thấy rõ ràng nữa, khoe mắt có chút ẩm ướt, một loại chất lỏng ấm áp chảy xuống.

Một giọng nói cất lên ở bên tai, tôi chậm chậm quay đầu lại — không biết từ khi nào Tiểu Xuyên đã đứng ở phía sau, nhìn thấy vẻ mặt của tôi liền như nhìn thấy ngày tận thế, hắn hỏi tôi có phải đang khóc hay không.

Khóc?

Tôi căn bản vô tri vô giác, sao lại có thể khóc được? Chắc là bị hun khói chứ?

Nếu là đang khóc, tôi sao có thể cười đùa cùng Tiểu Xuyên tán gẫu, sau đó cười với hắn rồi chào hỏi cô ấy; sau đó, cười rời khỏi vũ hội, một mình xem phim hài, cười đến đau bụng, cười đến rơi lệ?

Buổi tối vui vẻ đó, những bộ phận khác trên cơ thể tôi đều không có cảm giác, ngoại trừ một đôi mắt mệt mỏi.

Mấy tháng cuối cùng của năm lớp 12, là khảo nghiệm rất lớn đối với tất cả mọi người, áp lực thi lên đại học khiến chúng tôi phần đầu khắc khổ, tạm thời để hết thú vui ở phía sau.

Thời gian gấp gáp của Lý Duy Sâm và bạn gái càng ngày càng ít, cơ hội tôi cùng cô gặp mặt càng thiếu hơn, thế nhưng trong vài lần ngắn ngủn nói chuyện với nhau tôi phát hiện ra nỗi lo buồn âm thầm giữa bọn họ.

Bằng thành tích của cô, thi vào đại học đương nhiên không thành vấn đề, nhưng Lý Duy Sâm ngay cả hai chữ “Cố gắng” cũng chưa từng nói qua, tôi xem ra cô đang oán giận, nhưng những gì tôi làm được cũng chỉ có thể là khuyên giải, mỗi câu tôi nói cô đều lẳng lặng nghe cũng không phát biểu ý kiến gì, loại phản ứng quá mức bình thản này càng làm cho tôi lo lắng.

Ngay sau đó, tôi liền cùng Tiểu Xuyên khuyên Lý Duy Sâm – dốc sức nhiều hơn cho học tập, vì cô ấy cho dù không thể thi đỗ cũng phải cố hết sức.

Hắn trước mặt chúng tôi thì điệu bộ khinh khỉnh cười cợt, sau lưng chúng tôi lại cầm lấy mấy quyển sách giáo khoa chưa bao giờ được lật qua, thế nhưng bằng căn bản thấp kém của hắn muốn một bước lên trời hoàn toàn là không có khả năng, sau vài ngày một mình chiến đấu cùng “Ngôn ngữ ngoài hành tinh”, hắn không thể không chủ động tìm chúng tôi hỗ trợ học bổ túc.

Vì cô gái mình yêu, hắn có thể tiến bộ đến mức này, chúng tôi đều biết tự tôn của hắn rất cao, cho nên cũng không đùa cợt gì hắn, mà lập tức vạch ra kế hoạch học tập cho hắn. Tiểu Xuyên hai tư sáu, tôi ba bốn năm thêm ngày chủ nhật, sắp kín lịch cả một ngày cho hắn.

Nhưng mà kiến thức căn bản của Lý Duy Sâm thật sự quá kém, hơn nữa đối với toán lý hoá chỉ dừng lại ở ấn tượng mặt chữ, vô luận bỏ công như thế nào cũng không thể bù lại nổi thời gian vài năm bị bỏ phí đó, những gì chúng tôi có thể làm là hết sức hữu hạn, hắn cũng vất vả đến mấy lần suýt nữa muốn từ bỏ.

Nhưng mỗi lần chúng tôi nhắc tới bạn gái hắn, hắn liền cắn răng chịu đựng tiếp, làm đi làm lại những bài tập chưa hiểu được.

Hắn nói hắn biết bản thân là thứ mặt hàng như thế nào, khẳng định không diễn trình độ loại này, đến lúc đó nhất định sẽ bằng bất cứ giá nào, dùng tiền, cầu trong nhà tìm quan hệ..... Hết thấy chuyện không có nhân phẩm đều đồng ý làm, chỉ cần có thể cùng cô ấy học cùng một thành phố. Trước kia hắn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thích cảm giác luyện ái, hiện tại hắn đã nghĩ tới tương lai, hắn nói hắn nghĩ tới vài năm nếu như có thể liền kết hôn cùng cô.

Kết hôn? Hai chữ xa xôi biết bao, lúc hắn nói lên lại rất tự nhiên: “Tao là bạn trai đầu tiên của cô ấy, cũng muốn là người cuối cùng, tao nên có trách nhiệm với cô ấy.”

Nghe nói như vậy, tôi đột nhiên hiểu được một chuyện, bọn họ trong lúc đó đã không còn chỉ là tình cảm thuần túy. Tôi biết không nên hỏi nhưng nhịn không được, hắn cũng rất tự nhiên trả lời ta: “Đúng vậy, học kỳ trước cô ấy đã là người của tao rồi. Chuyện này tao chỉ nói cho mày biết, cũng đừng để cho Tiểu Xuyên bọn họ biết, miễn cho mày mấy cái miệng hư hỏng nơi nơi nói lung tung.”

Thảo nào, hắn thỏa hiệp rất nhiều, trưởng thành rất nhiều, giữa hai người yêu nhau trải qua giai đoạn đó rồi, có hứa hẹn là điều đương nhiên. Tôi hắn là nên vui mừng vì người tôi yêu là một người con trai rất có tinh thần trách nhiệm, cho nên tôi chỉ có thể ngăn chặn cái tôi đang bị thương và xuất hiện những cảm xúc xấu xa kia, cười nói với hắn “Cố lên”.

Một đêm mưa đầu hạ nào đó, tôi đã viết một câu như sau:

Ngoài cửa sổ cơn mưa nhỏ giăng mắc

Tí tách tí tách

Đột nhiên nhớ tới mùa hè thật lâu trước kia

Lần đầu gặp người

Mà nay

Đã lướt qua hết thấy bụng sóng đỉnh sóng

Nóng bức cùng rét lạnh ồn ào cùng không nói gì

Mỗi một đoạn từng giây dựa

Luân hồi bốn mùa

.....

Lúc viết chúng, tôi thật sự cảm thấy mình đã siêu thoát, không có nỗi đau thấu tim gan, thậm chí cũng không có gì cảm xúc kích động gì, bình tĩnh đến mức không cần đến thuốc lá cùng rượu để xoa dịu thần kinh, hắn tương lai nhất định sẽ rất hạnh phúc, trở thành một đôi vợ chồng sống đến đầu bạc răng long cùng với người mình yêu, giống một câu chuyện cổ tích hoàn mỹ mà đơn giản, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc đến mãi mãi về sau.

Tương lai của tôi, chính là nhìn thấy bọn họ được mỹ mãn như vậy, ở bên bọn họ, vĩnh viễn là bạn tốt, cùng họ tán gẫu việc nhà, đánh mặt chược, lúc nào thức thối lại mượn cớ rời đi, ngẫu nhiên cười xấu xa trêu chọc bọn họ thân thiết quá mức..... Tất cả những điều này đều rất tốt đẹp, tôi gần như đã tập luyện tốt những lời nói khi cả hai cùng đổ vào đại học, thật không ngờ được bọn họ lại có thể chia tay.

Có một câu cách ngôn như vậy — nhân định thắng thiên, nhưng đối với Lý Duy Sâm vừa thi đại học xong, những lời này trở thành sự châm chọc rất lớn, tất cả điểm của hắn cộng vào vẫn không đủ bốn trăm, mà bạn gái hắn lại thi đỗ vào một trường trọng điểm tỉnh ngoài bằng số điểm cao ngất, là một trong ba người đứng đầu trường cô thi vào. Điểm của tôi và Tiểu Xuyên xấp xỉ nhau, khác nhau chính là tôi ở lại bản địa mà Tiểu Xuyên thi ở nơi khác, là ba mẹ hắn tìm trường học cho hắn, để hắn ra ngoài biết đó biết đây một chút.

Lý Duy Sâm đối điểm thi của mình rất thất vọng nhưng cũng không uể oải, hân tình nguyện quay đầu học lại một năm, ghi danh vào trường đại học nổi tiếng kia, chỉ cần cô gái kia chờ hân. Chúng tôi cũng đều cảm thấy không có vấn đề gì, cô gái kia nhất định sẽ rất cảm động rất vui mừng, ai biết từ sau khi Lý Duy Sâm cùng cô nói chuyện, không còn thấy đi tìm cô nữa, cả ngày chỉ lo lôi kéo chúng tôi điên cuồng chơi bời.

Nhịn vài ngày, tôi rất muốn tìm cô để hỏi cho rõ ràng, nhưng Lý Duy Sâm lấp đầy thời gian của chúng tôi, tôi vừa nói có việc hân liền mắng tôi không đủ nghĩa khí, tôi nhìn thấy bộ dáng giả ngây giả dại của hân thật sự rất đau lòng, rốt cục giáp mặt áp chế hân: “Nói cho tao biết rốt cuộc sao lại thế này, nếu không tao lập tức đến hỏi cô ấy!”

Lý Duy Sâm trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu, ánh mắt khá hung ác, sau vài lần hít sâu không đầu không cuối một câu: “..... Bọn tao chia tay rồi.”

Quả nhiên..... Đầu của tôi kêu veo veo, tất cả suy đoán đều đã được chứng thực, hiển nhiên cũng chấn động Tiểu Xuyên lại muốn bắt đầu kiểu an ủi đặc biệt của hân: “..... Duy Sâm a.....”

“Tiểu Xuyên, đừng nói cái gì cả, chúng mình bồi hân đi uống rượu.” Tôi cắt đứt khuyên giải có thể dẫn đến hiệu quả ngược lại của Tiểu Xuyên, lôi kéo hai người bọn họ đi đến quán rượu quen thuộc, có lẽ để hân uống rượu phát tiết một chút có vẻ là biện pháp tốt, hiện tại mà hỏi hân không khác nào sát muối lên vết thương — nếu muốn nói hân đã nói từ lâu, làm gì đợi đến lúc bị tôi buộc nói ra? Sự tự tôn siêu cường của hân sau khi thất tình lại trở về bên người hân.

Vì thế chúng tôi làm bộ như cái gì cũng chưa nghe thấy, thần sắc tự tại cùng hân ăn cơm uống rượu, hân cũng liền nể tình không phát giận. Hân tâm tình không tốt đặc biệt dễ dàng uống rượu không quá mấy chai bia liền nói nhiều lên, không ngừng thấp giọng thì thào tự nói: “Tại sao..... Tại sao.....”

Chúng tôi đem hân về nhà tôi, dọc đường đi hân lúc tỉnh táo lúc mơ màng, cũng không làm hành động thất thường gì, chỉ có lẩm bẩm mãi trong miệng, đại đa số nghe không rõ ràng lắm.

Vào cửa tôi bảo Tiểu Xuyên đi về trước, Tiểu Xuyên nhìn tôi, lại nhìn nhìn hân thực nghiêm túc giao cho tôi: “Khuyên nhủ nó cho tốt nhé, tuyệt đối đừng để nó nghĩ quẩn!”

Tôi bắt đắc dĩ mắng Tiểu Xuyên một câu: “Miệng quạ đen, nó không làm thế đâu!”

Sau khi Tiểu Xuyên về, tôi đang chuẩn bị quay lại chăm sóc hân, giọng của hân đã trầm thấp truyền đến: “Tiểu Xuyên đi rồi?”

Tôi nhìn kỹ bộ dáng hân nói chuyện, hỏi: “Rốt cuộc có say không đấy?”

“A, hơi hơi say, không say lắm, muốn tâm sự với mày..... tao thật ra đã muốn nói với mày từ lâu, nhưng trong lòng rất khó chịu ngược lại thành ra không mở miệng được..... Ha ha, chẳng phải chỉ là chia tay thôi sao, có cái gì to tát lắm đâu nhỉ, tao thật vô dụng.”

“..... Đừng nói như vậy, có gì muốn tâm sự thì cứ nói đi..... Cô ấy đã nói với mày như thế nào?”

“Nói như thế nào ư? ‘Chúng ta không hợp nhau.....’, ‘Em còn muốn học nhiều, không muốn cùng anh nữa’, ‘Em sẽ đi nước ngoài du học, anh đừng đợi’..... A, trái tim cũng thật cao a, lúc trước không cảm thấy không thích hợp, đến bây giờ lại nói không thích hợp..... Tao.....”

Đầu của hân hướng vào trong thành sô pha, thanh âm trở nên có chút mơ hồ: “..... tao đã muốn kết hôn cùng cô ấy.....”

Trái tim tôi chưa xót vô cùng, nhưng vẫn dùng giọng điệu tỉnh táo hỏi hân: “..... Thật sự không còn vót vát được gì sao?”

“Hết rồi..... Hết thật rồi Cô ấy nói cô ấy đã suy nghĩ mấy tháng, rồi quyết định Cô ấy căn bản mặc kệ tao nghĩ như thế nào”

“Mày nói với cô ấy chuyện mày muốn cùng cô ấy kết hôn chưa?”

“Học kỳ trước đã nói rồi..... Cô ấy khi đó vui mừng biết bao, nhưng ngày đó cô ấy nói chúng tao còn quá nhỏ, căn bản không đủ tư cách nghĩ đến chuyện sau này..... tao thật sự không thể hiểu..... Thật sự không thể hiểu nổi..... Cao Úc, mày có hiểu được không? Tại sao? Tại vì sao?”

“..... Tao cũng không hiểu lắm.....” Suy nghĩ của tôi hoàn toàn hỗn loạn, điều cô ấy nghĩ đến là cái gì? Cơm áo gạo tiền? Tiền lương mỗi tháng có đủ dùng hay không ư? Là thất nghiệp? Nghèo khó?..... Ly hôn?

Lý Duy Sâm trước mặt tôi lại đơn thuần biết bao, hẳn không thể nghĩ được từng này thứ, hẳn chỉ biết hết lần này đến lần khác truy vấn tôi: “Tại-sao?”

Sau khi hỏi rất nhiều những câu hỏi « tại sao ? » tôi không muốn cũng không nguyện ý trả lời, hẳn đổi qua một câu hỏi khác, tình yêu rốt cuộc là cái mẹ gì, tôi nghĩ trong chốc lát, trả lời “Là chân thành”, sau khi hẳn cười lạnh nói tiếp một câu, tôi không biết nói gì nữa, tôi không thể dùng những lời cao thượng mà đối trá kia khuyên nhủ hẳn, chỉ có thể cầu nguyện đây là những câu nói nhất thời khi tức giận của hẳn.

Hắn lòng vừa đau vừa mệt mỏi, não loạn hơn hai tiếng đồng hồ, rốt cục trong men say cũng dần dần thiếp đi, tôi giúp hẳn dùng khăn mặt ẩm lau mặt cùng tay, rồi đỡ hẳn lên chiếc giường nhỏ trên phòng tôi.

Trong giấc ngủ hẳn cau mày lặn qua lộn lại, qua một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, dưới ánh trăng hắt vào từ cửa sổ hẳn thoát nhìn giống hệt một đứa trẻ không chịu lớn, nhưng đôi mày rậm, cái mũi thẳng, khoe môi kiên nghị cùng thân hình cao to đều rất rõ ràng, hẳn đã là một người đàn ông.

Tim tôi vẫn rất chua xót, nhưng lại có chút ngọt ngào nho nhỏ, bởi vì sự mệt mỏi sự yếu đuối của hẳn đều nhất nhất giải bày trước mắt tôi, rất giống như trong lúc đấy chúng tôi đã có được bí mật nào đó không thể kể cho người khác.

Tôi xuất thần nhìn khuôn mặt ngủ say của hẳn, chậm rãi cúi xuống hôn nhẹ..... Nếu chỉ là len lén hôn một chút, hẳn hẳn là sẽ không tỉnh lại. Thế nhưng khi chỉ còn cách bờ môi hẳn khoảng cách một đốt ngón tay, tôi lại không hôn xuống.

Do dự thật lâu, thật lâu..... tôi lấy ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trên đường nét khuôn mặt, vẽ lại đường cong bề ngoài khuôn mặt mà không dám chân chính đụng chạm.

Ngoài cửa sổ có gió nhẹ thổi vào, hẳn lộ ra vẻ mặt ngủ thật sự thoải mái, tôi cười ngu ngốc cảm theo tai nghe, bên trong truyền đến những thanh âm ôn nhu đều đều.....

Quay lại nhìn ngắm anh chuenh choáng men nồng

Ngủ thật say

Lưu lại là

Một nửa bài ca dao của em

Ôm ấp tình cảm bị cấm đoán

Đêm đã khuya

Kỳ vọng ở thế giới không có bình minh

Cùng tồn tại trong một thế giới, cùng thời khắc

Không thể nói với người mà ta yêu nhất

Người quan trọng biết nhường nào

Con đường mờ mịt

Ở nửa đời

Kỳ thật dường như có anh rồi không còn thấy thiếu bất cứ điều gì nữa

Quý trọng

Vẫn cùng anh

— từng phút từng giây

Hôm Tiểu Xuyên đi, tôi và Lý Duy Sâm cùng đi tiễn hẳn. Sau khi từ biệt từng người thân một, hẳn nói rất nhiều với chúng tôi, không có nỗi buồn hay cảm xúc biệt ly, vẫn giống như bình thường mà trò chuyện hết

sức thoải mái, trong nháy mắt tàu hỏa sắp chuyển bánh hẳn quay qua chúng tôi kêu to: “Tao đến nơi một cái nhất định sẽ gọi điện thoại cho chúng mày ngay đây! Nhanh về nhà chờ đi!”

Chúng tôi vui tươi hơn hờ rời khỏi nhà ga, cùng đến nhà của tôi, quả nhiên vài giờ sau giọng nói phấn khởi của hẳn truyền đến: “Tao đến nơi rồi! Ở cửa buồng điện thoại nhà ga! Còn có bạn học tới đón tao nữa đấy!”

Trong điện thoại chúng tôi còn nói một đồng chuyện phiếm, hẳn mới bỏ lại câu chấm dứt “Tao sẽ thường đi tìm chúng mày.”, đi theo bạn học bước trên tân lộ trình của hẳn, đầu bên này điện thoại chúng tôi rất cực nhẹ nhàng thả ra, đồng thời mở miệng cười mắng cái tên lảm chuyện kia: “Thực dài dòng!”

Không quá vài ngày, tôi cũng bước vào môi trường học tập mới mẻ, bài học của khoa tin tức khá đơn giản, thoải mái hơn hẳn so với việc ôn tập căng thẳng của mấy tháng trước, cũng có không ít thời gian cho tên khỉ Lý Duy Sâm cả ngày kêu nhảm chán.

Bố tôi thì từ làm việc cho xí nghiệp nhà nước khổ sở vất vả quanh năm nhảy tới một công ty đầu tư của thương nhân Hồng Kông, bởi vì địa điểm ở vùng ngoại thành, công tác lại bề bộn nhiều việc, sau khi bàn bạc kỹ càng với tôi liền chuyển đến ký túc xá của công ty để ở, mà nhà của tôi cách trường học không thể gọi là quá xa, căn bản không có lý do để trọ ở trường, ngôi nhà này thuận lý thành chương để tôi ở một mình, điều kiện tiện lợi kiểu này khiến cho Lý Duy Sâm thường xuyên ở lý nhà tôi cả đêm không về.

Tôi thích những ngày tháng như vậy, mỗi lần tan buổi học đều ngay lập tức chạy vội về nhà. Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, nhưng chỉ cần biết hẳn đang đợi ở đằng kia là đã khiến tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, mặc dù mỗi đêm có hẳn ở bên cạnh tôi đều phải kìm nén khao khát được thân cận thân thể đó.

Tôi chưa bao giờ ngủ cùng hẳn trên một cái giường, cũng chưa bao giờ tắm rửa cùng hẳn, bởi vì “Tướng tao ngủ rất xấu”, “Phòng tắm quá nhỏ chật phát khiếp”..... Hẳn chỉ ngẫu nhiên mắng tôi một câu “Sao mày lảm tạt xấu thế” rồi cũng không để ý nhiều.

Đáng tiếc khoảng thời gian này qua đi rất nhanh, sau hơn một tháng không có việc gì làm hẳn liền hạ quyết tâm nhập ngũ, nhà hẳn đều rất tích cực hưởng ứng – con trai lớn như vậy rồi mà vẫn rong chơi cũng không phải biện pháp.

Quả thật, nơi đó rất thích hợp với hẳn của hiện tại, tôi trên lập trường là người bạn tốt nhất của hẳn cổ vũ quyết định này, Tiểu Xuyên trong điện thoại cũng đồng ý cả hai tay. Về phần tâm tình của tôi coi như bình thản, từ lâu đã nhận định rằng cả đời vô tranh vô cầu, thì có cái gì không thể buông bỏ được cơ chứ? Một chút không nỡ, một chút phiền muộn, đều là điều tự nhiên không cần che giấu.

Ngày lên đường, tôi rất vui vẻ tiễn hẳn đến cuối con đường, hẳn mặc một bộ quân phục mới tinh thật sự rất tuấn tú, nhưng tôi vẫn giễu cợt “giống hệt thằng ngốc”, lần này hẳn không cãi lại, mặt cũng tỏ vẻ hèn mọn: “Thật sự xấu muốn chết, từ trước tới nay tao chưa từng mặc quần áo nào quê mùa như vậy!”

Đương nhiên, những lời uế oải như vậy không thể duy trì lâu ở hẳn, nhìn sang các tân binh khác hẳn liền nhếch mép cười đắc ý: “Thì ra tao là thằng ngốc đẹp trai nhất trong những thằng ngốc!”

Lúc xe bắt đầu chậm chậm chuyển bánh, trước khi chia tay hẳn nhấn với tôi: “Tiểu tử, đừng thừa dịp tao không ở bên mà quên tao đấy nhé!”

“..... tao biết rồi.”

“Mày không thể nhiệt tình hơn một chút à? Nói rằng luyện tiếc tao, sẽ nhớ tao lắm gì gì đó.....”

“..... Tao..... tao sẽ nhớ mày đấy, còn có..... Nhớ chú ý đến sức khỏe nhiều hơn.”

“Ha ha, thế này cũng là khá lắm rồi!”

Vẫn giọng điệu cợt nhả, tôi không hiểu vì sao lại cảm thấy trả lời rất xấu hổ, hẳn lại cười xấu xa trêu chọc, tôi mới lấy hết dũng khí nói ra câu nói thật khó để thành thật rằng — tôi sẽ nhớ hẳn.

Dưới lớp vỏ bọc tình bạn nói ra bí mật sâu kín trong lòng, mặc cho hẳn vĩnh viễn không thể nào hiểu được làn sóng ngầm mãnh liệt ẩn dưới những câu chữ đó. Hẳn mỉm cười rời đi, tôi mỉm cười nhìn theo, từ giây phút này tôi đã bắt đầu nỗi nhớ nhung vô tận, nhớ đến từng phút từng giây ở bên cạnh hẳn.

Sau ngày hôm nay, trong nhà quả thật chỉ còn mỗi mình tôi, bạn bè mới trong trường đều dừng ở mức độ quen biết bình thường, nhưng tôi cũng không cảm thấy cô đơn, bởi vì Tiểu Xuyên và hần vẫn thường gọi điện thoại tới, thỉnh thoảng còn gửi cả thư. Những gì chúng tôi chuyện trò đều là những chuyện vớ vẩn, không chuyện nào là không nói, so với trước kia ngược lại càng trống trải. Có điều Tiểu Xuyên thỉnh thoảng lại nói mấy lời rất buồn nôn, cái gì mà “Nhớ bọn mày muốn chết”, “Hôn một cái”..... Hơn nữa mức độ buồn nôn theo thời gian chỉ có tăng không có giảm; Lý Duy Sâm lúc đầu cũng nói nhiều mấy lời buồn nôn như vậy, sau thì càng ngày càng ít, lại bắt đầu đề cập đến vấn đề về nữ giới, tiểu tử này ở trong quân ngũ không gặp được nửa bóng con gái, có khả năng buồn đến độ sắp bị dục hỏa đốt người.

Tôi cười hần sức chịu đựng quá kém, hần còn ủy khuất thật sự: “Mày tới đây sống một chút là biết ngay! Trước kia không trải qua chuyện đó còn nhịn được, nghĩ đến không thấy quá khổ sở, lúc ấy vừa thất tình, cũng không có tâm trạng mà để ý chuyện kia..... Nhưng bây giờ thật con mẹ nó sống một ngày bằng một năm, bọn mày thì sướng rồi, mỹ nữ trong trường học thành đàn, tao một mình ở đây chịu khổ chịu sở.....”

“Khó chịu đến vậy sao? Mày không thể..... ‘ấy ấy’ a?”

“Mẹ! Tự giải quyết thì còn ý nghĩa gì nữa, tao muốn là con gái! Con gái!” Hần cơ hồ rít gào ra tuyên ngôn dã thú.

“Mày cũng thẳng thắn quá đi.....” tôi nhin cười an ủi hần: “Nhấn nại một chút, hai năm thôi mà.....”

“Trời ạ..... Không nói tới còn chịu được! Tao..... tao muốn giết mày! Mày khai thật ra cho tao, đã làm chưa?”

“..... Làm gì có, tao ngay cả bạn gái cũng chưa có nữa là.”

“Hừ, thật không đấy? Mày cái đồ ngu ngốc..... Bao nhiêu cơ hội tốt như vậy không biết nắm lấy, có bệnh hay sao?”

Nghe câu đó, lòng tôi chợt lạnh, chẳng may hần biết tôi thật sự “có bệnh”, còn có thể coi tôi là bạn tốt nữa hay không? Tuy rằng tôi tự tin về việc khả năng che giấu bản thân của mình, cũng đã làm rất tốt, nhưng ngày rộng tháng dài rất có thể bị lộ ra điều gì đó khác thường, dù là rất nhỏ. Không có bạn gái, không hứng thú với tình dục đều không thể là những biểu hiện của một thằng con trai « bình thường », cho nên tôi còn phải làm nhiều hơn thế nữa hay sao? Dùng vẻ ngoài hiền lành của mình đi lừa gạt một cô gái nào đó? Làm tình cùng cô ấy nhưng lại nghĩ đến một thân thể đồng giới?

Tôi nghĩ tôi không làm được, cũng không thể làm như vậy, không liên quan gì đến vấn đề đạo đức chân chính, chỉ là thuộc về sự trung thành đối với bản thân mình, tôi đã phản bội cả thế giới này, không thể lại phản bội cả chính mình, trái tim của tôi cũng không đủ mạnh để chịu được từng ấy áp lực.

Việc tôi có thể làm nhiều nhất là nói nhiều đến chuyện ấy, để hần bớt được một chút buồn bực, cô đơn, cho nên sau khi im lặng một lát tôi lại nói với hần: “Như vậy đi, tao sẽ gửi cho mày mấy thứ đồ tốt, mày muốn cái gì nào?”

“Hắc hắc, thế mới là anh em tốt của nhau chứ! Tao muốn ảnh mỹ nữ khỏa thân..... Tiểu thuyết tình dục cũng tạm chấp nhận được, tốt nhất là cái loại nhiều kỳ, hiện đại, cường gian, tập thể Oa, nói xong đã thấy chịu không nổi.....”

“Được rồi! Nhìn mày kia, háo sắc đến độ nước miếng chảy ròng ròng!”

“..... Ai, mày là người có ăn không hiểu được nỗi khổ của dân chết đói.....”

“Tao gác máy đây, chờ thư nhé!”

Tôi gác máy « cụp » một tiếng, ngơ ngác tĩnh tọa thật lâu, trong lòng trống rỗng như một phế tích hoang tàn, tìm không thấy ý nghĩ của bản thân, cũng chẳng muốn làm gì.

Nhưng sáng sớm ngày hôm tỉnh giấc, tinh thần đã linh hoạt gấp mấy trăm lần, tìm trong vài tiệm sách ngầm và vài sạp hàng một đồng “thứ đồ tốt” mà hần cảm thấy hứng thú, đóng thành một cái gói lớn gửi đi cho hần, vì yêu cầu bảo hiểm, bên ngoài mấy thứ đó tôi gói thêm thật nhiều bìa tạp chí cùng giấy báo, để cho chúng nó thoát nhìn giống như những quyển sách bình thường.

Nhận được đồ tôi gửi hẳn mừng như điên, trong điện thoại tăng bốc tôi lên tận mây xanh, còn nói mấy chiến hữu của hẳn ở đó cũng hết sức cảm kích, tôi hỏi hẳn mày để mấy thứ này cho người khác xem, không sợ bị thượng cấp biết? Hẳn nói không thành vấn đề, mọi người không nói ra nhưng trong lòng đều hiểu, chỉ là việc nhỏ.

Sau đó tôi cũng gửi mấy thứ này cho hẳn thêm mấy lần nữa, thái độ cuồng nhiệt của hẳn cũng dần trở về bình thường, có thể là xem nhiều rồi thấy chẳng còn gì mới lạ nữa, bất quá chỉ là một loại kích thích thị giác thay thế đồ thật mà thôi, vẫn sẽ có thời kỳ bão hòa.

Tất cả đều trôi qua trong những ngày tháng yên bình, Lý Duy Sâm vẫn ở quân trại chờ đến kỳ thăm người thân, ngay cả lễ mừng năm mới cũng chỉ gọi điện thoại, một đoạn thời gian số lần gọi điện của hẳn ít đi hẳn, nói là mới kết được vài người bạn mới, lúc nghỉ thường ra ngoài tìm trò vui, chơi đến mệt đứt hơi nên cũng lười tìm bọn tôi. Cũng đúng, khó khăn lắm hẳn mới tìm được phương thức giải sầu, như thế so với xem mấy quyển sách đen lành mạnh hơn nhiều rồi.

Nghỉ đông, Tiểu Xuyên một người trở về, theo tôi cùng một đám bạn bè trước kia quây một chập tới bởi, đến kì nghỉ hè hẳn liền mang theo bạn gái mới đi chơi ở nơi khác. Cô gái này cũng là người cùng quê với chúng tôi, Tiểu Xuyên gặp được cô ấy ở trường học liền có cảm giác thân thiết, thường xuyên qua lại kết thành một đôi. Tiểu Xuyên nói cô ấy so với những bạn gái trước kia chín chắn hơn, có thể chăm sóc cuộc sống bình thường của hẳn, ở đầu dây bên này tôi thở dài: “Đây là cô gái thích hợp nhất với mày đấy, chân thành một chút đi, qua thôn này thì không còn quán nữa đâu.”

Hẳn khó có được lúc không bật lại, mà ngoan ngoãn nghe lời tôi nói: “Ừ, tao cũng cảm thấy như vậy, cô ấy quả thật rất tuyệt.....” Nhưng lời tiếp theo hẳn nói khiến cho tôi nín cả lưỡi: “..... Nếu như tao không làm được chuyện ấy thì tao sẽ càng yêu hơn, sẽ quyết định chính là cô ấy”

Học kỳ mới sau khi nghỉ hè, tôi lại lớn thêm một tuổi, tới năm thứ hai một lần lơ đãng đo chiều cao, ngạc nhiên phát hiện bản thân cao lên không ít. Lúc Lý Duy Sâm đi, tôi còn thấp hơn hẳn một chút, hiện tại có thể xấp xỉ bằng hẳn cũng nên, từ năm lớp 11 tên này vẫn thế không thay đổi tí gì. Còn Tiểu Xuyên, cũng đã hơn nửa năm không gặp, lần trước không gặp không biết giờ đã thay đổi ra sao? Thật sự rất nhớ bọn họ, cho dù thường xuyên gọi điện, nhưng giọng nói vẫn không thể thay thế người thật – cho dù có thường xuyên liên hệ như thế nào, khoảng cách giữa bọn tôi vẫn rất xa và chân thật.

Tháng 10 năm đó, tôi gặp lại người mẹ đã lâu không có tin tức, trong bốn năm bà chỉ gửi cho tôi bốn tấm thiệp sinh nhật, tôi cũng đã từng ngưỡng tượng trong đầu xem bà sẽ thay đổi như thế nào, nhưng khi mẹ đứng trước mặt, tôi vẫn thiếu chút nữa không nhận ra.

Bà xem ra đang sống rất tốt, so với trước kia còn trẻ trung hơn, gặp tôi câu đầu tiên mẹ nói là: “Tiểu Úc, con đã cao như vậy rồi sao?”

Tôi không biết nên nói với mẹ cái gì, đành im lặng nhìn, mẹ đưa tay muốn vuốt tóc tôi nhưng bị tôi tránh né, bàn tay đang dừng lại giữa không trung của bà được bảo dưỡng rất tốt, làn da mịn màng trắng nõn, khác hẳn với bàn tay thô ráp thường phải làm việc nhà trước kia.

Sau khi đứng ở một bên do dự vài phút, tôi gọi điện cho bố, tôi nghĩ đây có lẽ cũng là ý nguyện của mẹ, lần này trở về bà hẳn là chỉ có một việc muốn làm, bố cũng có thể nguyện ý chấm dứt chuyện này.

Lúc gọi điện thoại mẹ vẫn nhìn tôi, vẻ mặt dường như muốn khóc, tôi chỉ có thể cúi thấp đầu, làm bộ như không nhìn thấy gì – tôi rất ghét kiểu tình huống mà mình khó có thể khống chế. Rõ ràng là lựa chọn của bà, tại sao lại làm ra vẻ mặt đó? Nếu đối diện với ánh mắt của mẹ, không chừng tôi sẽ làm những hành động sẽ khiến mình phải hối hận, ví dụ như cầu xin mẹ đừng bỏ đi hay gì đó nữa...

Mẹ về được 3 ngày, bình tĩnh ký đơn ly hôn với bố, cũng để lại cho tôi một khoản tiền, nói theo pháp luật chính là “Tiền nuôi dạy”, chỉ là người khác là cấp từng tháng một, còn mẹ đưa luôn trong một lần. Lúc mẹ đi bố còn cố lôi tôi đi tiễn cho bằng được, nhưng tôi một câu cũng không chịu nói. Nhìn theo mẹ mặt đầy lệ chậm rãi đi xa, bố nói với tôi như vậy: “Mày rất không hiểu chuyện, bà ấy là mẹ mày à..... Sau này..... có khi không thể gặp được nữa, mày đứa nhỏ này thật sự là.....”

Tôi không cãi lại, chỉ yên lặng theo bố rời đi. Tôi nói hay không thì cũng thay đổi được điều gì? Bà ấy sẽ bởi vậy mà xé nát tấm vé xe kia đi chứ? Nếu là như thế, tôi cần gì phải diễn một màn kịch phiền tình chỉ

có trên phim ảnh hoặc tiểu thuyết mới có thể thay đổi kết cục?

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Mày đoán xem tao đang ở đâu?”

“Ha ha, không phải là ở trước cửa nhà tao đây chứ?”

“..... Mày mẹ nó thông minh thế!”

“Cái gì? Thật đấy à?”

Gần nghỉ đông, Tiểu Xuyên gọi điện càng lúc càng thường xuyên, mỗi lần đều nói rất muốn mau mau được trở về; nhưng Lý Duy Sâm điện thoại cùng thư tín càng ngày càng ít, mỗi lần nói chuyện, hắn đều nói đến say sưa về thế giới ăn chơi biết được từ người bạn kia: “Ai~, người ta nhập ngũ đều có tiền nhiều tiêu không hết, cứ mỗi lần được nghỉ phép là lại mời tao ra ngoài cùng chơi, tiền thật đúng là thứ tốt.....”

Tôi bảo hắn mày kết bạn cũng không thể chỉ lợi dụng người ta, hắn không cho là đúng mới nói: “Là mày tao mới nói, kết bạn tất nhiên phải có lợi mới được, chúng ta cũng nên trưởng thành thôi..... Mày cũng học tập 1 chút đi, đừng nói tao không nhắc nhở mày!”

“..... Đúng vậy, mày quả thật trưởng thành rồi.....” Lòng tôi cảm thấy lạnh lẽo, hắn học được cái loại « trưởng thành » này từ khi nào? Một cảm giác mát mát mãnh liệt khiến cho tôi nói không nên lời: “Tao đây cùng Tiểu Xuyên cũng là loại bạn bè này?”

“Mày!” Hắn ở bên kia chắc là nổi trận lôi đình, qua một hồi lâu mới lại mở miệng: “..... Nếu coi chúng mày như vậy, tao sẽ nói với mày những lời như vừa rồi sao? Đổ đẽ tài đi, tao cũng sắp trở về thăm người thân rồi.”

Đây là lần đầu tiên chúng tôi khắc khẩu trong điện thoại, hắn không gác điện thoại của tôi mà cố gắng giải thích, tôi cảm thấy chính mình quả thật đã quá đáng: “..... Xin lỗi, coi như tao chưa nói gì..... Mau mau trở về đi, Tiểu Xuyên cũng sắp về rồi, ba người chúng ta lâu lắm rồi chưa cùng gặp nhau!”

“Ừ, ta biết rồi, nó cũng nói với tao, lần này tao không thể ở lại nhà vào lễ mừng năm mới, nhưng có thể cùng chúng mày không ít ngày đâu! Tiểu tử này bạn gái vẫn là cô đó hả? Lần này là còn thật sự lâu?”

“Chỉ mong thế, chỉ sợ nó lòng tham không đủ, mày cũng không phải không biết nó.....”

“Mày thì sao? Vẫn cứ thế? Tiêu chuẩn quá cao à? Cũng đừng nói mày vẫn là xử nam, cười chết người.....”

“Có cái gì buồn cười? Mày cũng không phải đang làm hòa thượng đó sao?”

“Hắc hắc..... Nhiều lắm cũng chỉ tính 1 nửa, tao cũng không ‘Thanh thuần’ được như mày. Quên đi, không hàn huyên với mày nữa, tạm biệt.”

Tôi còn chưa kịp hỏi cặn kẽ, hắn đã ngắt điện thoại, tôi kinh ngạc suy nghĩ nửa ngày cũng không thông, hắn trong hoàn cảnh như thế cũng có thể có cơ hội “Thực tiễn”? Xa xỉ quá nhỉ?

Còn chưa tới ngày nghỉ, Tiểu Xuyên thi xong liền về nhà ngay, lần đầu tiên tìm tôi là đến một mình.

Ở trước cổng nhà tôi, hắn chỉ nói một câu “Tao rất nhớ mày” liền ôm chặt lấy tôi, vẫn duy trì tư thế này yên lặng thật lâu mới buông ra, hắn chỉ có kiểu tóc cùng chiều cao thay đổi một chút, những thứ khác vẫn giống như trước đây.

Ta mỉm cười cho hắn một quyền: “Hình như mày lại cao ra rồi..... Bạn gái đâu? Sao không mang theo đến đây để tao nhìn mặt?”

“Mày mới cao lên đó! Còn nhiều cơ hội gặp bạn gái tao mà..... Này! Chúng ta lâu như vậy không gặp, mày chẳng lẽ không nhớ tao? Chỉ toàn nói chuyện khác.....” Về mặt khoa trương kia của hắn vẫn không thay đổi, tôi nhin không được cười ra tiếng: “Nhớ chứ! Tao nhớ mày muốn chết! Nhưng cũng không thể cứ đứng mãi ở cửa thế này chứ?”

“Ha ha, tao quên mất..... Tao nói với mày, tao hôm nay không trở về, muốn tán gẫu với mày suốt đêm, thuận tiện thân thiết thân thiết.....”

“Mày cái thằng chết tiệt này, thân thiết cùng bạn gái vẫn đủ a? Dám đến đùa giỡn tao.....”

“.....”

Chúng ta cười cười nháo nháo để mặc thời gian trôi, đến lúc nằm lên giường rồi vẫn còn tiếp tục tán gẫu, Tiểu Xuyên đột nhiên nhìn ra cửa sổ kêu lên một tiếng: “Í? Tuyết rơi? Mày mau nhìn! Đẹp quá a!”

Quả nhiên, tôi không chú ý tới ngoài cửa sổ đã tuyết rơi đầy trời, đây là trận tuyết đầu của năm nay.

Tiểu Xuyên tựa vào người tôi cùng nhau ngắm nhìn cảnh đẹp ngoài kia, bên tai truyền đến hơi thở giống nhau có chút nóng rực: “..... Cao Úc.....”

“Hử?”

“Mày còn nhớ lần đó không Lần ba chúng ta cùng nhau ở trong tuyết.....”

“Đương nhiên nhớ rõ.....”

“Lúc đó, nếu chỉ có hai người chúng ta, tao nhất định sẽ.....”

Lời chưa nói hết biến mất trên môi, một loại xúc giác ấm áp phủ lên môi tôi, khuôn mặt của Tiểu Xuyên trở nên rất gần, rất gần.

— Hắn đang..... Hôn tôi? Tôi không biết nên phản ứng như thế nào, sự ngạc nhiên quá mức thay thế hết thấy mọi cảm giác, điều duy nhất tôi có thể làm là mở to hai mắt nhìn hắn, cánh tay hắn vươn ra phía sau lưng tôi, lại một lần nữa ôm chặt lấy tôi.

Mặt hắn đỏ bừng, nhưng động tác tựa hồ thực kiên định, đầu lưỡi thử thăm dò chậm rãi tiến vào khoang miệng tôi, ở trong đó nhẹ nhàng quấy. Tôi đầu óc một mảnh hỗn loạn lại tùy ý hắn làm này đó, đầu lưỡi bộ phận bị hút truyền đến cảm giác hơi hơi tê dại cùng niềm nị.

Đây là một cái hôn rất dịu dàng, dịu dàng đến làm cho tôi không thể cưỡng lại, tôi gần như rất tự nhiên ôm lấy hắn hôn đáp lại, không liên quan đến suy nghĩ, chỉ xuất phát từ phản ứng trực tiếp từ thân thể, chúng ta trong lúc hô hấp dần gấp gấp đồng thời nhắm hai mắt lại.

Sau khi ôm ấp hôn môi thật lâu, chúng tôi đều nói không ra lời, tầm mắt cũng đều tự nhìn về nơi khác. Qua không biết bao lâu, tôi nói thật nhỏ “Ngủ đi”, liền xoay người tắt đèn, trong chần tôi cố ý cách Tiểu Xuyên thật xa, cũng không nhúc nhích. Trần trọc thật lâu đến tận nửa đêm tôi mới mông lung ngủ, trong mơ hồ dường như nghe được một câu: “..... Xin lỗi.”

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tiểu Xuyên đã ngồi ở đầu giường, lúc tôi mở to mắt hắn đã nhanh chóng dời tầm mắt, cũng “Đằng” một tiếng đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Triệu Bình Xuyên!” Tôi lớn tiếng gọi tên hắn, hắn cứng ngắc thân thể quay đầu, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Tiểu Xuyên, quên chuyện đó đi, chẳng qua..... chỉ là vui đùa, về sau đừng như vậy là được.”

“Tao không biết..... Đầu óc tao đang rất hỗn loạn.....” Tiểu Xuyên sợ hãi nhìn tôi: “..... Đêm qua lúc ấy..... Tao thật sự rất có cảm giác..... Tao..... Tao có phải hay không.....”

“Mày không bệnh, là không khí không đúng biết không? Mày có lẽ..... đã xem tao là con gái” Tôi cố ý cười mắng hắn: “..... Mày a..... Nên cùng bạn gái thân thiết nhiều hơn đi!”

“..... Phải không?” Hấn dường như không tin tưởng lắm, tôi thật nhanh bỏ thêm vài câu: “Đừng nghĩ nữa! Mày thật muốn biến thái a, Mày thì có tao thì không đâu! Ha ha.....”

Nghe được hai chữ “Biến thái”, hấn rõ ràng co rúm lại một chút, không còn bộ dáng mặc kệ người khác nói gì như trước kia nữa, tôi thừa cơ hội tăng thêm áp lực cho hấn: “Chúng ta vĩnh viễn là bạn bè tốt nhất, đúng không?”

“..... Ừ.”

Tiểu Xuyên hấn hấn là chỉ nhất thời xúc động, tiểu tử này đối với cảnh vật cùng người đẹp đều không có sức chống cự, trong cái loại không khí chết tiệt tối hôm qua xảy ra chuyện này cũng là có khả năng thôi, khác hoàn toàn với tình trạng của tôi. Tôi nhất định không thể để hấn đi vào con đường này, hướng chỉ hấn cần bản không phải, hấn thích con gái. Cho dù cái từ kia làm tự tôn của hấn bị tổn thương, cũng chỉ là một thủ đoạn tất yếu phải làm, là bạn bè tôi chỉ có thể như vậy.

Cứ hi hi ha ha vượt qua mấy ngày đầu xấu hổ, Tiểu Xuyên cùng tôi rất nhanh liền khôi phục lại trạng thái ban đầu, không thể thiếu cùng nhau liên hoan, vui đùa, tôi cũng được làm quen với bạn gái của hấn, diện mạo so với hấn nói còn xinh đẹp hơn một chút, cũng nhận được săn sóc rất chu đáo, Tiểu Xuyên tìm được cô ấy thật sự là rất có phúc khí.

Khoảng một tuần sau khi Tiểu Xuyên trở về, tôi đến chỗ bố một ngày, nghe ông kể hiện tại đang cùng một nữ đồng nghiệp bắt đầu kết giao, tôi là đang đặc biệt đi “Thăm tra”.

Theo chân bọn họ cùng nhau ăn hai bữa cơm, tôi cảm thấy người đàn bà đó cũng không tệ lắm, ít hơn bố vài tuổi, từng ly hôn, không có con nhỏ, hết sức nhiệt tình với tôi. Ngày đó chúng tôi phụ tử cùng nhau uống rượu, hút thuốc, bố “Ha ha” cười nói tôi trưởng thành rồi, chuyện gì muốn làm là có thể làm, chúng tôi đều rất vui vẻ. Bố tái hôn đối với ông mà nói là chuyện tốt, tôi tuyệt đối tán thành.

Tôi đã lâu rồi không vui vẻ như vậy, cùng bố uống đến say chúi choáng mới về nhà, ông chạy đến nói muốn tiền tôi, bị tôi nói một câu đành chạy trở về: “Bố không phải đã nói con trưởng thành rồi sao? Đến về nhà cũng phải để bố tiền hay sao?”

Vừa về đến nhà, điện thoại liền vang, tiếp điện thoại thì ra là tên xú tiểu tử kia — Lý Duy Sâm, hấn cười hi hi bảo tôi đoán xem hấn đang ở đâu, nghe giọng điệu kia xem ra cũng uống không ít rượu.

Tôi chẳng nghĩ gì hết, mở miệng liền nói ra điều lúc này bản thân khát vọng nhất, hấn trả lời lại thực làm cho tôi lắp bắp kinh hãi.

Mở cửa ra, hấn tay cầm điện thoại, dựa vào khung cửa tà cười với tôi, trên đầu là mái tóc húi cua ngắn ngủn, miệng đương nhiên mùi rượu huân thiên: “Mày cái thằng này, cả ngày tìm mãi cũng không thấy bóng dáng, chạy đi đâu? Để tao xem xem..... Mày thật đúng là cao không ít, tóc sao lại dài như vậy? Giống con gái quá!”

“..... Mày trông đen kịt, nhập quốc tịch châu Phi rồi hả?” Tôi cũng cười giống hệt đứa ngốc, dưới chân cảm giác có chút phù phiếm.

Vào cửa hấn thẳng hướng phòng của tôi, vừa thấy bộ thiết bị loa đài chỉnh tề liền hô to khoái trá, tiếp theo lấy từ trong túi ra mấy đĩa CD: “Mấy thứ này tốt lắm đó! Đặc biệt mang đến cho mày để cùng nhau xem đó!”

Tôi tùy tay tiếp lấy, vừa liếc mắt, không khỏi bất giác nhíu mày: “Đĩa A à? Mày tối muộn như vậy chạy tới đây xem cái này?”

“A, đương nhiên là muốn buổi tối xem, cũng đừng nói mày không có hứng thú với cái này đây nhá!”

Tôi ngồi ở trên giường mát lạnh nhìn hấn vẻ mặt bưng bưng, rượu bắt tri bắt giác tỉnh một nửa. Chỉ chốc lát sau trên màn ảnh hiện ra những hình ảnh tình dục, tôi lại cảm thấy cả người không được thoải mái lắm, bảo hấn cho nhỏ tiếng lại, miễn cho hàng xóm nghe thấy.

Hấn ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm màn hình ngồi vào bên cạnh tôi, vừa xem vừa mở miệng: “..... Tuyệt thật, phải không..... Ha ha, thật là dâm dăng, đáng người cũng tốt.....”

“..... Lâu như vậy không gặp, mà chỉ có những lời này để nói với tao thôi sao?” Tôi dùng ngữ điệu cực bình thản hỏi hắn.

“Đương nhiên không phải..... Tao nhớ mày muốn chết, hôm nay vừa trở về liền chạy đi tìm mày, còn chưa đủ à?”

Nghe được lời như thế, tôi tha thứ cho sự “Không chuyên tâm” của hắn, thả lỏng tâm tình cùng hắn hàn huyên, nội dung thậm chí bao gồm cả đủ loại động tác trên màn ảnh kia như thế nào như thế nào.....

Nhưng là người này thật sự tinh lực tràn đầy, xem cả hai đĩa hắn còn hưng trí bừng bừng, tình trạng của hắn có thể nói là chạm vào liền nổ ngay. Tôi trộm nhìn xuống một cái, trên mặt không khỏi có chút phát sốt, nhanh chóng dời ánh mắt nói với hắn: “Mày tiếp tục xem một mình đi, tao qua bên kia ngủ.”

“Hắc hắc, không chống đỡ nổi nữa phải không? Chỗ đó cương cứng rồi chứ gì?” Hắn vươn tay ra bắt ngay lấy chỗ yếu của tôi, nhất thời tránh không được, mặt tôi lập tức đỏ như máu, hắn được một tác lại muốn tiến một thước sờ loạn trên người tôi: “Còn dám nhìn lên tao? Hôm nay cho mày biết sự lợi hại của tao!”

“Oa! Mày đừng..... Tao cầu xin tha thứ còn không được sao?” Tôi không thể không giãy giụa yếu thế, bởi vì cho dù cách mấy tầng quần tôi cũng có tình trạng sinh lý mãnh liệt như vậy.

Chiều cao của hắn không khác trước kia là mấy, nhưng khí lực lớn hơn rất nhiều, tôi càng giãy giụa hắn càng mạnh hơn, lời nói ra cũng càng lúc càng khó nghe: “Cầu xin tha thứ cũng không được..... Tao sẽ xem xem cái đồ của mày..... Thế nào cũng phải cho mày bắn ra.....”

“Đừng náo loạn! Lý Duy Sâm! Mày đừng tay.....” Tôi không dám lớn tiếng kêu, chỉ có thể đầy mặt phần nộ nhìn hắn, tôi thật sự tức giận: “Còn nháo nữa tao liền tuyệt giao với mày!”

Nghe được lời nói nghiêm trọng như vậy, hắn mới thả lỏng lực chèn ép, nhưng cả người vẫn đang ở phía trên tôi, không biết cố ý hay là vô tình dùng eo thi lực xuống phía dưới, kích thích ái muội này thiếu chút nữa khiến tôi kêu ra tiếng.

“.....Tức giận như vậy làm gì? Có điều..... Bộ dáng mày lúc tức giận còn xinh đẹp hơn.....” Âm điệu của hắn trở nên rất thấp, mùi rượu nồng đậm toàn bộ phả hết lên mặt tôi, ánh mắt cũng mang theo chút hương vị thú tính: “Không bằng..... Chơi đùa cùng tao đi..... Thực thoải mái”

Tôi quả thực không thể tin được lỗi tai của chính mình, hắn muốn tôi “Chơi đùa cùng hắn”? Chơi đùa cái gì?

Trong ti vi vẫn đang không ngừng truyền đến tiếng nữ nhân rên rỉ, Lý Duy Sâm tay cũng đã tham nhập lưng quần của tôi, tình hình này làm cho tôi cảm thấy xấu hổ lại khuất nhục. Tôi dùng sức kéo bàn tay đang dây dưa của hắn ra muốn đứng dậy, hắn ngược lại thuận thế đem cánh tay của tôi xoay ra sau lưng, bởi vậy sinh ra đau đớn khiến tôi kêu rên một tiếng, mồ hôi lạnh đều chảy ra, khí lực cũng hoàn toàn không dùng được.

“.....Mày chạy cái gì? Sợ hãi à?” Bờ môi của hắn dính sát vào sau tai tôi, thậm chí cố ý vươn lưỡi liếm một chút, tôi theo bản năng sợ run sau nghe được hắn thở dốc: “..... Cao Úc, mày chưa từng làm phải không? Để tao dạy cho..... Tao làm được mà.....”

“Tao không muốn..... Tao là nam mày biết không hả, Lý Duy Sâm!” Tôi hung hăng rít những lời này qua kẽ răng, hắn khẳng định là đã uống quá nhiều rượu đến đầu óc lú lẫn, cho dù tôi có thích hắn cũng không thể chịu đựng loại tình huống này.

“..... Tao biết..... Là mày không hiểu, cùng nam nhân cũng rất thích Tao hôm nay..... Sẽ dạy cho mày.....”

Hắn vừa nói, cả người tôi đã bị hắn túm đến trên giường, hai cánh tay cũng bị phân biệt kiềm chế ở phía trên đầu, hắn thở hỗn hển nhìn tôi trong chốc lát, đột nhiên đem miệng thật mạnh đè ép xuống dưới, đây không giống một nụ hôn, chỉ giống một loại xâm chiếm thuần túy.

Môi của tôi bị hắn khiến cho vừa đau lại vừa ngứa ngáy, một dục niệm mãnh liệt thẳng hướng ót, men say lúc trước biến mất cũng cùng với hơi thở của hắn truyền đến lại nảy lên, thừa dịp tôi yếu đuối trong nháy mắt hắn cạy mở miệng tôi, dùng đầu lưỡi hung hăng hút lấy. Trong cơ hồ cảm giác hít thở không thông tôi đã nghĩ đến việc “Cấn hắn”, nhưng thực sự không thể hạ khẩu với hắn.

Hắn tựa hồ nhận thấy được sự thoái nhượng ở tôi, rốt cục buông lỏng lực tay và miệng đang cứng ngạnh, dùng âm điệu mềm mại dụ hoặc: “..... Tao thật sự rất muốn, để tao làm đi mà.....”

Dưới ánh mắt chuyên chú mà tràn ngập tình dục của hắn, tôi thể nhưng đã quên hết tất cả mọi chuyện muốn hỏi hắn, chỉ là quay đầu đi nói: “..... Tất cái kia đi.”

“Cái gì..... Nga, tao đi tất ngay đây.” Hắn lập tức nhảy xuống giường tắt ti vi đi, sau đó liền trở lại trên giường, sau..... Càng mau chóng bắt đầu cởi quần áo, những tiếng động “xoạt xoạt” khiến cho nhiệt độ cơ thể của tôi tăng lên nhanh chóng, nhất là trên mặt nóng bừng như châm lửa.

“Oa..... Lạnh quá, mau tới đây!” Hắn đưa tay kéo tôi ôm vào lòng, tôi không thể không đối mặt với khuôn mặt cùng thân thể của hắn, hắn thoát chỉ còn một cái quần lót không hề biết xấu hổ, vừa kéo mở quần áo của tôi vừa nói những lời đầy khiêu khích: “..... Cởi a, tao chờ không nổi nữa Để tao xem xem mày đang như thế nào.....”

Lúc kéo quần bò của tôi xuống động tác khá thô bạo, thiếu chút nữa đem quần lót cũng cùng kéo xuống, tôi cho dù đang đỏ mặt vẫn phải bực mình, mắng hắn: “Đồ khốn..... Mày rốt cuộc muốn làm gì!”

Hắn dí sát mặt vào tôi cười dâm dăng, giọng nói cũng cố ý dè dặt: “Tao muốn làm mày đó!”

Tôi thẳng tay tát một cái, nhưng hắn sớm có phòng bị bắt được tay của tôi: “..... Ha ha, đừng nóng giận, chỉ là chút tình thú nho nhỏ thôi..... Da của mày được chăm sóc tốt thật, hôn một chút đã rồi nói sau.....”

Động tác âu yếm của hắn hết sức vụng về, chỉ biết dùng nhiều sức lực khiến người khác đau đớn mà không cảm thấy thoải mái, nguyên nhân tôi hưng phấn có lẽ gần như chỉ xuất phát từ tâm lý cùng thị giác – vẻ mặt bừng bừng của hắn, thân thể cường tráng, còn có làn da tôi từng vuốt ve vô số lần trong ảo tưởng của mình. Tôi thật sự rất muốn làm càn hơn cả hắn, nhưng vẫn không làm gì cả, mà chỉ ngoan ngoãn nằm tùy ý hắn bài bố.

Chỉ trải qua những ve vãn ban đầu ngắn ngủi đến đáng thương, hắn liền ý đồ đi vào thân thể tôi, tôi nói như vậy không được hắn cũng không để ý, sau vài lần nếm trải thống khổ tôi đau đến mồ hôi đầy đầu, dục vọng sớm biến mất vô tung vô ảnh. Tình trạng của hắn đương nhiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, cũng chảy đầy mồ hôi như vậy, chỗ đó không được đến phóng thích lại càng ngẩng cao.

Hắn để tôi đưa lưng về phía hắn thử lại một lần, tôi muốn cự tuyệt nhưng vẫn cứ nhịn xuống, theo lời hắn nói bày ra cái tư thế ngay cả trong mơ tôi cũng không dám nghĩ đến. Trong tất cả những ảo tưởng tình dục, tôi chưa từng bị đặt phía dưới bao giờ, cho dù đối tượng ảo tưởng của tôi có là hắn, nhưng thực sự cũng có một ngày bản thân mình cũng rẻ mạt đến như vậy. Ngoại trừ rẻ mạt, tôi không tìm thấy từ khác để hình dung chính mình lúc này, nhưng lại có thể chịu đựng sự sắp xếp này của hắn.

Đang suy nghĩ mông lung, tôi bị động tác thô lỗ của hắn lại lần nữa làm cho khó chịu cùng cực, mặt sau dường như bị ngón tay mở rộng, nhưng lại bị đâm càng sâu hơn, một chút cảm giác ươn ướt trên ngón tay kia căn bản không ăn nhằm gì. Tôi chỉ có thể cố gắng bịt chặt miệng mình để không phát ra âm thanh, đồng thời tận lực thả lỏng thân thể do bản năng mà thít chặt vào.

Lúc cái đó rốt cục toàn bộ tiến vào trong cơ thể, thần trí tôi đã dần trở nên mơ hồ vì sự không thích ứng quá cường liệt, hắn vừa thử nhẹ nhàng cử động liền tiết ra ào ạt. Dòng nhiệt lưu kia trào ra khiến tôi nhẹ nhõm thở ra một hơi dài, hắn lại bắt đầu uể oải thăm oán: “Mẹ nó..... Chỗ đó của mày chặt quá..... Lần đầu tiên sao lại khó như vậy a.....”

Tôi gục trên giường một lúc lâu cũng không động đậy, nghe tiếng hắn nói từ xa xoi trở nên rõ ràng hơn: “..... Như vậy cũng tốt, như thế này sẽ thuận lợi hơn.....”

“..... Có thể hay không..... Bỏ đi.....” Tôi dùng thanh âm rất nhỏ nói ra những lời này, không biết là *** hay là máu làm cho chỗ đó vừa ẩm lại vừa dính dính, càng đừng nói đến cảm giác áp bách tác nghèn còn lưu lại, bây giờ điều tôi muốn làm nhất là nôn mửa.

“..... Mày khó chịu lắm à? Không sao cả đâu, lập tức sẽ quen thôi, vừa rồi lần đó không tính, tao không phải luôn kém như vậy.....”

“Tao không phải nói mày kém.....”

“Vừa rồi không tốt mà!..... Di, vừa thấy mày tao lại có cảm giác, lại đến đây đi.....”

Hắn hưng phấn rất mau, nói xong liền ôm lấy tôi, cái thứ để trên bụng tôi kia quả nhiên lại vừa cứng, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ kia của hắn tôi thực sự nói không nên lời gì khác, chỉ có thể nói: “Được rồi.”

Chúng tôi trần truồng giao triền bên nhau, lần thứ hai làm quả thật thực thuận lợi, lúc hắn tiến vào đã không còn lực cản quá lớn, nhưng cùng với những đợt tiến đến đau đớn lại càng dữ dội hơn, va chạm điên cuồng mạnh mẽ liên tiếp làm tôi gần như mất cả ý thức, không thể không dùng sức ôm chặt cổ hắn. Cảm giác mái tóc ướt đầm mồ hôi của hắn áp vào trên mặt thoải mái hơn cả việc làm tình rất nhiều, tôi hôn lên mặt hắn vô số lần, từ đôi mắt nhắm chặt đến chiếc cằm bóng loáng, từ cái mũi thẳng đến lỗ tai nở nang, mỗi một lần hôn, tôi càng hiểu được bản thân mình yêu người này biết bao nhiêu. Vào khoảnh khắc hắn đến cao trào, tôi vì va chạm kịch liệt mà bị ép hử ra tiếng, đối diện với khuôn mặt mồ hôi chảy ròng ròng của hắn, mỉm cười.

Tôi không nhớ rõ buổi tối hôm đó chúng tôi làm bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ lời hắn nói lúc mệt mỗi hôn tôi: “..... Trước đây quả thực không nhận ra, lần này tao phát hiện ra mày rất gợi cảm, nếu như tao bị mê hoặc bởi mày thì biết làm sao bây giờ?”

Tôi mềm nhũn nằm trong lòng hắn ngây ngô cười: “..... Mày nói thật hay đùa? Tao cũng không phải mỹ nữ.....”

“..... Ha ha, chỗ đó của mày so với mỹ nữ còn lợi hại hơn.....”

“..... Mày mẹ nó cầm miệng cho tao, nói khó nghe như vậy.....”

“Lại thẹn thùng? Mày rốt cuộc có phải con trai hay không.....”

“Mày vừa rồi còn chưa nhìn thấy hay sao?”

“..... Tao nhìn thì nhìn rồi, cũng không thấy mày bắn a..... Thực xin lỗi, là lỗi của tao, lần sau tao nhất định hầu hạ mày thật tốt!”

“Đã bảo đừng nói nữa..... Tao căn bản không để tâm cái kia.....”

“.....”

Tôi cứ cho rằng, đây là ngọt ngào cùng thu hoạch, cho dù chỉ có thể trốn trốn tránh tránh, cho dù hắn sẽ không để tôi làm điều hắn đã làm với tôi, nhưng hắn chắc rằng yêu tôi, nếu không sao có thể chủ động làm tình cùng một người con trai? Hơn nữa còn ngẫu nhiên đến như thế, điên cuồng đến như thế.

Điều mà tôi không thể dự đoán được là, ý nghĩ ngu xuẩn lại tự luyến này ngay ngày hôm sau đã bị phá hoại triệt để, ngay cả tồn tại nhiều hơn một ngày cũng không thể.

Sáng sớm ngày hôm sau, câu đầu tiên hắn nói với tôi khiến cho tôi phải giật mình: “..... Đêm qua thật sự là kích thích, tao cùng đàn ông cho tới bây giờ chưa từng sướng như vậy.....”

Tôi chỉ cảm thấy một luồng hàn khí thấu tim hướng lên trên, nhưng vẻ mặt không có chút dao động: “..... Mày trước đây thường chơi với ai?”

“..... Cùng một chiến hữu, có điều mày xinh đẹp hơn hắn, diện mạo kia của hắn thật sự là.....”

“..... Còn có không?”

“..... Tổng cộng hai người, không còn nữa đâu..... Cao Úc a, việc chơi đùa này nên giữ bí mật, ngay cả Tiểu Xuyên cũng không thể nói, nếu chẳng may truyền ra ngoài thì không hay đâu.....”

“Được rồi!” Da đầu gai lên, tôi nhìn hắn, hô hấp thật sâu sau mới mở miệng: “Chuyện này..... Tao đương nhiên biết.”

“..... Mày không sao chứ, sao cứ nhìn tao như vậy? Có phải..... Chỗ đó rất đau hay không?”

Chuyện này buồn cười đến cỡ nào — ánh mắt hắn cứ nhiên thực vô tội, tôi trầm mặc thật lâu mới hỏi hắn: “..... Tiểu Xuyên trở về rồi mày biết chưa?”

“..... Biết rồi, ngày hôm qua trước kia tìm được mày tao theo chân bọn họ cùng uống rượu, bạn gái của tên tiểu tử đó cũng khá đó”

Lúc nói chuyện cũng không nhìn tôi, giống như đã nhìn ra tôi gì đó không ổn, nói liên miên cần nhân linh tinh liền đứng lên.

Tôi kéo chăn bao lấy thân mình: “..... Tao còn chưa ngủ đủ, mày đi trước đi.”

Hắn tựa hồ do dự một chút, sau đó lập tức đi ra bên ngoài mặt, ở cửa quay người để lại một câu: “..... Hôm khác..... Ba thằng chúng mình tụ tập vui chơi một buổi, nhớ chờ điện thoại của tao.”

“..... Ừ.”

Sau khi hắn đi về rồi, tôi nhìn trần nhà trống trơn, không biết chính mình suy nghĩ cái gì, cũng không biết chính mình nên nghĩ cái gì, kỳ quái là tôi không khóc. Có lẽ, tôi cũng không yêu hắn đến thế, tôi chỉ cảm thấy lạnh, có lẽ đêm qua bị cảm rồi.

Trong cái rét lạnh vô biên, tôi trùm chăn thật dày vẫn phát run không ngừng được, điện thoại bên giường “Reng reng” vang lên, đến thật đúng lúc, tôi hy vọng là bố; Hoặc là Tiểu Xuyên.

Quả nhiên, giọng nói nhiệt tình của Tiểu Xuyên chấn màng nhĩ phát đau, tôi nắm chặt ống điện thoại tựa như bắt được một que diêm, thế nhưng chuyện hắn nói cho tôi biết mang đến càng nhiều hân ý:

“Cao Úc, hôm qua mày chạy đến chỗ nào thế, Lý Duy Sâm đã trở lại!”

“..... Nga.”

“Nói cho mày biết nha, hắn đang theo đuổi một bạn học hồi cấp 3, cô gái kia ngày hôm qua còn ngồi cùng hắn đó! Xem ra sắp đắc thủ đến nơi!”

“..... Hắn thích là tốt rồi.”

“Người này thật đúng là lợi hại, chỉ dựa vào viết thư cùng điện thoại có thể theo đuổi người ta, tao cam bái hạ phong!”

“..... Tao còn có việc, lần sau tán gẫu đi.....”

Thì ra..... Lý Duy Sâm, người đêm qua dây dưa không ngớt trên giường cùng mình, đã sắp có bạn gái mới.

Buông điện thoại, tôi nhin không được nhẹ giọng cười rộ lên, rất thú vị, nhân sinh thật như một tấn hài kịch tràn ngập những điều bất ngờ, tôi cười càng lúc càng lớn, thậm chí phạm đến vết thương tận chỗ sâu trong thân thể kia, cảm giác đau đớn cùng cực kia rốt cuộc là vì cái gì?

Cao Úc, chẳng ai ngu ngốc như mày, tôi cười to nói với bản thân điều đó, đánh cho chính mình một bạt tai thật mạnh.

Cả hai ngày hôm sau, tôi không bước ra khỏi nhà một bước, đêm hôm đó đã để lại cho tôi những di chứng đáng xấu hổ: Phát sốt, choáng váng đầu, tiêu chảy, còn có liên tục chảy ra ít máu, tôi dành rất nhiều thời gian tắm rửa trong phòng tắm. Ra trải giường không giặt sạch được, tôi chỉ có thể ném đi, ngay cả tắm vỏ chăn không biết bị bẩn từ khi nào.

Thực phẩm trong tủ lạnh, nhưng tôi chẳng còn chút sức lực, cũng lười đi làm, đói bụng liền gọi điện thoại mang đến một hộp cơm, ăn no lại tiếp tục ngủ, như vậy mới có thể không còn nghĩ ngợi đến bất cứ điều gì nữa. Đến ngày thứ ba thân thể cùng tinh thần đều khôi phục được kha khá, hội họp nhóm anh em cũng có đến, tôi mặc quần áo mới tinh, đứng trước gương tập mím cười thật tươi, sau khi ra khỏi nhà còn đặc biệt đi cắt tóc.

Khi tôi chỉnh tề, gọn gàng xuất hiện ở chỗ hẹn, bọn họ đã gọi xong đồ ăn, thấy tôi không hẹn mà cùng hét lên: “A, có hỷ sự a, chẳng chuốt bóng lộn thế cơ mà!”

Bọn họ đa số là có đôi có cặp, những người không đi cùng ai như tôi rất ít, Tiểu Xuyên để tôi ngồi bên cạnh hắn, mà bên kia chính là Lý Duy Sâm, đương nhiên, bọn họ đều có bạn gái ngồi ngay bên. Cô bạn của Lý Duy Sâm kia vốn là hoa khôi của lớp chúng tôi, nổi danh giai nhân thanh tú, hiện tại cũng không có gì thay đổi, vẫn là bộ dạng thực nữ im lặng hồn nhiên, nghe nói cô ấy từ sau khi tốt nghiệp trung học đã đi làm.

Tôi nói đùa “Một bóng đèn chiếu sáng cả hai bên”, hai người bọn họ đồng thời cho tôi một đám, những anh em khác đều cười rộ cả lên, rất cảm giác gì đó như đang trở lại thời trung học, ngẫm lại lần này có lẽ là lần tụ hội đầy đủ nhất từ sau khi bọn tôi tốt nghiệp.

Lúc nhập tiệc ăn uống tôi đều hết sức nhiệt tình, thuốc cũng hút hết điều này đến điều khác, vẫn là loại tôi thích nhất từ trước kia 555. Lý Duy Sâm khẩu vị cũng đã thay đổi, lần trước sao mình không chú ý thấy nhỉ?

Tôi hỏi hần bây giờ hay hút loại gì, hần chỉ bĩu môi cười khổ: “..... Không có tiền mà, có cái gì thì hút cái đấy.”

Tiểu Xuyên vẫn như trước không nghiện thuốc lắm, đối với đề tài này không có một chút hứng thú, chỉ lo lôi kéo tôi hoa* “Hai chú ong nhỏ”, chơi được vài lượt tôi thật sự không thắng được hần, đành để hần tìm bạn gái chơi, cô gái kia lắc đầu dữ dội: “..... Tha cho em! Động tác khó coi chết đi được!”

* Hoa “Hai chú ong nhỏ” còn gọi là hoa quyền () là một trò chơi của người Trung Quốc khi uống rượu, hai người giơ nắm tay ra sau đó gọi (gần giống với chơi kéo, búa, bao của Việt Nam). Khẩu lệnh : Hai chú ong nhỏ a, bay tới bụi hoa a, hãy! Đá, kéo, bao. Sau đó người thắng sẽ tát người thua 1 cái, trái 1 cái, phải 1 cái, đồng thời miệng hô « chát, chát » hai tiếng, người thua làm bộ dạng bị đánh, miệng kêu « a, a » ; nếu như hòa, phải làm bộ hôn nhau và phát ra tiếng tương tự. Động tác và thanh âm mà sai sẽ phải phạt uống rượu. Phù hợp chơi hai người, có ý vị đánh yêu mắng thương, chơi sẽ rất buồn cười.

Lý Duy Sâm tiến đến chỗ của tôi, cùng Tiểu Xuyên hai người làm trò hề chọc cười, nháo đến nỗi khiến tất cả những người có mặt ở đó đều cười ầm, người duy nhất có thể nhịn không cười chính là tôi. Bọn họ cười xong tôi lại kể thêm một vài câu chuyện cười, khiến không khí bên bàn tiệc lên đến cao trào, Tiểu Xuyên ôm bụng cười không thở ra hơi hỏi tôi: “Sao mà mà..... nhịn được..... không cười?”

“..... không nghĩ đến cái gì cả, thì sẽ nhịn được thôi.”

“Lợi hại! Tao muốn học, trở lại trường học tao sẽ đi trêu chúng nó!”

Rượu uống được một nửa đã là buổi tối, Lý Duy Sâm đưa hần bạn gái về nhà, chúng tôi để hần đi trước, những người còn lại vẫn tiếp tục uống. Tiểu Xuyên không kiên trì đến cuối cùng không được, bạn gái của hần cũng chưa nói gì cả, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn tôi. Tôi đương nhiên hiểu được ý của cô, không nói không rằng đỡ cho Tiểu Xuyên một ít, cứ để mặc hần vui vẻ, tu rượu thả phanh cái kiểu này không được.

Đến lúc tan tiệc, cũng may Tiểu Xuyên còn không quá say, vui vẻ cùng bạn gái gọi xe về nhà. Tôi uống không ít nhưng không biết làm sao lại không say nổi, sau khi từ biệt anh em còn có thể tỉnh táo kêu xe. Ngoại trừ bị đau đầu, rượu này không có chút xú tác dụng, tôi nửa nằm trên ghế xe taxi hãy còn cảm thấy thật châm chọc, sự thật cũng thật hài hước, vẫn còn có lúc muốn say mà không thể say nổi.

Trở lại sân nhà, trước cửa nhà một mảnh tối đen, cái bóng đèn chết tiệt kia lại hỏng rồi, tôi đứng ở cửa sờ soạng một lúc lâu cũng không tìm thấy cái bật lửa vốn nên ở trong túi quần, không biết có phải để quên ở nhà hàng rồi hay không.

Không còn cách nào khác, tôi đành tìm cái chìa khóa, lúc tay vừa chạm được cái vòng chìa khóa đột nhiên có người ôm lấy từ sau lưng, ngay sau đó miệng cũng bị bưng kín, tôi dùng hết khí lực giãy giụa nhưng bởi vì tư thế không đúng mà mất đi hiệu lực.

“..... Đừng nhúc nhích, là tao.”

Giọng nói quen thuộc khiến tôi ngừng giãy ra, tay hần cũng buông xuống, sau khi định thần lại tôi tức giận mắng hần: “Mày làm cái gì thế? Tao còn tưởng có cướp!”

“Ha ha, đùa mà chơi một tí thôi mà, đừng nóng giận nữa.”

Vừa nghe đến chữ « chơi », tôi lại không thể tự khống chế nhớ tới hết thấy. Trước mặt mọi người tôi không thể thất thố, nhưng hiện tại tôi không muốn dây vào hần, người này đã có bạn gái..... Thậm chí còn có cả bạn trai.

“Mày đi đi, tao uống quá nhiều rượu không muốn để ý đến ai cả.”

Vừa nói tôi vừa đưa tay thò vào túi, nhưng tay hắn cũng đưa vào theo: “Uống quá nhiều rượu? Tao giúp mày lấy cái chìa khóa mở cửa.....”

Trong bóng đêm tay hắn lướt qua nơi đó của tôi, chà sát bộ vị gần đùi, nếu là trước kia tôi nhất định sẽ mặt đỏ tim đập, nhưng lúc này tôi chỉ thấy đùa cợt bi ai — thân thể dường như đã hoại tử, không có một chút hưng phấn sinh lý, bản thân quả thật không bình thường rồi, đây không phải rõ ràng là người mà mày yêu đó sao?

“Bỏ tay ra, Lý Duy Sâm.”

“..... Mày sao thế? Tao còn đặc biệt chờ mày, thật sự là.....” Giọng điệu bình tĩnh của tôi khiến cho hắn ngạc nhiên, ngoan ngoãn bỏ ma trảo kia ra, tôi tự mình lấy chìa khóa ra tra vào ổ, rốt cục cũng mở được cái cửa chết tiệt kia.

Tôi không ngờ được chân trước vừa vào đến cửa, hắn từ sau lưng đã chen vào, đóng cửa, bật đèn, cởi áo khoác, ngồi trên sofa..... Tay chân suýt nữa làm cho tôi hoa cả mắt. Không chỉ có như thế..... Hắn thừa dịp tôi đang sững sờ kéo tôi lên sofa, hai tay lập tức vào đề.

“Mày..... Mau dừng tay! Cút đi!” tôi phản ứng lại tát thẳng vào mặt hắn một cái, tuy rằng không mạnh lắm, nhưng vẫn rất chất chúa, trên mặt hắn rõ ràng hiện ra dấu bàn tay.

Hắn ôm mặt hung hăng nhìn thẳng tôi vài phút, tôi cảm thấy giống như tôi phải nói “Xin lỗi” với hắn, nhưng đang chuẩn bị mở miệng hắn đã túm lấy cổ áo tôi: “Được lắm, mày đánh tao? Tao hôm nay sẽ không cho mày được ngủ!”

Kế tiếp, là những động tác cực kỳ lỗ mãng thô tục, tôi thà để hắn đánh một trận cũng vẫn tốt hơn là bị hắn sửa trị như vậy, đầu đầu lại thêm tâm tình hỗn loạn khiến cho sự giãy giụa của tôi dường như chỉ có lệ, hắn cũng không phí nhiều công sức.

Trong lúc hết lần này đến lần khác hắn nói bên tai “Thật gọi cảm”, cơ thể của tôi bị hắn bừa bãi đùa nghịch, sau đó tôi mặc kệ không muốn mệt mỏi chống cự nữa, ý nghĩ trong đầu hết sức kỳ quái: Để hắn làm xong lần này, coi như để vài năm lưu luyến kia, khoảng thời gian bản thân đã từng chân thành yêu người này trôi đi.

Cho nên, tôi vẫn mở to mắt nhìn hắn, vô luận hắn đang làm ra việc khiến tôi khó chịu như thế nào, nơi vẫn còn chưa khỏi hắn kia hoàn toàn rộng mở tiếp đón sự xâm nhập của hắn, lần này làm tôi trơn rất tốt nhưng vẫn khiến tôi đau đến rơi nước mắt, trong đầu tôi không ngừng thoáng hiện lên hai chữ “Cuối cùng”, tôi biết không nên làm ra việc nữ tính hóa như vậy, nhưng thật sự nhịn không được.

Lúc hắn thấy tôi khóc quả thực bị dọa, hỏi: “Có phải rất đau hay không?”

“..... Rất đau, rất đau Cũng không thể..... Ôm tao làm được hay sao?”

“..... Đương nhiên là được.....”

Hắn cúi xuống người kề sát vào lòng tôi, tôi vươn hai tay ôm chặt lấy hắn. Nước mắt chậm rãi chảy đến khóe môi, mặn, lần đầu tiên bản thân biết được vị của lệ là như thế.

“..... Bộ dạng khóc của mày, thật rất..... rất gọi cảm, quả thực làm cho người ta chịu không nổi, nếu mày là con gái tao liền chết rồi.....”

Hắn vừa liếm nước mắt của tôi, vừa khàn khàn nói ra những lời này, tần suất luật động trở nên kịch liệt dị thường, đau đớn vô văn làm cho bản thân không tự giác bám chặt lấy lưng hắn.

Có lẽ nước mắt cùng cảm nhận sâu sắc đều là chất xúc tác của tình dục, tiếng hắn thở dốc càng lúc càng lớn..... Sau vài cái va chạm hung mãnh mất đi tiết tấu, hắn rên rỉ tê liệt ngã xuống trên người tôi, da thịt đầy mồ hôi phỉn ra một màu hơi hơi đỏ, hơn nữa còn kéo dài đến toàn thân, bộ vị giao tiếp giữa hai người qua hơn mười giây vẫn đang liên tục chấn động — lúc này đây hắn hoàn toàn đạt tới cao trào. Theo hắn nói, đây là cao trào từ lúc chào đời tới nay chưa từng có của hắn.

Có thể là vừa rồi khoái cảm quá mức mãnh liệt, hắn mệt vẫn không nhúc nhích nằm thật lâu, đến lúc tôi có thể đứng dậy, hắn vẫn đang ngủ. Tôi tư thế ngu ngu cầm chân đắp lại giúp hắn, còn ngồi xổm trên sofa

pha bên cạnh nhìn hắn trong chốc lát, trong đầu đột nhiên có một ý niệm điên cuồng: Giết hắn.

Giết hắn, sẽ không cần phải thống khổ nữa, cái gì cũng sẽ biến mất sạch sẽ, ăn một viên đạn, sau đó hoàn toàn chấm dứt cuộc đời này, chắc hắn còn vui vẻ hơn là sống.

Nhưng ý niệm trong đầu này chẳng qua chỉ chọt lóe trong chốc lát, giây tiếp theo tôi liền cười khổ mắng chính mình “Mày điên rồi”, sau đó tiếp tục tư thế khó coi đi vào phòng tắm tắm rửa.

Ngày hôm sau hắn tỉnh lại trên sô pha, tôi rất lạnh tính mở miệng với hắn:

“..... Coi như tao xin mày, về sau đừng làm thế với tao nữa.”

“..... Mày hối hận? Không muốn chơi thế này?”

“..... Đúng vậy.”

“..... Hừ..... Được, tao đồng ý, về sau chúng ta chỉ làm bạn bè.”

“..... Cảm ơn.”

Nghe khẩu khí quyết tuyệt đó của tôi hắn cười lạnh đồng ý, không có một chút đáng vẻ vô lại tối hôm qua, tôi nghĩ lòng tự tôn của hắn cũng có chút tác dụng rồi.

Không còn gì tốt hơn là cứ chấm dứt như vậy, tự tôn của chúng ta đều có thể được bảo toàn.

Tình yêu của bản thân hoàn toàn chỉ là một trò khôi hài, buồn cười lại thật đáng buồn, nếu cứ tiếp tục dây dưa tôi sẽ không thể làm bạn bè của hắn nữa. Tôi dù sao còn chưa chút đường sống cho cả hai, đặc biệt là ở trước mặt Tiểu Xuyên.

Những đêm khuya trống vắng đó, tôi chỉ để cho mình, chẳng liên quan đến bất kỳ ai nữa. Tôi vốn tuyệt tình, cho dù là đối với những người đã sinh ra tôi; cho dù là đối với chính bản thân mình.

5. Chương 5

“..... Ai, nó lại đi rồi, lần sau gặp có lẽ phải đợi đến khi xuất ngũ mất?”

“..... Ừ.”

“Mày sao thế? Tinh thần kém như vậy?”

“..... Không có việc gì, đưa vai cho tao mượn dựa một chút.”

“..... Nga.....”

“..... Tao mệt mỏi quá.”

Trong hơn mười ngày ngắn ngủi, tình cảm giữa Lý Duy Sâm và bạn gái đột nhiên tiến rất nhanh, mỗi lần hội họp tôi đều nhận ra bọn họ càng ngày càng thân mật. Hai bàn tay quăn quít nắm chặt ở dưới bàn của họ, mày đưa mắt liếc khi nói chuyện cần lơ tai..... Cô gái ngọt ngào tươi cười hồn nhiên như vậy, cô đang sống trong một thế giới mộng ảo. Mỗi lần trên tay cô đều cầm một nhành hoa hồng tươi tắn, màu sắc thắm sẫm càng làm tăng thêm vẻ đẹp của khuôn mặt ấy, Lý Duy Sâm từ trước cũng rất giỏi trong việc dùng hoa lấy lòng người đẹp.

Hắn không chỉ một lần mặt mày hớn hở khoe với chúng tôi: “Bạn gái của tao xinh đẹp nhất, đúng không?”

Mà tôi ngồi ở một bên mỉm cười, cũng cùng gật đầu với các anh em, chỉ là tôi không đành lòng nhìn khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc của cô. Kỳ thật khi đó cô rất động lòng người, tôi lại chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện trong lòng: “Chỉ mong hắn đối với cô là thật.”

Bản thân vốn hết sức giả nhân giả nghĩa, chắc rằng tôi cũng chẳng có tư cách mà nghi ngờ tình cảm giữa bọn họ? Càng không có tư cách giả bộ cao thượng vĩ đại mà tỏ ra thương hại, tôi mới là một kẻ thất bại nhất, hèn mọn nhất ở đây, tôi không thể làm một kẻ phá hoại giữa bọn họ, vì thế làm đồng phạm của hắn, cùng nhau lừa gạt cô bé hoàn toàn không biết gì kia. Bất quá, có lẽ..... Cứ như vậy tình yêu được những lời nói dối tô màu mới có thể mỹ mãn như thơ.

Vẫn là một người bạn của hắn, nhưng rốt cuộc không thể quay trở lại như hồi trung học được nữa, giống như ngày đó trên bàn cơm, trong cuộc vui đùa xuất hiện một loại ảo giác. Ngôn ngữ động tác tất cả đều không thay đổi, nhưng cũng chỉ còn vẻ ngoài ôn hòa như thế, trong trái tim chúng ta, đã là muôn vàn xa cách.

Tôi từng nghĩ không biết làm như thế nào để quên hắn, nhưng đây là một việc vĩnh viễn không thể làm được, mỗi một mảnh ký ức đã từng yêu hắn đều tồn tại rất rõ rệt, trừ phi tôi có thể như nhân vật chính trong tiểu thuyết lúc nào cũng có thể “mất trí nhớ có lựa chọn”, cái loại hạnh phúc này quá hảo huyền rồi, tôi không đợi được cái sự ngoài ý muốn hợp thời ấy.

Cho nên, tôi muốn tiêu tan một cách thực sự, thanh tỉnh xem xét hết tất cả những điều đáng hận đáng căm của hắn, để hoàn toàn thất vọng để hoàn toàn bình thản, đột ngột tỉnh lại từ cơn đau thấu tim, cười nhạo tình cảm đã từng ôm ấp thời niên thiếu. Trong những tiểu thuyết đã từng đọc qua, nhân vật tôi thích nhất chính là A Phi*, bởi vì tôi hy vọng có một ngày có thể giống anh ta “Đột nhiên nghĩ thông suốt”, đồng thời sẽ đẩy hoang mang chất vấn chính mình: lúc trước mình sao lại có thể thích cái loại người này chứ?

* A Phi (): có thể chỉ tên một nhân vật nào đó, hoặc có thể là một danh từ chung chỉ lớp thanh niên sống phóng túng, bốc đồng trong xã hội Trung Hoa. Đạo diễn Vương Gia Vệ năm 1990 đã có một bộ phim « A Phi chính truyện ». Trong phim không hề có nhân vật vào tên A Phi, thật ra A Phi ở đây được dùng như một danh từ chung chỉ lớp thanh niên sống phóng túng, bốc đồng trong xã hội hiện thời. Hoàn cảnh trong truyện cũng đã là sau khi bộ phim này được phát hành.

Hy vọng này trở thành lý tưởng tối cao của tôi, trên lý luận hoàn toàn có thể làm, đồng thời thực tiễn của tôi cũng rất đúng chỗ, tôi lần lượt hồi tưởng hấn đã đối nhân xử thế như thế nào, lừa gạt bạn gái của chính mình ra làm sao, chi tiết đã xảy ra trong hai đêm đó bị tôi lặp đi lặp lại. Mỗi một lần nhớ đến, đều gần như hít thở không thông, cũng phân tích rõ ràng hơn rằng hấn đối với mình chỉ có dục niệm – phê cần điên cuồng không thể gọi là hôn, sáp nhập thô bạo mà không lưu tình chút nào, ngoài hai chữ “Gợi cảm” không ngoại lệ, sau khi phát tiết lại vùi đầu ngủ như chết..... Làm sao có thể tìm được một chút ôn tồn hay quý trọng? Tôi đối với hấn chỉ là một phương tiện thỏa mãn tình dục, không hơn, không hơn..... Thậm chí thời khắc buông tha tôi cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt, khinh thường, lãnh khốc, tùy tiện, giống hệt như vứt bỏ một món đồ chơi không biết nghe lời.

Hấn đã không còn là Lý Duy Sâm tôi đã từng yêu, chỉ là một khuôn mặt giống với trước kia, hấn đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác rồi, tôi có cái gì không thể buông bỏ được cơ chứ? Tôi còn có lý do gì để tiếp tục cố chấp? Tôi chất vấn bản thân vô số lần, lại vẫn nhớ rõ những buổi hoàng hôn hấn và tôi cùng nhảy bên nhau, tay hấn vòng qua thắt lưng tôi, trong căn phòng được hoàng hôn bao phủ chậm rãi chuyển động, lướt đi trong giai điệu tôi nghe được nhịp tim hấn đập, cảm giác thấy dường như niềm hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi mãi.

Hấn thay đổi, lại vẫn giữ lại rất nhiều thói quen trước kia, câu cửa miệng của hấn, động tác nho nhỏ của hấn, màu hấn thích, đồ ăn vật hấn ưa..... Tại sao không thể thay đổi cả đi? Toàn bộ đổi thành một người xa lạ mà tôi không biết? Nếu là như vậy, tôi có thể quay đầu, có thể xa lạ, thậm chí có thể đối xử với hấn càng thô bạo hơn, cho dù là cưỡng gian cũng chẳng sao, đến tận khi chán ghét thân thể hấn mới thôi. Tôi trong người cũng có một chút máu tình dục bạo lực, nhất là đối với con trai đáng người khác, điều này từ lúc trung học tôi đã phát hiện, mà hiện tại tôi sẽ không vì thế mà cảm thấy tội lỗi.

Tình yêu là sự trói buộc kinh khủng đến thế nào, nó áp chế dục vọng chân chính của tôi, trước mặt hấn tôi không dám hơi có chủ động, tôi sợ hãi bản chất của chính mình sẽ làm hấn chán ghét, oán hận, tôi vẫn đều buộc bản thân nhận nhận tất cả những gì hấn làm, bởi vì tôi yêu, mà hấn vô cùng dễ dàng đem tình yêu của tôi biến thành một chữ: TIỆN.

Việc đáng xấu hổ nhất chính là nghe lén động tĩnh trong phòng của hấn cùng bạn gái, thế nhưng tôi cũng đã làm, ngay tại lần hội họp tất cả mọi người tại nhà Tiểu Xuyên đó.

Ngày đó chúng tôi dự định chơi ở nhà Tiểu Xuyên suốt cả ngày, thừa dịp người nhà hấn ra ngoài làm việc. Chúng tôi đều chơi ở trong phòng khách, chỉ có Lý Duy Sâm cùng bạn gái hấn là trốn vào phòng của Tiểu Xuyên, đang làm gì tự nhiên không cần nói cũng biết, tôi lại dựa vào việc đi WC tranh thủ nghe lén thật lâu.

Lời ngon tiếng ngọt của hấn từ cửa phòng truyền đến tai tôi, cô gái kia then thùng nói “Đừng”, tiếng thở dốc quen thuộc kéo dài, về mặt lúc này của hấn tôi so với ai khác đều rõ ràng hơn cả, hấn hết lần này đến lần khác chỉ là nói mấy câu thế này — “Em gợi cảm thật”, “Anh chịu không nổi ”, thật sự là vụng về hết mức, giống hệt những gì nói với tôi không khác gì, tôi cần môi dưới đến mức sắp xuất huyết đồng thời cư

nhiên có điểm muốn cười.

Sau đó có lẽ hấn làm động tác gì đó quá đáng, khiến cho cô gái khóc, hấn ảo não thở dài sau lại bắt đầu vỗ về, tôi nghe thế mới hiểu được hấn tìm tôi “chơi” còn vì một nguyên nhân khác — hấn cùng bạn gái còn dừng lại ở giai đoạn hai.

Tàn khốc? Buồn cười? Hay là bi thảm? Tôi rất cuộc chỉ là một loại hàng thay thế, một nửa thay thế bạn gái hấn; một nửa bổ khuyết sự tiếc nuối của hấn với “bạn trai” trước kia..... Khuôn mặt này của tôi thật không hiểu là may mắn hay là đáng hận, nếu không hấn căn bản sẽ không nghĩ đến việc động vào tôi.

Hấn nói vài câu hay ho lại có thể trêu cho cô gái nở nụ cười, tôi cũng im ắng rời khỏi cánh cửa kia, khi trở lại phòng khách Tiểu Xuyên hỏi tôi: “Có nghe được cái gì không nên nghe hay không?”

“..... Ha ha, đương nhiên là có, thiếu nhi không nên biết, mày sang bên kia đứng đi!”

“..... Mày lại tổn hại tao! Tao không tha cho mày!”

Ngày Lý Duy Sâm đi chúng tôi một đám người đi tiễn, hấn với bạn gái cách cửa kính xe ôm hôn thật lâu, cô gái đó khóc lóc tỉ tê, ngay cả phần son trên mặt cũng lấm lem, xem ra thật sự yêu hấn, hơn nữa còn yêu rất nhiều.

Chúng tôi đứng rất xa, không quấy rầy bọn họ lãng mạn hôn từ biệt, điều thuốc trên tay tôi hút đến một nửa bọn họ mới hôn xong, đại khái chắc là hơn bốn phút. Tiểu Xuyên còn nhìn đồng hồ tính giờ, vừa xem vừa liú lười: “Má của tôi ơi, phá kỷ lục rồi”

Tôi hỏi hấn “Kỷ lục của mày là bao nhiêu”, hấn nhìn tôi liếc mắt một cái, mặt đột nhiên đỏ lên, tôi lập tức nhận thấy được mình vừa phạm một sai lầm lớn, kỷ lục của hấn..... có thể chính là lần đó cùng với tôi. Để cứu chữa, tôi mau mau chuyển hướng đề tài, nói rất nhiều chuyện phiếm vô nghĩa, thật vất vả mới đợi cho sắc mặt hấn khôi phục bình thường mới cùng rời đi. (Bụi : không hiểu vào giây phút như thế sao pé Xuyên nhà ta vẫn có tâm trạng tính giờ nhỉ ? :-S)

Từ đó về sau có một ngày tôi đang ở trong nhà uống rượu một mình, Tiểu Xuyên đến tìm tôi, thấy một đồng lớn vỡ bìa với tàn thuốc thì hoảng sợ: “Cao Úc, mày không làm sao đấy chứ? Sao lại suy sút thế này?”

Đầu óc mông lung, tôi lặng lẽ cười một phen kéo hấn qua: “..... Tao hôm nay rất vui, hai huynh đệ chúng ta hảo hảo tâm sự.....”

“Mày trông thế nào cũng không giống đang rất vui.....”

“Dừng nói đầu đầu, tao một chút cũng không có.....”

Ngày đó chúng tôi nói rất nhiều chuyện, thế nhưng tôi đều nhớ không rõ ràng, trong lúc nói chuyện Tiểu Xuyên dường như vẫn nhìn mặt tôi, còn sờ soạng trán tôi đo nhiệt độ. Tôi nói tôi không bệnh, hắn còn nói cả đồng hồ nào là “Chú ý thân thể” linh tinh, khiến tôi bực bội đứng lên mắng hắn vài câu, đó là mắng thật.

Đây là lần đầu tiên tôi mắng hắn thật, Tiểu Xuyên ủy khuất cúi đầu không cãi lại, nhưng lúc tôi kéo hắn thấy trong mắt hắn ươn ướt, tôi hối hận vô cùng, chỉ biết gỡ vài món võ an ủi về không học được bao nhiêu, không bao lâu Tiểu Xuyên lại hết sức vui vẻ tiếp tục nói chuyện phiếm.

Khi đó tôi thật sự rất có cảm giác tội lỗi, tôi không nên tức giận với Tiểu Xuyên, hắn đối tôi cho tới bây giờ đều là tốt không chỗ chê, cho dù ngày đó hôn cũng ôn nhu khiến người khác không thể kháng cự, lúc này tôi lại không đầu không đuôi mắng hắn, hắn căn bản không để trong lòng, tất cả những điều này làm cho tôi cảm thấy chính mình thật sự rất đáng chết, Tiểu Xuyên là bằng hữu rất đáng để tôi trân trọng cả đời.

Tán gẫu đến tán gẫu đi, đề tài thực tự nhiên chuyển tới Lý Duy Sâm, hắn đi Tiểu Xuyên rất luyến tiếc, nhưng vừa nói đến Lý Duy Sâm tôi lại không nói nữa, Tiểu Xuyên lại lần nữa lo lắng.

Bỏ qua sự quan tâm quá mức của Tiểu Xuyên, tôi đột nhiên cảm động lòng tốt của hắn đối với tôi, vô thức muốn bại lộ ra sự yếu đuối của bản thân. Tôi tựa vào vai Tiểu Xuyên, cúi đầu nói ra tâm tình chân thật nhất của mình, tao mệt mỏi quá.

Trong chốc lát kia Tiểu Xuyên im lặng, không có phát ra thanh âm gì, tay hắn xuyên qua tóc của tôi còn trượt đến lưng, tôi tùy tiện thả lỏng thân thể nằm xuống. Hô hấp cùng nhiệt độ cơ thể của hắn rất rõ ràng, không quá nhanh cũng không quá chậm, không quá cao cũng tuyệt không tính là thấp.

Buổi chiều đó, chúng tôi tựa vào nhau cùng tiến nhập mộng đẹp, lúc tỉnh lại khi đã là hơn bảy giờ tối.

Chúng tôi mỉm cười với nhau đứng dậy, Tiểu Xuyên cố chấp không làm một chút bữa tối cho tôi ăn không được, đồ ăn bưng lên hoàn toàn vô cùng thê thảm không dám nhìn, hương vị lại kém vô cùng, tôi cau mày ăn xong bữa, cũng không nỡ buông lời trừng phạt: “Tiểu Xuyên a, nếu mày là con gái, ai dám lấy mày người đó đoán mệnh!”

Tiểu Xuyên không biết vì cái gì mặt lại đỏ: “Dù sao..... cũng không phải mày!”

Sau Tết, Tiểu Xuyên và bạn gái cùng nhau lên đường, tôi là người duy nhất đi tiễn, bởi vì Tiểu Xuyên không nói cho những người khác thời gian cụ thể.

Trước mặt bạn gái, hắn nhìn tôi thật lâu có vẻ muốn nói gì đó lại thôi, trong ánh mắt hơi có gì đó ái muội không rõ. Đương nhiên, tôi chỉ có thể nhắc hắn chăm chỉ học tập, đối tốt với bạn gái một chút, quay qua bạn gái hắn: “Nếu hắn không nghe thì lời cứ mạnh tay vào, đừng để hắn ra ngoài gây sự đấy!”

Những lời này của tôi khiến cho Tiểu Xuyên tận đến lúc xe đã mở cửa rồi còn oa oa kêu to: “..... Cao Úc! Mày hơi quá đáng rồi đó! Tao đâu còn là thằng nhãi ranh nữa!”

Không còn là nhãi ranh? A, hẳn chỉ có tuổi cùng vẻ ngoài là trưởng thành, những cái khác thì vẫn dừng lại ở khoảng thời gian đẹp đẽ của thời trung học kia, tôi vì thế vui sướng cũng vì thế cảm khái, hẳn ngoại trừ là bằng hữu cả đời của tôi, còn là người tôi muốn bảo vệ, sự hồn nhiên của hẳn tôi vĩnh viễn cũng không mong muốn làm vấy bẩn, làm tổn hại. Nếu dùng cách nói buồn nôn một chút, tôi nghĩ tôi yêu hẳn, chẳng qua kiểu yêu này rất đơn giản, rất ấm áp, không có giày vò cũng không có ưu sầu, càng không liên quan đến dục vọng.

Tháng 5 năm 1996, bố tôi tái hôn, đây là đại hỷ sự mấy năm gần đây gia đình tôi mới có, trước ngày kết hôn bố và tôi đã tâm tình thật nhiều.

Ngoại trừ tán thành ra, tôi không có ý kiến gì khác, phương diện chủ yếu chúng tôi bàn là về vấn đề nơi ở. Dĩ ấy cũng có chỗ ở của mình, muốn cùng bố sống cuộc sống riêng của hai người, lúc ông mở miệng nói với tôi hơi có chút áy náy, nói rằng hai năm nay đã để tôi sống một mình suốt đã không tốt lắm rồi vậy mà bây giờ lại..... tôi thực tự nhiên nói với ông rằng mình đã quen với cuộc sống bây giờ rồi, nếu lại theo chân bọn họ ở chung có lẽ sẽ chỉ thêm phiền toái, bố cảm động nói rằng tôi “hiểu chuyện”, tôi lại thực sự có chút ngượng ngùng – thuận tiện cho hai người họ cũng chỉ là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác xuất phát từ sự ích kỷ của tôi, tôi hy vọng giữ lại cho mình một khoảng trời tự do.

Trong phòng của tôi cất giấu một số đồ vật không thể để người khác, nhất là không thể để bố phát hiện ra, ví dụ như ảnh đàn ông đẹp trai vạm vỡ, vài tiểu thuyết hoặc đĩa phim đồng tính, mấy bài văn linh tinh vớ vẩn tôi tự viết..... Nếu như ngày nào đó không cẩn thận bị bố nhìn thấy, tôi làm thế nào có thể giải thích loại sở thích “kỳ quái” này?

Tôi thà chỉ được thỉnh thoảng mới gặp mặt bố, tình cảm giữa phụ tử cũng sẽ không bởi vậy mà bị ảnh hưởng, ông vĩnh viễn là bố của tôi, đây là huyết thống không thể bàn cãi, khoảng cách gần như không thành vấn đề, hơn là chúng tôi miễn cưỡng cùng sống với nhau.

Việc nối dõi tông đường lúc này tôi đại khái là không được rồi, cho nên tôi thật sự rất hy vọng dĩ ấy có thể sinh con trai cho bố, bố chẳng qua cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, dĩ cũng mới đầu ba mươi, trong lòng dĩ có lẽ cũng rất muốn cho tôi thêm một đứa em trai nhỉ? Xuất phát của tôi mặc dù có hơn một nửa là ích kỷ nhỏ nhen như vậy, nhưng tổng thể mà nói cũng là mục đích chung, trong ngày tân hôn của hai người tôi dùng nhỏ giọng chúc mừng bọn họ “Sớm sinh quý tử”, dĩ đỏ mặt mỉm cười, bố vẻ xấu hổ đầy trên mặt, nhưng vẫn nhìn ra được ông kỳ thật rất hạnh phúc.

Có lẽ là bởi vì đoạn thời gian kia tâm tình sáng sủa hơn một chút, bệnh mắt ngủ của tôi cũng giảm bớt, dồn tâm tư vào học tập cũng là một phương pháp khôi phục tuy cũ nhưng hiệu quả, tôi liên tiếp dùng những thứ đó để đè nén bản thân mình, thế nhưng..... Hiệu quả vẫn chỉ như muối bỏ biển.

Lại nhận được điện thoại của Lý Duy Sâm, tôi vẫn đang cười cùng hẳn nói chuyện phiếm, hẳn ở đầu kia điện thoại cũng vẫn như trước trước, chẳng qua chúng tôi đều không đề cập đến điều gì ái muội, dường như tất thấy những điều này căn bản chưa bao giờ phát sinh.

Gần ngay cạnh bên hay cách xa vạn dặm cũng chỉ tại trong lòng, chúng tôi cười cười nháo nháo duy trì rất tốt, có lẽ hẳn đối với tôi quả thật đã trở lại hình thức cư xử giữa những “bằng hữu”, bởi vì hẳn vốn không để tâm. Nắm lấy dễ dàng, vứt bỏ cũng thoải mái vậy thôi, thoát nhìn tôi cũng có thể dễ dàng làm được, có lẽ tôi trong mắt hẳn chính là như vậy nhỉ, cũng chẳng khác gì hẳn, sau khi chơi đùa đều tan thành mây

khỏi, chẳng qua chỉ là một trò chơi hơi quá đáng giữa bằng hữu mà thôi.

Mỗi lần buông điện thoại, lời tôi nói đều không có một chút quyền uy, thản nhiên một tiếng “Tao gác đây” là có thể chấm dứt, có điều sau đó tôi sẽ ngồi ngơ ngẩn trong chốc lát, ánh mắt trống rỗng đầu óc cũng trống rỗng, không nghĩ được điều gì thực tế, mỗi lần như thế đều ngồi đến mấy chục phút.

Yêu, là chuyện của một mình tôi, bất luận ai bên cạnh rồi đi tôi cũng sẽ không níu giữ, tôi chỉ buông bỏ không tranh đoạt giành giật, bởi vì tôi tin sự thật sẽ không bởi vì tôi mà thay đổi điều gì. Tự tôn là thứ hoàn toàn vô dụng, nhưng lại điều quan trọng nhất đối với tôi, dưới đôi cánh của nó tôi mới có thể diễn xuất một vẻ lạnh lùng thật hoàn hảo.

Tôi chính là một con người méo mó như vậy – từ trước tới nay vẫn thế, năm năm trước cho tới bây giờ còn có tương lai, tôi quyết sẽ không giả vờ thâm tình giả dạng đàn bà con gái bị ruồng rẫy thì một khúc hai nháo ba thất cổ, đến cuối cùng chỉ chừa một chút thương hại một đồng ác cảm giống như một vở kịch tình ái nực cười, như vậy..... mới thực sự làm cho tôi chịu không nổi.

Cho nên, tôi hẳn là cái loại phiền toái dễ dàng giải quyết nhất, vô luận đối với mẹ hay là Lý Duy Sâm mà nói, ngay cả giải thích cùng khuyên nhủ đều có thể lược bỏ, một cái xoay người có thể phủi hoàn toàn, sự lạnh lùng hay bình thản của tôi khiến cho “áy náy” cái loại cảm xúc này cũng thành dư thừa — tuyệt tình nguyên bản là tôi, các người cần gì thương tâm khổ não?

Tôi biến thái, không hoàn toàn bởi vì khuynh hướng tính dục của tôi, mà còn do tâm tình cổ quái lại cô đơn, cho dù tôi cũng tự mình biết bản thân không ốm mà rên. Tốt nhất bố vĩnh viễn cũng không nên thấy khía cạnh tâm lý u ám này của tôi, Tiểu Xuyên cũng vậy, tôi như thế không chỉ có thể làm tổn thương đến bản thân mà còn có thể làm tổn thương những người khác – những người thật sự đối tốt với tôi.

Ngoại trừ không thể để bố được ôm hôn tử, tôi cũng sẽ tận lực làm một đứa con hiếu thuận; ngoại trừ không thể cùng Tiểu Xuyên có quan hệ trên mức bạn bè, tôi cũng sẽ trở thành một người bạn thấu hiểu, biết cảm thông nhất của hắn, về phần Lý Duy Sâm, cũng làm bạn bè suốt đời, tôi sẽ làm được, hơn nữa còn có thể làm rất tốt, chẳng qua cũng chỉ là cái vỏ bọc ngụy trang trước mặt mọi người mà thôi.

Người bố mới kết hôn mua cho một món quà mà tôi đã ước ao từ rất lâu, cuộc sống của tôi từ đó lại có thêm một người bạn thân thiết. Khi đó 586 vẫn rất đắt, nhưng bố một chút cũng không do dự, tôi biết ông sợ tôi cô đơn. Nói thật, tôi quả thật rất cần nó, lý do chân chính cũng rất khó nói — tôi muốn ở nhà lên mạng, tìm kiếm nơi tôi có thể nói ra bí mật nội tâm. Trong trường học mặc dù có thể dùng máy tính, nhưng tôi không dám sưu tầm những thông tin cấm kỵ này, nhiều nhất là nghe nhạc hoặc xem tin tức một chút.

Thời điểm đó, phí vào mạng rất cao, tôi không muốn tốn nhiều tiền của bố, luôn lợi dụng thời gian ngắn ngủi thoáng tiếp xúc một chút thí dụ những từ như “gay”, “đồng tính”, “homo”..., cũng rất ít nói chuyện cùng người khác, tôi có lẽ sợ quá gần gũi với cái vòng luẩn quẩn không lạnh mạnh này, để tránh bản thân mình trở thành cái xác phóng đảng, càng không thể vấn hồi.

Ngẫu nhiên có bạn trên mạng nói muốn gặp mặt tôi, tôi chưa từng đồng ý, tôi nói bề ngoài của tôi rất xấu xí, tuổi tác cũng lớn, người cao mét sáu, khiến người bạn mạng kia sợ tới mức nhượng bộ lui binh. A, vòng

luẩn quẩn này của chúng tôi kỳ thật cũng rất thực tế, điều bọn họ cảm thấy hứng thú nhất là dáng người diện mạo, cùng với cái đó to bao nhiêu, về phần phong độ nói năng, khí chất nội hàm..... thì cứ vất sang một bên đã, vẹn toàn đôi bên mới có thể nhắc đến chúng.

Tôi không phải không muốn cùng người khác làm tình, chẳng qua tôi cảm thấy bản thân khá không công bằng, không có chút tình cảm tôi tuyệt đối không thể nằm dưới thân người khác, chỉ ở trên lại có chút không hợp tình hợp lý, vạn nhất khuynh hướng bạo lực của tôi đúng lúc phát tác, vậy lại càng không được..... Cho nên quên hẳn đi là tốt hơn. Huống chi theo tôi thấy, lên giường cùng một người xa lạ cũng không thoải mái hơn so với tự an ủi là bao.

Phương thức liên lạc giữa Tiểu Xuyên và tôi lại nhiều hơn một dạng nữa, viết email. Hắn say mê tất cả những thứ gì mới lạ và thú vị, mỗi lần đều viết cả một đoạn dài những gì đã nhìn thấy nghe thấy trong ngày để làm tôi vui vẻ, hành văn trôi chảy, nhiệt tình cũng rất cao, tôi lần nào cũng viết mail trả lời lại, điện thoại thành ra càng ngày càng ít gọi.

Có lần Lý Duy Sâm gọi điện đến, oán giận nói lúc nào cũng thấy đường dây bận, tôi nói lên mạng mà, hắn lập tức cảm thấy rất hứng thú hỏi tôi là chuyện gì xảy ra thế, tôi nói một hai câu không thể nói rõ ràng được, hắn liền mè nheo rằng sau khi trở về tôi nhất định phải dạy cho hắn: “Hắc hắc, tao về sẽ đến tìm mày ngay đây! Nhưng đừng có chạy mất đấy nha!”

Lần gặp hắn sau đó, cũng là lúc tôi sắp đi làm. Thân là một sinh viên không mấy nổi bật ở trường, nơi tôi đến thực tập là một tòa soạn không thể nói là có tiếng. Đi theo một cái gọi là phóng viên giàu kinh nghiệm, ngày ngày làm chút việc linh tinh, thái độ nhần nhục chịu đựng của tôi khiến cho hắn vô cùng “hài lòng”, đồng thời ưng thuận hứa hẹn với tôi: “Tôi sẽ nói với chủ biên, cậu làm việc rất tốt, có thể ở lại đây làm được!”

Tôi không để tâm, dù sao cũng là một công việc ăn không no nhưng đói cũng không chết, lại có thể bớt được nỗi vất vả phải chạy ngược chạy xuôi xin xỏ các cơ quan. Nói đơn giản tôi cũng không có tham vọng gì đối với sự nghiệp của mình, làm cái gì cũng được, làm xong cái cần làm sao cho xứng với đồng lương mình nhận được là được.

Sau khi Lý Duy Sâm xuất ngũ người đầu tiên gặp chính là tôi, lúc ấy hắn vừa xuống xe, trong nhà lại không có người, bạn gái đi đón hắn không biết vì sao lại lỡ. Nhà ga cách nhà của tôi không xa, hắn liền đến thẳng nhà tôi, vừa khéo tôi cũng từ bên ngoài về.

Tôi nhìn thấy hắn vác một cái túi to đứng ngay trước cửa nhà mình, tóc vẫn ngắn ngun ngun, da đen hơn, thoạt nhìn rất mệt mỏi, mặc một bộ quần trang còn chưa kịp thay.

Tôi đi đến nói ba chữ: “Trở về rồi?”

Hắn đáp lại tôi một chữ: “Ừ.”

Không có sự sợ hãi kinh hoàng như trong tưởng tượng, cũng không có nụ cười mỉm vô hại đã được chuẩn bị tốt, tôi cứ lặng lẽ mặt vô biểu tình như vậy mở cửa cho hắn.

Sau khi vào nhà, hấn nằm trên sofa đuổi đuổi thất lưỡng: “..... Ngồi xe lâu như vậy chưa chớp mắt tí nào, thật sự là mệt chết.”

“Vậy ngủ đi.” Tôi đứng ở một bên, cách hấn xa hơi một chút — hấn lúc này không có những lời hay về mặt quá nhiệt tình, tôi cũng không cần giả bộ một vẻ mặt giống hấn để ứng phó.

“Thế nhưng..... Bụng đói quá, nhà mày có cái gì ăn được hay không?” Có thể bụng hấn thực sự rất đói, lúc nói những lời này cứ trông mong ngược mắt nhìn tôi, nếu là trước kia tôi khẳng định sẽ bật cười ngay lập tức, hơn nữa không thể không trêu hấn vài câu, có điều hiện tại tôi không có tâm trạng này.

“..... Mày chờ một lát.” Từ khi sống một mình tới nay, tôi thường ăn ở trường hoặc tự mình làm, đương nhiên tay nghề của tôi không thể nói là rất tuyệt, chỉ biết có hai loại: Chiên cơm, nấu mì tôm, chẳng qua trong cơm chiên hoặc mì bình thường đều có thêm một số thức ăn phụ khá phong phú: Trứng chim, thịt băm nhỏ cùng một ít rau dưa gì đó, bỏ chúng vào cùng nhau không chỉ là vì ăn ngon, mà chủ yếu là vì chỉ phải rửa một cái bát.

Hấn hai ba miếng liền thanh toán hết chỗ cơm tôi chiên cho, miệng còn khen không ngớt: “Ăn ngon thật, tay nghề của mày rất khá a!”

“Đó là bởi vì mày đói đó thôi.” Tôi thường thường thần nhiên giải thích, đột nhiên nghĩ đến tôi đối với hấn có lẽ cũng chỉ như một bát cơm này — đói bụng, cho nên ăn ngon, lúc ăn no rồi thì cái gì cũng không phải. Cũng giống như khẩu vị hút thuốc của hấn — không có tiền, cho nên có cái gì hút cái đó, tôi lại là loại người không có tiền liền thà không hút còn hơn.

Sau khi thu dọn bát đĩa, tôi để hấn ngủ một lúc, thế nhưng hấn nhét no bụng rồi tinh thần cũng phấn chấn lên, không xem máy tính của tôi không được.

Tôi mở máy ra dạy hấn những thao tác cơ bản, tốc độ giảng rất nhanh, hấn học có chút theo không kịp: “Cao Úc, gấp gấp như vậy làm gì, ngày tháng về sau còn lâu còn dài mà!”

“Tao muốn để mày nhanh học được, sau này vào các quán internet ở ngoài chơi.”

“..... Ý mày là gì? Sợ tao chơi máy tính của mày à?”

“Tao sắp đi làm rồi, có rất nhiều việc, sợ sau này không có thời gian dạy mày.”

“Mày..... Được rồi, tao đi! Mày làm việc của mày đi!”

Tôi sợ cái câu “Ngày tháng về sau còn lâu còn dài”, tôi muốn cố gắng càng ít ở cạnh hấn càng tốt, ở cùng các bạn bè khác nữa đương nhiên không có việc gì, thế nhưng hiện tại ở cạnh nhau thế này mệt chết đi, tôi đối với hấn vẫn chưa đạt tới mức vẫn đạm phong khinh.

Đơn giản mà nói tôi không muốn hận hấn, thậm nghĩ “Không yêu hấn”, đó mới là giải thoát đích thực, nhưng nếu hấn luôn lượn lờ một mình ở trước mắt tôi, vạn nhất ngày nào đó tôi hận hấn hoặc là bị những hành động từ trước của hấn mê hoặc, ngược lại sẽ lún càng sâu.

Tôi sợ tôi sẽ mềm lòng trước hấn, càng sợ sẽ mềm lòng với chính mình, trước những ảo tưởng tình yêu vẫn chưa chấm dứt đó.

Vì thế tôi ngữ khí đông cứng nói ra những lời này, hấn cũng rất cố khí quay đầu bước đi, đương nhiên cũng không quên mang theo cái ba lô to đằng kia theo. Động tác đóng sầm cửa của hấn loảng xoảng hữu lực, khiến cho cánh cửa cũng coi như bền chắc kia phát ra tiếng động đinh tai nhức óc.

Tôi ngồi lại đây, vẫn không biểu lộ gì, bắt đầu ngăn người trước cái biểu tượng “WIN95”.

Đợi đến lúc Tiểu Xuyên trở về, tôi đã bắt đầu đi làm, tuy rằng cũng không thanh nhàn nhưng cũng may không phải làm chân chạy vặt nữa, có việc thì bận đến tối mất tối mũi; không có việc thì có thể về nhà sớm. Ngày ngày đều viết bài, ngẫu nhiên thì đi phỏng vấn, dù sao ba tiếng đồng hồ sau khi không nhận bài viết mới cũng là thời gian của chính mình.

Gặp mặt Lý Duy Sâm không nhiều lắm, hấn vì chuyện lần đó cũng không quá để ý đến tôi, trước mặt bạn bè hấn chúng tôi thân thiết thật sự, không còn trong tầm mắt của mọi người hai bên liền không nói gì.

Đương nhiên, ngày ấy đi đón Tiểu Xuyên tất cả chúng tôi đều đi, hấn lần này cũng vẫn là cùng bạn gái trở về, hai người bọn họ đều là con một, trong nhà cũng đều gây áp lực “Thế nào cũng phải về nhà làm việc”, Tiểu Xuyên chỉ nói “Tao không ý kiến, dù sao cũng luyến tiếc chúng mày.”

Cơ quan hấn làm việc nhà cũng đã định sẵn, cùng bộ với bố. Tầm bằng kia của hấn căn bản chẳng liên quan gì đến tính chất công việc, hấn cũng không định làm trái ý bố mẹ, làm nhân viên công vụ là bước đầu tiên ông bố đã dọn sẵn ra cho hấn. Cá tính tên này kỳ thật không quá thích hợp theo chính trị, nhưng ai bảo ông bố lại là một người cứng con như trứng thế làm chi?

Thừa dịp vắng rảnh rồi, chưa phải đi làm chính thức, Tiểu Xuyên tận dụng tất cả thời gian cùng chúng tôi đi ăn chơi đàn đúm, những ngày này chúng tôi lần đến các chỗ ăn chơi, quán bar sàn nhảy trà thất cùng với vài trung tâm có vẻ náo nhiệt, vô luận nhả tục đều bị chúng tôi chơi hết sức thông thạo. Nhưng chúng tôi vẫn không ghét cái quán ăn nhỏ trước kia thường hay đi, thậm chí cảm thấy chỉ có chỗ đó mới là nơi tốt nhất, ông chủ cũng vẫn là ông bác trung niên trước đây, tên vài đứa chúng tôi ông bác vẫn có thể gọi ra rất rành mạch: “A, này không phải Tiểu Xuyên sao? Còn có mày, Cao Úc..... Cái tên tiểu tử đen thui kia chắc là Lý Duy Sâm rồi!”

“Trí nhớ bác tốt thật.....” Tiểu Xuyên cười hì hì cùng ông bác kể vai sát cánh: “Chúng cháu đều rất nhớ bác!”

“Ha ha, vì cái miệng lẻo mép này của mày, hôm nay bác đãi khách!”

“VẬY cảm ơn bác trước nhé! Có điều để lần sau đi, về sau chúng cháu nghèo túng Sẽ tìm bác xin bữa cơm này!”

“MÀY nếu nói như vậy..... Bữa cơm này bác là không có cơ hội mời rồi, chúng mày đều đã có tiền đồ cả rồi!”

Không khí giữa ba người dường như đang trở lại thời quá khứ, Tiểu Xuyên là đường tuyến giữa tôi và Lý Duy Sâm, gắn kết chặt chẽ ba chúng tôi lại với nhau, có rất nhiều lần Tiểu Xuyên cố ý không mang theo bạn gái, cũng không cho Lý Duy Sâm mang theo bạn gái mình, hẳn nói đây chỉ thuộc về chúng tôi “MAN’S TALK”. Quả thật, trong những cuộc nói chuyện trời cao biển rộng kia tôi cảm thấy rất vui vẻ, thậm chí tạm thời quên rất nhiều chuyện: Công tác, tính hướng, còn có một Lý Duy Sâm đã rất xa vời kia, ngồi ở trước mặt bọn họ chỉ là hai người bạn tốt, quen thuộc tự nhiên lại thân mật.

Nhưng chỉ cần Tiểu Xuyên không rảnh, Lý Duy Sâm sẽ không một mình tìm tôi, tôi làm việc, chơi máy tính hoặc là ngủ; hẳn bạn cái gì tôi không biết, rời khỏi sự ràng buộc là Tiểu Xuyên, chúng tôi gần như không khi nào cùng xuất hiện.

Mỗi lần trên bàn cơm hẳn nói hiện giờ đang bận tìm việc, đơn vị lúc xuất ngũ được phân đến, hẳn căn bản không muốn đi, tôi chết từ tế không chết đáp một câu ngang xương: “Hiện tại việc không phải dễ tìm, mày trước cứ chấp nhận đi làm đi.”

Sau khi hẳn nghe xong thật lâu không lên tiếng, đợi đến lúc Tiểu Xuyên đi WC mới trừng tôi một cái: “Tao biết..... Mày xem không thường tao, tao cũng không cầu cạnh mày cái gì!”

Lần này đến phiên tôi nói không lên lời, chỉ biết châm một điếu thuốc dờn tầm mắt, đồng thời ở trong lòng mắng bản thân mình thậm tệ: “Mày nói cái quỷ gì? Thật sự là nhiều chuyện!”

Sau khi trầm mặc vài phút, Tiểu Xuyên trở lại bàn, hỏi bọn tôi sau khi ăn cơm xong định đến chỗ nào chơi, Lý Duy Sâm tề mi lộng nhãn với hẳn cười quái dị: “Tao có việc rồi!”

Tiểu Xuyên cùng tôi quay ra nhìn nhau “bình tĩnh đại ngộ”: “Nga!..... Âm bụng tư dâm dục a!”

Lý Duy Sâm đi làm “việc” của hẳn, tôi và Tiểu Xuyên cùng nhau chơi bóng chày, uống chén cà phê, sau đó thì ai về nhà nấy.

Khoảng mười một giờ đêm đó, cổng nhà tôi bị đập thật ầm ỹ, tôi còn tưởng công việc có việc gì gấp vội vàng chạy ra mở cửa. Nhưng cửa vừa mở ra tôi liền ngậy ngẩn cả người: Tới tìm tôi lại là Lý Duy Sâm.

Hẳn cái gì cũng không nói, cứ như vậy nghiêng ngả lão đảo trực tiếp đi vào phòng của tôi, nhìn bộ dạng kia của hẳn chắc chắn là uống rượu rồi, nhưng lại quá lượng.

Tôi nghĩ nghĩ, rốt cục vẫn tiến lên đỡ hẳn: “..... Mày uống bao nhiêu? Sao lại thành ra như vậy?”

“..... Không bao nhiêu.....” Hấn giọng lè nhè trả lời, dùng sức túm tôi đến trước người: “..... Giường đâu?..... Giường ở đâu..... tao muốn ngủ.....”

Tôi vất vả lắm mới đem hấn nằm “an ổn” trên giường, hỏi hấn: “Có muốn nôn không?”

“..... Không muốn..... Có vẻ vẫn chịu được.....”

“Tao..... gọi bạn gái mày tới đón nhé.” tôi do dự một chút, cầm lấy điện thoại bên giường, cho dù đã rất khuya rồi, bắt bạn gái hấn ra ngoài không thích hợp lắm, nhưng không nghĩ ra được biện pháp xử lý nào khác với kẻ này.

Quả nhiên..... tay cầm điện thoại của tôi bị hấn bài khai: “..... Nhà cô ấy..... đóng cửa rồi”

“Vậy tao gọi Tiểu Xuyên đến.” tôi lại lần nữa bấm dây số quen thuộc kia trên điện thoại, dù sao cũng không thể để hấn một mình ở chỗ này.

“Mày mẹ nó buông tay!” Hấn cơ hồ là nhảy dựng lên mạnh mẽ đoạt lấy điện thoại đoạt, còn “phanh” một tiếng ném xuống chân giường: “Như vậy không thể gặp tao? Lão tử tao hôm nay không đi đó! Mày có thể làm gì chứ?”

Hấn say bí tỉ, ánh mắt thực hung mãnh, bộ dáng nhìn tôi hết sức giống cái loại trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả “Cừu nhân tương kiến, hai mắt đỏ rực.”

Tôi nhịn xuống buồn bực cùng tự giễu nói với mình: Hấn say, đừng so đo với hấn.

“Vậy mày ngủ đi, tao đi ra ngoài.” Tôi chậm chậm đứng lên, đặt điện thoại về đúng chỗ, chuẩn bị đến một gian phòng khác, nhắm mắt làm ngơ.

“Không được đi..... tao muốn ‘ngủ’ với mày!” Hấn cố ý nhấn mạnh một chữ kia, đồng thời ôm chặt lấy thắt lưng của tôi lôi đến trên giường.

Tôi lập tức quay người lại cho hấn một quyền, nhưng vẫn không đánh lại được kẻ đã say đến không sợ đau này, hấn ngay cả tiếng “đau” cũng chưa nói liền đem tôi đặt ở dưới thân loạn sở loạn niết, lời nói trong miệng đứt quãng: “..... Trốn tao à..... Mẹ mày Cái thá gì..... Khinh thường tao..... thọc chết mày đi..... Nhìn mày vẫn..... Túm không túm.....”

Tôi đánh hấn ít nhất hơn mười cái, cũng đá hấn vài cái, nhưng quần áo trên người vẫn là càng ngày càng ít, khi tôi thật sự không đánh nổi nữa hấn đột nhiên bất động, tôi lắp bắp kinh hãi, đẩy đẩy hấn hỏi: “Mày không sao chứ?..... Lý Duy Sâm! Lý Duy Sâm!”

Không có phản ứng, hấn hình như là ngất Không, hấn là thật sự đang ngủ, hơi thở của hấn trở nên

trầm thấp, kéo dài, hai mắt cũng nhắm, thoát nhìn hoàn toàn không thấy được cái loại công kích như dã thú vừa rồi, mà tay hắn còn đặt ở trên lưng của tôi, quần dài của tôi đã bị kéo tới đầu gối. Trường hợp kỳ lạ này làm cho tôi ngây ngẩn cả một lúc, sau đó dụng lực đẩy hắn ra một bên, sửa lại quần áo mình cho chỉnh tề một chút.

Trước khi đi tôi còn chèn chặn cho hắn, hắn vô thức cầm lấy tay của tôi áp lên cái mặt vì say mà đỏ rực lên kia, có lẽ bởi vì tay tôi rất lạnh, cho nên áp vào khá thoải mái. Đôi môi cọ xát ở lưng bàn tay mềm mại lại nóng cháy, tôi trong lúc nhất thời hoảng hốt lên, nhưng cuối cùng tôi giãy ra khỏi hắn, hết sức nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng kia.

Một đêm đó tôi không thể nào đi vào giấc ngủ, vẫn thanh tỉnh trọn to hai mắt, phòng cách vách ngẫu nhiên truyền đến thanh âm mơ hồ, hắn giống như đang nói cái gì nói mớ, nội dung chắc là không liên quan đến tôi, cho dù có, có lẽ cũng không phải lời lẽ hay ho rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi ăn mặc hết sức nghiêm kín qua bên hắn, hắn đã sớm tỉnh, nằm nửa người nhìn tôi đang ngồi xa xa ở mép giường, vẻ mặt cư nhiên rất yếu ớt cùng ủy khuất: “..... Mày sao cứ mãi không để ý tới tao? Tao đáng ghét đến vậy sao?”

Ánh mắt như vậy của hắn là thứ tôi sợ hãi nhất, thể nhưng chạy trốn không kịp nữa rồi, tôi trong nháy mắt trở về quãng thời gian thật lâu trước kia, lúc ấy hắn quần quít lấy tôi bắt bởi hắn khiêu vũ, tim của tôi bị một loại ôn nhuận gì đó gắt gao nheo, biết rõ như vậy không ổn cũng quản không được miệng mình: “..... tôi không có.”

“Vậy..... ngồi gần lại một chút đi.”

Tôi mất đi khả năng khống chế chính mình, cứ ngoan ngoãn như vậy dựa vào bên người hắn, Mắt hắn không chớp lấy một cái chăm chú nhìn tôi, ngón tay xoa khéo môi tôi: “Toàn thân mày trên dưới, nơi đẹp nhất chính là nơi này.....”

Tôi gần như bắt đầu phát run, bởi vì tôi sợ hãi, tôi lại cảm thấy không thể tự khống chế mê muội, trở mắt nhìn miệng hắn tiến lại nhưng chính là trốn không thoát, đây là lần đầu tiên hắn hôn tôi ôn nhu như thế. Đầu lưỡi ẩm ướt nhẹ vờn qua môi răng của tôi, tôi ngơ ngẩn nhắm mắt lại, sau đó..... Chính là thời khắc kích động nhất từ khi tôi sinh tới nay, tim của tôi đập rất nhanh ngay cả chính mình đều e lệ, cách hắn hôn tôi không hề là cường ngạnh bá đạo, mà là hàm chứa ý tứ hàm xúc tình dục nồng đậm, tôi toàn thân như nhũn ra ngồi phịch ở trên người hắn không thể tiếp tục tự hỏi, phản ứng hạ thể cũng trực tiếp dị thường. Tôi cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến hôn sẽ có hiệu quả loại này, tựa hồ thần kinh tình dục toàn bộ đều chạy tới đầu lưỡi.

Trong hơi thở dồn dập hắn xoay người đem tôi đặt ở trên giường, luống cuống tay chân bỏ đi quần áo quanh thân hai chúng tôi, sau khi tôi trần như nhộng động tác của hắn lại trở nên cấp bách, chỉ thoáng do dự ngay tại giữa hai chân tôi chôn đầu xuống khẩu giao.

Tôi nằm mơ cũng chưa nghĩ đến hắn sẽ làm như vậy, gấp đến độ cả người liều mạng lui về phía sau, hắn giữ chặt lấy thắt lưng của tôi ngăn đầu, khẩu khí không cho là đúng: “Trốn cái gì? Đây thì có cái gì to tát đâu chứ”

Nói xong câu đó hắn tiếp tục vùi đầu làm, khoái cảm cuộn cuộn không dứt bắt được lý trí của tôi, tôi thật sự nhịn không được cúi đầu ưm hai tiếng, loại này thanh âm ngược lại như cổ vũ hắn, ngoài miệng mút càng lúc càng dùng sức, tôi rất cực nhỏ giọng rên rỉ: “..... Ừ..... Dừng..... Dừng lại..... Dừng làm nữa”

Dưới loại kích thích siêu cường này, tôi không cần quá lâu liền đầu hàng, cũng may tôi đúng lúc đẩy đầu hắn ra, hắn hứng chất lỏng ở lòng bàn tay hướng nơi khác vẽ loạn, hai đùi tôi cũng bị hắn đè tới trước ngực. Tư thế này cực không thoải mái, không những thế hắn lập tức liền xông vào, tôi cực lực đè nén đau đớn, để cho hắn hưởng thụ thống khoái đầm đìa, nhưng hắn lại nói với tôi: “Sao không kêu ra tiếng, kêu đi ra a!”

Tóm lại tôi cùng hắn mức độ phối hợp trong phương diện này còn rất thấp, nguyên nhân xuất phát từ tôi căn bản chán ghét cái loại hành vi tiếp nhận này, tôi không thể nào cảm nhận được khoái hoạt bị làm được miêu tả như trong các đĩa G cùng tiểu thuyết, từ kinh nghiệm vài lần tôi đã trải qua, ngoại trừ đau đớn cùng khuất nhục, không còn cảm giác nào khác.

Một đêm không ngủ hơn nửa lại bị tiêu hao thể lực lợi hại như thế, chờ hắn làm xong tôi đã mệt đến không muốn nhúc nhích nữa, nhưng hắn chỉ nghỉ ngơi nửa giờ liền khôi phục tinh thần, lại phát huy kỹ thuật mê neoh bắt tôi dạy hắn lên mạng.

Tôi bất đắc dĩ ngồi dậy, lời hắn nói kế tiếp cũng kinh điển siêu cấp:

“Cao Úc, mau đứng lên dạy tao lên mạng!”

“..... tao mệt mỏi quá, để tao ngủ một lát được không.....”

“Đứng lên thôi..... Đúng rồi, trên mạng có phim đen có thể xem phải không?”

“..... Mày nói cái gì?”

“Ha ha, đừng nói mày không muốn, khẳng định vụng trộm xem không ít!”

“.....”

Tôi ước chừng nhìn hắn vài phút, thật đúng là nói không ra lời, dứt khoát quay đi kéo chăn lên, mặc hắn tự tiện.

Ở ngoài ổ chăn hắn ngồi ở bên người tôi thật lâu, cuối cùng bỏ lại cho tôi một câu: “..... Thần kinh”, liền “bình bịch bình bịch” đi mất, tôi vùi ở phía dưới chăn mắng chính mình thậm tệ: “Cao Úc, mày sao lại rẻ mạt như vậy!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nien>